

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

my
favorite
lost
cause

ELIZABETH O'ROARK

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

EN SEVDİĞİM KAYIP DAVA

ELIZABETH O'ROARK

Telif Hakkı© 2025 Elizabeth OakEditör:

Lauren Clark

Metin Düzenleme: Christine

Estevez Kapak Tasarımı: The

Corners & Co. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

1. Maren
2. Charlie
3. Maren
4. Maren
5. Charlie
6. Maren
7. Charlie
8. Maren
9. Maren
10. Charlie
11. Maren
12. Maren
13. Maren
14. Maren
15. Maren
16. Charlie
17. Maren
18. Charlie
19. Maren
20. Charlie
21. Maren
22. Maren
23. Maren
24. Charlie
25. Maren
26. Maren
27. Maren
28. Maren
29. Charlie
30. Maren
31. Charlie

32. [Maren](#)
33. [Maren](#)
34. [Charlie](#)
35. [Maren](#)
36. [Charlie](#)
37. [Maren](#)
38. [Maren](#)
39. [Maren](#)
40. [Charlie](#)
41. [Maren](#)
42. [Charlie](#)
43. [Maren](#)
44. [Charlie](#)
45. [Maren](#)
46. [Charlie](#)
47. [Maren](#)

[En Sevdiğim Sahte Romantizm](#)
[Teşekkürleri](#)
[Ayrıca Elizabeth O'Roark](#)
[Yazar Hakkında](#)

MAREN

Persephone bir kurban değildi.

Elbette, Hades tarafından kaçırıldı. Elbette, Dünya'daki birkaç mevsiminden vazgeçmek zorunda kaldı. Ama bu gölgeye iniş gerekliydi; gerçek benliğini böyle buldu, gücüne böyle kavuştu.

Üvey kardeşim Charlie'nin başına gelen de bu. O inmiş içine gölge-a Sarhoş, iletişimsiz gölgesi onu son dört aile yemeğinden alıkoydu ama sonunda eskisinden daha iyi bir şekilde ortaya çıkacak.

Babası Roger, bunun sadece bir alem olduğunu ama yine de kontrol etmem gerektiğini söylüyor.

Bu sağlık kontrolünü yapmamın neden *benden* istendiğini hâlâ anlamış değilim. Roger olmalıydı - aslında DNA'ları ortak. Küçük kız kardeşim Kit bile daha iyi olurdu - eğer onu içeri almayı reddederse, muhtemelen kapısını kırardı. Hiç değilse etkili olur. Kabul ettim çünkü Charlie'nin herkesin sandığından çok daha iyi bir kalbi var ve bunun özenle kullanıldığından emin olmak istiyorum. Ya da belki de benden istenen her şeye *hayır* demekte zorlandığım *içindir*.

Şoför Charlie'nin binasına vardığında, yaz güneşinde bir bıçak gibi parlıyordu, kucağındaki meyve suyu tepsisini aldım ve ona beklememesini söyledim.

Bu biraz zaman alabilir. Ya da Charlie beni üst kata çıkarmazsa hiç sürmez, ki bu güçlü bir olasılık. Riske gireceğim.

Kapıcıyı selamlıyorum ve hava durumu hakkında anlamsız bir yorum yapıyorum. Kit benim küçük sosyal inceliklerimden nefret eder. *Herkesin en iyi arkadaşı olmak zorunda değilsin*, milyonlarca kez söyledi. Ama ben sevilmekten hoşlanıyorum. Çoğunlukla da işe yarıyor. Charlie etkilenmeyen tek kişi. Benden nefret ettiğinden değil, sadece kazanılmasına izin vermiyor.

Bu yüzden muhtemelen bugün onu kazanamayacağım.

Resepsiyondaki kadına adımları veriyorum ve teknik olarak doğru olmasa da kendimi Charlie'nin kız kardeşi olarak tanıtıyorum.

"Ona acil olduğunu söyleyebilir misin?" Yukarıdan aradığında ekliyorum. Çünkü aksi takdirde beni gönderme ihtimali çok çok yüksek.

Bu strateji işe yarıyor. Birkaç dakika sonra asansörün içindeyim ve onuncu kata doğru ilerliyorum... vardığımda ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

İşleri düzeltmeye çalıştığım süre boyunca bana karşı bir pislik gibi davranacağını zaten biliyorum, ama tüm bunların altında... bir yara olacak, çünkü Charlie'nin asıl sorunu önemsemesi ve bunu istememesi. Hepimiz için ölümüne savaşırdı ama bunu belli etmeye dayanamıyor.

Kapıyı çaldım ve bana kapıyı açtı, elini dağınık kahverengi saçlarında gezdirdi. Gözleri sadece yarı açık, bir ay önce tıraş olmuş ve üzerinde sadece bir çift boxer var.

Bunların hiçbirisi Charlie'nin gösterdiği kadar iyi görünmemeli.

İçeri girmemi önermeden, "Bu hiç istemediğim, inanılmaz erken ziyareti neye borçluyum?" diye soruyor.

"Öğlen oldu Charlie," diye cevap veriyorum. "Ve en azından üzerine bir şeyler giyebilirdin."

Kaşlarını kaldırdı. "Giyindim zaten."

Gözlerimi kırpttırıyorum. Charlie'nin *çıplak uyuyan bir* adam olduğunu hiç düşünmemiştim.

İğrenç. Devam edelim. "Beni içeri alacak mısınız?"

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Şu an gerçekten iyi bir zaman değil Maren. Seni sonra arayabilir miyim?"

Zorlamak bana göre değil. Ama Charlie -her ne kadar sefahat düşkünü olsa da- genellikle öğlene kadar uyuyup babasının telefonlarından kaçmaz. Bir şeyler ters gidiyor ve ne olduğunu öğrenmeden buradan ayrılamam. "Sana biraz meyve suyu getirdim. Akşamdan kalmaya iyi gelir."

Bir elini gür saçlarında gezdiriyor, neredeyse dik durana kadar ve elimden yeşil meyve suyunu alıyor. "Bu meyve suyu votkayla bile gitmez."

"Charles," diyorum sertçe, "sakın votka eklemeye kalkma. Bırak gireyim."

Sonunda kenara çekildi ve beni gerçekten neden burada istemediğine dair ilk ipucumu aldım. Burası sabahın ikisinde bir öğrenci yurduna benziyor. Pizza kutuları, şarap şişeleri, takım elbiseleri, gazeteler... Kısmen çökmüş bir kitaplığın üzerinde kırık bir lamba duruyor. Felekten Bir Gece *filminin* ertesi sabah sahnesi gibi, banyodaki aslan hariç, gerçi dürüst olmak gerekirse... banyoya girmedim, yani jüri kararını vermedi.

"Ben de misafirin var diye endişeleniyordum," diyorum belli belirsiz.

"Vardı," diyor omuz silkerek. "Sanırım gitti. Eğer ölü bir kadın görürsen, polisi aramadan önce bana haber ver."

"Yerde bu kadar pislik varken nasıl casusluk yapacağımdan emin değilim."

Deri bir koltuğa uzanır, koyu halkalar olan gözlerini kapatırken başını geriye doğru düşürür

altlarında. "Bu ziyaret zaten çok eğlenceli," diye inliyor. "Neden buradasın?"

Yanlış giden ne? Bu bir iş mi? Sonunda kalbi mi kırıldı? Her ne ise, bana söylemeye hazır değil.

Charlie hayatı tamamen yüzeyde geçen bir adam gibi davranıyor, ama ben her zaman neredeyse hiçbirinin öyle olmadığından şüphelenmişimdir. On beş dakikalık basit bir ziyaret bana asla gerçek cevaplar kazandırmayacaktı.

Bu da beni dışarı atmasını engellemek için bir bahaneye ihtiyacım olduğu anlamına geliyor.

Bir sandalyeyi üzerine serpiştirilmiş takım elbiselerden temizleyip oturuyorum. "Size bir teklifle geldim," diye yalan söylüyorum.

Tek gözünü açıyor. "Cinsel bir şey olmasını umuyorum ama bu iyimserlik olur."

"Biz üvey kardeşiz, yani bu son derece iyimser." *Düşün, Maren. Bu dairenin iki katı büyüklüğünde bir apartman daireniz ve geniş evleri olan birden fazla aile üyeniz varken neden burada kalmanız gerekiyor? Önümüzdeki birkaç gün burada kalmam gerekiyor. Dairem dezenfekte ediliyor.*

Bununla gurur duyuyorum. Belki de yalan söylemekte düşündüğüm kadar kötü değilimdir.

"Bu düşündüğümünden bile daha az heyecan verici ve inanılmaz derecede heyecansız olacağını biliyordum."

"En iyi oda arkadaşı ben olacağım," diye yalvarıyorum. "Seks dışında bir eş gibi."

Nefesini dışarı üflüyor. "İsteğe bağlı seks, bir eşe sahip olmanın bana cazip gelen tek yanı."

"*İsteğe* bağlı seks aslında evliliğin bir parçası değil, bilesin diye söylüyorum. Evlendikten sonra bunu öğrenmeni istemem."

"*Beni* nikâh masasına oturtmak için talep üzerine seksten çok daha fazlası gerekir," diye yanıtlıyor. "Hem neden burada kalmak istiyorsun ki? Annene git. Kit'e git."

Bu itirazı bekliyordum ve kesinlikle haklıydı. Annem şehrin en iyi bölgesinde, üç katlı devasa bir apartman dairesinde yaşıyor. Charlie'den çok daha fazla yeri var.

"Annem şu anda babanla kavga ediyor... nasıl olduğunu bilirsin," diyorum ona. Bu bir yalan ama o kadar sık oluyor ki bunu sorgulamıyor bile. Annem dramayı seviyor ve zavallı Roger da annemin kalması için sürekli çemberden atlıyor. "Ve... Kit, Miller'ın evine taşındı ve onlar hâlâ Nepal'deler, öyle olmasalardı kanepelerinde uyumak istemezdim."

Bu tamamen doğru. Kız kardeşimin eski sevgilimle çıkması çok garip. Çünkü herkes bana Charlie'nin şu anda yaptığı gibi acıyan ve rahatsız edici bakışlar atıyor.

Miller sadece on yıl önce çıktığım bir adam olsaydı, bu bir şey olurdu. Ne yazık ki onun hakkında *Maren* gibi davranmak zorunda kaldım. Özlem duymak zorundaydım. Taylor Swift seviyesinde hüzünlenmeli ve onun kaçıp giden kişi olduğunu iddia etmeliydim. Bunu yapmaya eğilimliyimdir, yani birinin fikrine tutunmaya. Uzun bir süre Miller'dı ve son zamanlarda da kocamın arkadaşı Andrew'du. Bu adamları özellikle istediğimden değil.

-Andrew evli ve Miller'ı on yıldır görmüyordum ve bu kocamı aldatacağım anlamına gelmiyor. Sadece bazen dünyada nazik, eşlerine iyi davranan erkekler olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım oluyor.

Eğer unutursam, Harvey'nin bana olduğundan daha kötü davranmasına izin vermiş olurum.

"Peki, siktir. Her neyse. Boş odada uyuyabilirsin. Ama yavru köpeklerin başka bir yerde kalmalı. Bunlar gördüğüm en az evcilleştirilmiş hayvanlar ve ben iki kez safariye gittim. Ve beni engelleme." Ses tonu suçlayıcı, sanki bu her zaman yaptığım bir şeymiş gibi. "Eve getirdiğim bir kızla uzun uzun sohbet etmene ihtiyacım yok."

Elini tembelce düz karnının üzerinde gezdiriyor - mutlu izinin bir ipucunu görebiliyorum ve koltuğumda kayarak

Yeniden odaklan. "O yüzden tek gecelik sevgilinize, sabah ilk iş onu kapı dışarı edecek bir adam için vazgeçmesinin en iyi hareket olmayacağını söylemeyin."

Yorgun bir şekilde nefes veriyor. "Evet Maren, bu sevişmek üzere olduğum biriyle yapmanı istemediğim türden bir konuşmanın en iyi örneği. Sonrasında da kimseyle arkadaş olma. Görüştüğüm kadınların yanlış bir fikre kapılmaması için çok çaba sarf ediyorum. Anlaşıldı mı?" Sandalyeden kalkıyor, karın kasları esnerken boxer'ı aşağı kayıyor. Keşke üzerine bir şeyler giyseydi.

"Senin felaket karar verme yeteneğin dışında ne hakkında konuşacağımızdan bile emin değilim."

"Sen Harvey'le evlendin," diye cevap veriyor ve odasına geri dönüyor. "O yüzden beni karar verme yeteneğinden bahsetmeye başlatma."

Sanırım haklı olabilir.

Kapısı kapandığında, dairesindeki felaketi görmek için kendime gerçekten izin veriyorum. Son birkaç haftadır buraya getirdiği hiçbir kadının dehşet içinde çılgılık atarak kaçmaması Charlie'nin ne kadar yakışıklı olduğunun bir göstergesi. Mutfak, lavaboya hiç ulaşmamış bulaşıklarla dolu. Açık bir pizza kutusu var, içindekiler mumyalanmış ve o kadar çok kısmen içilmiş şarap kadehi var ki hala içecek bir şey bulabilmesine şaşıyorum.

Ayağa kalkıyorum, lavabonun altında çöp torbası arıyorum, sonra bir şeyler atmaya başlıyorum.

Sana ne oldu, Charlie? Ve sen hiçbir şey olduğunu kabul etmezken bunu nasıl düzeltebilirim?

CHARLIE

Öğleden sonra uyandığımda Maren gitmişti ve lanet olası daire temizdi. Buna şaşırmadım - Maren'in kendine engel olamayacağını biliyordum. Bu onun Disney prensesliğinin bir parçası - dairemin etrafında Kùlkedisi gibi dans etmek istiyor, şarkı söyleyen sihirli fareler tarafından seviliyor, kafasının etrafında mavi kuşlar uçuşuyor ve dünyayı kendisi hariç herkes için daha iyi bir yer haline getiriyor.

Duşa girmeden önce benim kadar işe yaramaz ve tembel olan bazı arkadaşlarıma mesaj atıyorum. Bara vardığımda, yukarıda bahsi geçen arkadaşlar -çoğu benim gibi işlevsel alkolikler ya da işlevsel kısmı olmayan basit alkolikler- açık havada bir masa tutmuşlardı ve kısa süre sonra kucağımda daha sonra kesinlikle eve götüreceğim bir kız vardı.

Biraz Maren'e benzemesi garip mi? Olabilir. Belki bu Maren'i erken ayrılacak kadar rahatsız eder. Bu oda arkadaşı durumundan iyi bir şey çıkmaz ve bunun yerine nasıl bir sürü kötü şey çıkabileceğini görmek çok kolay.

"Kadeh kaldıralım!" diye bağıyor Winslow, önümüzdeki masaya bir tepsi dolusu içki koyarak. Sabahın dördünde çoktan kafayı bulmuştu.

Öğleden sonra. Bir saat öncesine kadar işte olduğu düşünülürse bu büyük bir başarı. "Charlie'ye, çünkü dün geceki kadar sarhoş bir adamın ayık bir kadını kendisiyle eve gelmeye ikna ettiğini hiç görmemiştim."

İçkilerden birini aldım ama bunun bir iltifat olduğundan pek emin değilim. Öncelikle, *Winslow*'dan daha fazla sarhoş olmam kötüye işaret. İkincisi... eve getirdiğim kız? Onu sıraya koysam bile seçemezdim. Adını bile bilmiyorum. *Yavaşlamam gerektiği düşüncesi, hayatım bok gibi hissetmediğinde yavaşlayabileceğim düşüncesiyle gölgeleniyor.*

Eminim Maren'in bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır. Maren bana, ben onları daha da kötüleştirmeyi bırakana kadar hiçbir şeyin daha iyi hissettiremeyeceğini söylerdi. Kendisi hariç herkes için bilgece tavsiyelerle doludur.

"Ha?" diye soruyor kucağımdaki kız. "Maren kim?"

Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim. Kalçasını sıktım. "Kesinlikle hiç kimse."

Belirgin bir nedeni olmadan kıkırdıyor. Şimdiden çığlık atacağını söyleyebilirim ve eğer gelmiş geçmiş en büyük pislik olsaydım, Maren'i uyandıracak kadar yüksek sesle çığlık atmasını sağlardım. Elbette, suratsızlığım onu uzaklaştırmaya yetmiyorsa, benzerini korkuturken çıkardığım ses işimi görür.

O kadar da aşağılık biri değilim, değil mi? Değil miyim?

"Bir kadeh daha içmem lazım," diyorum.

KADIN KAHKAHASI BENİ UYANDIRDI. Asla iyiye işaret değildir.

Gözlerimi açıyorum ama yatak odam çok az ipucu veriyor. Bir felaket olduğu kesin ama bir süredir felaketti. Barda kucağımdaki kız ve lobide bir arkadaşıyla buluştuktan sonra açılan bir şişe şarabı hayal meyal hatırlıyorum,

Ama sonra? Hiçbir şey. Bu boşluk beni rahatsız ediyor. Çünkü üçlü seksler öylece kucağınıza düşmez. Yaşlılığınızda sizi sıcak tutacak türden anılardır, ama onları gerçekten hatırlamanız gerekir. Bokumu biraz temizlemem lazım.

Daha fazla kahkaha var. Lanet olsun. Yüz dolarına bahse girerim ki Maren cinsel yolla bulaşan hastalıklar testi yaparken onlara besleyici bir kahvaltı hazırlıyor. Ve şimdi, bu iki isimsiz kız olması gerektiği gibi bir taksiye sıkışmak yerine mutlu bir şekilde daireme yerleştiler.

Eşofmanlarımı giyip Maren ve Maren'e benzeyen iki kişinin büyük bardaklardan içki içip kek yemekle meşgul olduğu mutfağa doğru ilerliyorum. Kekleri nereden bulmuşlar? *Ve o büyük kupaları?*

"Günaydın," diyorum zoraki bir gülümsemeyle.

"Gözlük taktığını bilmiyordum, Charlie!" diye bağılıyor içlerinden biri neşeyle.

Şaşırtıcı değil, çünkü on saat önce tanıştık ve ben hâlâ adını bilmiyorum.

" inanamıyorum Maren Fischer senin üvey kardeşin!" diye bağılıyor diğeri.

Gürültülüdürler. Ve neşeliler. Dün gece sarhoş olan tek kişi ben miydim? Benden faydalanıldığı için endişelenmeli miyim?

"Evet, ne şanslıyım," diyorum, masmavi gözleri ve pembeye çalan yanaklarıyla bana gülümseyen Maren'e hançer fırlatarak. Her zamanki gibi yaşayan sarışın bir Barbie bebek, tanıştığı herkes için güzel sözler söylüyor.

Ama... Maren'in gülümsemelerini ezberlemiştim ve bu yeni bir gülümseme. Kocasını onunla alay ettiğinde takındığı o cesur, sahte gülümseme ya da deli annesi ve benim biktırıcı üvey annem Ulrika saçma bir şey söylediğinde takındığı o sabırlı gülümseme değil. Bazen onu güldürdüğümde gördüğüm o sınırsız, mutlu bakış da değil.

Bunun bir sınırı var. Ve intikamcı olabilir. Dün gece bilerek mi çok gürültü yaptım? Mümkün görünüyor. Zil zurna sarhoşken kendimin en iyi versiyonu değilim.

İçlerinden biri Maren'a neden artık modellik yapmadığını sormaya başlıyor ve bu takılmanın asla bitmeyeceğini görebiliyorum. "Kısa kestiğim için üzgünüm hanımlar, ama bir şey var"- beynimi bir yalan Maren için tarıyorum çürütemeyecek

-"Toplantı."

"Toplantı mı?" Maren soruyor. "Pazar günü kiminle görüşmen gerekiyor ki?"

Görünüşe göre, bunu reddedebilir. Ama ben de öyle. "Tokyo."

Kalkık kaşları ve ağzındaki sırtış beni korkutuyor, çünkü Maren'in Rahibe Teresa rolünün ardında şeytani bir damar yatıyor. Serbest kalışını izlemek hoşuma giderdi. Ama bana değil. Ve şimdi değil.

Saatine baktı. "Orada saat gece on bir."

Tabii ki modellik yaptığı günlerden tüm zaman dilimlerini hatırlıyor.

Lanet olsun. "Evet, akşam yemeğini bitirdikten sonra beni Zoom'dan arayacaklar."

Adlarını hâlâ bilmediğim kızlar suratlarını asıyor ama eşyalarını toplayıp vedalaşıyorlar. Maren onlara kendi tarzıyla sarılıyor -kolayca sevecen ve içten- ve ondan ayrıldıkları için benden daha üzgün görünüyorlar, ama Maren onlara benden çok daha iyi davranıyor, ki bu oldukça tipik bir durum.

Maren herkesin onu sevmesini istiyor ama bazı insanların sevgisini kazanmaya değmeyeceğini asla kavrayamıyor. Bir daha asla göremeyeceği bu kızları gibi.

Kapı arkalarından kapanıncaya kadar bekliyorum ve dönüyorum. "Bu ne lan, Maren," diye inliyorum.

"Dün gece dinlemek zorunda kaldığım şeylerden sonra bunu hak ettin." Başını arkaya atıyor. "Tanrım, Charlie, evet, evet,

Evet!"

"Orgazm taklidi yapmakta çok iyisin," diye cevap veriyorum ve o daha ne kadar iyi olduğunu anlamadan kahve makinesine doğru dönüyorum. "Hiç şaşırmadım. Eminim Harvey sana çok pratik yaptırıyordur."

"Onlarla kahvaltı etseydin ölür müydün?" diye soruyor. "Yükünü boşalttığın andan sonra onları tanımak seni öldürür müydü?"

Hay sikeyim. En sevdiğim uzantım, o "yükünü boşaltmak" ifadesini kullanana kadar yerleşmeye başlamıştı. Manhattan'ın sevgilisi için alışılmadık bir ifadeydi. Barbie ya da Disney prensesinin arkadan tecavüze uğradığı bir porno var mı?

Muhtemelen vardır. Sonra bakarım.

"Maren, hayatım senin saçmalıkların olmadan da yeterince zor. Ve koyduğum her kuralı çiğnedin, bu yüzden gidip başkasına dayatmanın zamanı geldi."

"Charlie, konuşmamız gerek-"

"Pek uygun bir zaman değil, zira siz gidiyorsunuz ve ben de Tokyo'da saat 11'de hayali bir Zoom toplantısına ev sahipliği yapmak üzereyim."

"Bana hayatında neyin bu kadar zor olduğunu söylersen giderim ve bu senin sikinden bahsetmen için bir açılış değildi. Bana sorunun ne olduğunu söyle." Sesinde samimi ama aynı zamanda sert bir şeyler var.

Pişman olacağımı ve hâlâ gitmeyeceğini bildiğim için odayı geçip mektubu alıyorum.

MAREN

Charlie daktilo edilmiş bir mektubu yüzüme fırlatıyor. Bunun bir dava ya da test sonuçları olmasını bekliyorum çünkü şu anki sıkıntısını tetikleyecek başka bir şey düşünemiyorum. *Sevgili Charlie, diye* başlıyor mektup. *Eğer bunu okuyorsan, gitmişim demektir.*

Bakışlarım hemen imza satırına düşüyor: *Tüm sevgimle, anne.*

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı. Annesi *öldü* mü? Yaşlı bile değildi. Ve nasıl olur da kimse bana söylemez? Yani, Tanrı aşkına, Roger beni buraya sosyal yardım kontrolü için gönderdiğinde bundan bahsedebilirdi. "Ben çok-"

Başını sallıyor, çenesi gergin. "Oku onu."

Mektubu okumak istemiyorum. Bu acı verici şeyi tüm ihtişamıyla görmek istemiyorum. Çünkü Charlie Güney Carolina'ya gittikten sonra annesini pek görmemiş olsa da onu sevdiğini biliyorum. Charlie onu savunmaya geçmeden Roger'ın onun hakkında en ufak bir şikâyetle bulunmasına bile izin verilmedi.

Sevgili Charlie,

Eğer bunu okuyorsanız, ben öldüm demektir. Size bu şekilde haber verdiğim için üzgünüm ama birlikte son anılarımızın üzücü olmasını istemedim. Zoe'yi gömdüğümüz Panama'daki küçük inziva yerine gittim. Onlardan beni yakmalarını ve küllerimi onun mezarının üzerine serpmelerini istedim, yani yapılacak bir şey yok. Vasime, haber alır almaz bunu size göndermesi talimatı verildi. Riverbend dışında sana bırakacak pek bir şey yok.

Liseden sonra burada geçirdiğin yazı hatırlıyor musun? O yazı çok sevmiştim. Erkenden kalkar, girişin etrafındaki patikada koşardın ve o kadar umut doluydun ki. Artık sende bunu göremiyorum. Korktuğum için seni zorlamadım, ama şimdi çok az zamanım kaldı, yanıldığımı biliyorum.

Bu yüzden, kızacağını bildiğim bu son arzumu sana yüklüyorum. Güney Carolina'ya gitmeni ve evi hayal ettiğim hale getirmeni istiyorum. Ve sadece bir ekip tutma: oraya git ve bunun bir parçası ol. Ellerinizi kirletin.

Tüm bunları görmezden gelebilirsin. Ama eğer beni sevdiysen, sevmeyeceksin. Keşke hep öyle olsaydım dediğim ebeveynin olmama izin vereceksin. Sonunda mutlu olmak için size biraz acı çektirmeye istekli biri.

Tüm
sevgimle,
anne

Mektubun sonuna geldiğimde ağlıyordum. Hiç şaşırmadım.

Charlie'nin olmuştur alarak Bu Yani
Sert. İçinde bir düştü

Annesi ona istemediği bu işi yüklemiş ve aynı zamanda onu hayal kırıklığına uğratarak öldüğünü bildirmiştir.

Zor bir hayatı vardı-Roger, yıllar önce Charlie'nin küçük kız kardeşinin ölümünden sonra asla toparlanamadığını söyledi

-Tüm bunları Charlie'ye bırakmış olması beni ne kadar üzse de, onun için de kalbim kırıldı. Oğlunun başarısız olduğunu düşünerek öldü ama aynı zamanda kendisinin de başarısız olduğunu düşünerek öldü.

"Charlie, çok üzgünüm," diye tekrar başladım. "Ben... Ben... Ben duymadım bile."

Charlie fincanını Keurig'den çıkardı ve içine biraz krema koydu. "Kimse duymadı. Kimseye söylemedim, babama bile."

Gözlerimi kırıştırdım. Belli ki Charlie'nin anne ve babası artık birlikte değil, ama çocuğunuz annesini kaybettiğinde mutlaka birileri size haber verir.

"Neden kimseye söylemedin?"

Yarısı yenmiş keklerle ve hâlâ masanın üzerinde duran kahve fincanlarına doğru kaşlarını çatıyor. "Belki de burada birilerinin eve getirdiğim kadınları keklerle kandırmasını ve onları dışarı çıkarmaya çalıştığım da yalan söylediğimi öne sürmesini istemediğim içindir."

Acaba bu konuda bir kez bile ağladı mı? Acaba her tıkanıldığında bir içki içmeye ya da üçlü yapmaya mı karar veriyor?

Sanki bir işaretmiş gibi kahvesini bırakıyor, odaya geçiyor ve bir şişe Jack alıyor.

"Bana öyle bakma," der, şişenin kapağını kapatırken. "Köpek tüyü. Ve bir anlaşmamız vardı. Sana söyledim, şimdi gidiyorsun."

Başımı ellerimin arasına gömdüm. Ona gideceğimi söyledim... ama onu bu şekilde bırakamam. "Panama'ya gitmen gerekiyor mu?"

"Çoktan gittim," diye yanıtıyor, özetlemeden önce hızlıca bir yudum alıyor. "İki hafta önce. Görünüşe göre kanserdi. Bir yıldır bunu biliyordu ve hiçbir şey söylemedi, en azından bana söylemedi ve şimdi veda edecek bir şey bile yok

için." Büyük deri koltuğuna gömüldü ve ben de onu takip ederek tam önündeki sedirde oturdum.

"Ne yapacaksın?"

"Ev hakkında mı? Hiçbir şey. Güney Carolina'ya taşınıp her yeri kendi ellerimle yenileyemem. Ve bana yatağa gitmesi gereken yorgun bir çocukmuşum gibi bakmayı kes."

Yatağa gitmesi gereken yorgun bir çocuk gibi *davranıyor*. Belki de bu yüzden, tam bir hıyar gibi davrandığında onunla ilgilenmek için çaresizce bir dürtü duyuyorum.

Uzanıp elimi dizine koyuyorum. Sanki dokunuşumdan refleks olarak tiksinişmiş gibi sığıyor, ama geri çekmiyorum ve o da ısrar etmiyor.

"Charlie, görünüşe göre haftalardır kendini sersemletecek kadar içiyorsun ve sanki ödünç alınmış gibi yaşıyorsun. Sence de bunun çelişkiler içinde olmanla bir ilgisi yok mu?"

"Çelişki mi?" diye homurdanıyor, viskinin kapağını tekrar açıyor. "Geçmişe gidip annemle vedalaşabileceğim bir tür portal inşa etmediysen, ortada çelişkiye düşecek bir şey yok."

"O evi onarman annenin son arzusuymuştu ve bence burada olan şey, bunu yapmadığın için kendini suçlu hissetmen."

Şişeyi yanındaki masaya koyuyor ve itiyor. "Neden kendimi suçlu hissedeyim ki? Bu onun açısından çılgınca bir istekti. Bir müteahhit bana çoktan milyonlar teklif etti, arazideki her bina enkaz halinde ve açıkça görülüyor ki, veda bile etmeden ölmeyi seçecek kadar akıllı başında bir kadından bahsetmiyoruz."

Öfkeli ve bunun altında incinmiş. Bu yüzden Charlie her zaman usta bir kemancı gibi kalp tellerimi çekmeyi başardı. Çünkü bana söylediği her küçümseyici, boktan şeyin altında, her zaman tatlı bir şey hissettim ama

kırılmış. Bu da mantıklı: küçük kız kardeşini kaybetti, ama bir şekilde annesini de kaybetti, o gittiğinde.

Elimi onunkinin içine kaydardım. Eli gevşek kalıyor, elime karşılık vermiyor. "Suçlu hissetmen *gerektiğini* söylemiyorum. Zaten hissettiğini söylüyorum ve belki de bununla yüzleşmek, kafanı kuma gömmekten ya da senin durumunda kafanı bir şişe viskiye ve birden fazla vajinaya gömmekten daha iyidir."

"Sanırım kafamı viski şişelerine ve birden fazla vajinaya gömmeye oldukça başarılı bir şekilde devam edebilirim. İkisini de yaptığınızdan şüpheliyim ama ikisi de bir akşamı geçirmek için keyifli bir yol."

İçimde garip, beklenmedik bir sıcaklık parlıyor, çok fazla düşünmek istemediğim bir sıcaklık. Yüzümü bir vajinaya gömmekle ilgilenmediğimi kesinlikle biliyorum ama Charlie'nin ilgileniyor *olması*... evet, bunu düşünmeyeceğim.

"Gelecekte de kendinizi şımartmak için pek çok fırsatınız olacak

"Ona bu iki hobide de iyi olduğumu söyledim. "Ama bu, bir filmde bir karakterin gerçekten yanlış gidebileceği veya işleri tersine çevirebileceği bir an gibi geliyor ve viski ve sarhoş üçlü sekslerin işleri tersine çevirme olay örgüsünde olmadığından oldukça eminim."

"Belki de sen ve ben farklı filmler izliyoruzdur," diyor. "Bilgisayarımı getireyim. Sana bazı favorilerimi gösteririm."

Gülmemem gerektiği halde gülüyorum. İki saniye sonra duygularımı incitecek ve daha kendime gelemeden kalbimin onun için kırılmasına neden olacak. Bazı erkekler komedidir, bazıları göz yaşartıcıdır ve bazıları da seninle ilgili her şeyi küçümser. Charlie bir film olsaydı, üçü de olurdu.

"Bak," diye itiraf ediyor, "yavaşlamam gerektiğini biliyorum. Yani, Tanrım... Dün geceyi ya da bir önceki geceyi hatırlamıyorum bile. En kötüsü de olabilirdi."

"Onlardan birinin seni uykunda öldürmesi mi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, bu listede üçüncü sırada."

"Daha kötü ne olabilir ki?"

Bir elini kaldırıyor. "İki numara, birini hamile bırakmak. Bir numara, birini ikizlere hamile bırakmak. Beni bir baba olarak hayal edebiliyor musun?"

Aslında Charlie'yi bir baba olarak hayal *edebiliyorum*. Yeni yürümeye başlayan çocuklarının önünde yanlışlıkla mastürbasyon ve porno hakkında şakalar yapardı ve çocukları küfür yüzünden anaokulundan atılırdı, ama aynı zamanda tüm bu huysuzluğun altında şiddetli bir şekilde koruyucu ve tatlı olurdu.

"Her neyse," diye bitiriyor, "daha az içeceğim ve söz verdiğim gibi artık gidebilirsin."

Oh, Charlie. Akla gelebilecek her türlü özelliğe sahip - güzel, çekici, çekici, zeki, zeki- ve bunları bir kenara atıyor. Neden?

"Bana öyle bakma Maren," diye hırlıyor.

"Sana bakmıyorum."

"Evet, bakıyorsun. Bana kesinlikle öyle bakıyorsun."

Yutkunuyorum ve o da gözlerini deviriyor.

"Sen de yutma." Hoşnutsuz bir kahkahayla elini yüzünde gezdiriyor. "Bunu bir kadına söyleyeceğimi hiç düşünmezdim. Ama öyle yutkunma."

Ona karşı kazanamıyorum. Konuşursam kızıyor, gece misafirlerine iyi davranırsam kızıyor, sempatik davranırsam kızıyor. Yorgun bir nefes verdiğinde yenilgiyi kabul etmek üzereyim.

"Peki, gidip bir bakacağım. Hiçbir şey için söz vermiyorum. Tahminimce buranın yerle bir edilmesi gerekiyor ve eğer durum buysa tamamen yeniden inşa etmeyeceğim. Benim bir işim var."

Bunu görmezden geliyorum. Charlie tam olarak anlamadığım bir tür risk sermayesi işi yapıyor -şu anda San Antonio'da yeni bir takımı finanse ediyor- ama zamanı kendine ait. İsteddiği yere gidebilir.

"Güney Carolina'da, değil mi?"

Sanki eyaleti tekrar ziyaret etme ihtimali bile onu yormuş gibi, yenilmiş bir adam gibi sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

"Evet, Beaufort yakınlarında."

Gözlerimi kapatıyorum ve orayı hayal ediyorum-deniz çamları, kumlu bir sahil, kıyıya vuran dalgaların yumuşak nabzı. Gerçekte nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de orada olmak istiyorum. Buradaki hayatımdan -Harvey'nin taleplerinden ve sürekli şikâyetlerinden, hayatımın ondan ve henüz sahip olmadığım bu bebekten başka bir şeye daralmış olmasından- uzaklaşmaya ihtiyacım var. "Ben de gelebilir miyim?"

Başını salladı. "*Benimle* mi?"

İtiraz edeceğini biliyordum ama bu olasılığın dehşeti içinde kesinlikle anlaşılmaz olacağını fark etmemiştim. "Yanında birinin olması iyi olabilir, Charlie, ve-"

Çenesi kilitlendi. "Kocan ve köpeklerinle ilgilenmen gerekmiyor mu?"

"Harvey şehir dışında. Yavrular Lori'yle kalabilir. Ve bir sürü tasarım işi yaptım, Charlie. İyi olup olmadığım konusunda hiçbir fikrim yok ama-"

"Tabii ki bu işte çok iyisin," diye homurdanıyor.

Gülümsemekle savaşıyorum. Biri bana hakaret ettiği anda, o benim parlak zırlı öfkeli şövalyem oluyor. Hakaret eden ben olsam bile.

"Tüp bebek yapmayacak mıydın?"

"Gelecek ay," diye cevap veriyorum, artık onunla göz göze gelemiyorum. Tüp bebek konusunda hem heyecanlıyım hem de korkuyorum. Görünüşe göre yumurtalıklarım yardım almadan yumurta üretmiyor, keşke bunu iki yıl boyunca hamile kalmaya çalışmadan önce bilseydim. Bir bebek istiyorum. İstemediğim şey, aylarca beklemek ya da iş yaramazsa Harvey'nin başarısızlıklarımı sıralaması ve başka biriyle evlenseydi şimdiye kadar çoktan bir çocuğu olacağını pek de ince olmayan bir şekilde hatırlatması.

Charlie uzun bir süre beni inceliyor ve sonra omuzları çöküyor. "Gelebirlsin, ama *shiplap* kelimesini duyduğum an kışını kaldırıp eve dönersin."

Duyduğuma göre boş bir tehditmiş. Charlie zar zor araba kullandığımı biliyor.

Gülümsemem olması gerekenden daha geniş.

Bunu onun sefaletinden kaçmasına yardım etmek için yapıyorum. Ama benimkinden de kısa bir kaçış olabilir.

MAREN

Yolculuk birkaç gün içinde bir araya geldi. Charlie'nin haftalarca ya da aylarca beni oyalayacağını düşünmüştüm, ama onun çok sevimli bir şekilde ifade ettiği gibi "*bu saçmalığı bitirmek*" arzusunu hafife almışım.

Sanırım saçmalığın çoğu benden kaynaklanıyor. Benim varlığım. Bir süredir

Genelde herkese karşı sabırlı ve sevecen olan bu adam, seyahati planlarken de benimle birlikte değil ama havaalanına geldiği sürece benim için sorun yok.

Kit'le brunch'ı araya sıkıştırmayı başarıyorum ve onu Everest'e dönmeden önce saçlarını ve tırnaklarını yaptırmaya ikna ediyorum, Miller onun haberi olmadan evlenme teklif etmeyi planlıyor. En azından ben öyle olduğunu varsayıyorum, çünkü yüzüğü seçmeme yardım etti ve Nepal'e gitmeden önce onu almaya kararlıydı.

Roger'a Charlie'nin iyi olduğunu söylüyorum, ki bu doğru değil, ama eski karısının ölümüyle ilgili haberler benden gelemes ve Charlie de bunu paylaşmaya hazır değil. Benim için de daha iyi oluyor-eğer annem bu seyahate çıkacağını bilseydi, bunu kesinlikle olmadığı bir şeye dönüştürmenin bir yolunu bulurdu ve bunun bedelini de zavallı Roger öderdi. Roger'ı seviyoruz - o dengeleyici bir etki ve başımıza gelen en iyi şey

çok uzun zamandır aile. Kit ve ben annemizin ilişkimizi mahvetmesini engellemeye çalışıyoruz, çünkü Roger etrafta yokken çok kötü kararlar veriyor. Tabii ki, eğer annem ben doğmadan önce çekip giden şu anda ünlü bir sanatçı olan sık kafalı babamla tanıştığında o yanımda olsaydı, ben var olmazdım. Sanırım bazen bunun faydaları oluyor.

Muhteşem bebeklerim siyah yorkepolari Brooklyn'de yıldızların köpek bakıcısı Lori'ye bırakıp havaalanına gidiyorum. Onları bir haftalığına bırakma fikri beni çok üzse de, yavru köpekler kendilerinden geçmiş bir halde Lori'nin evinin açık arka kapısına doğru koşarken kendi ayaklarına takılıp düşüyorlar.

"Burada bırakılmayı umursamamaları duygularımı incitmeli mi?" Hüzünlü bir kahkahayla soruyorum.

Lori bana dirsek attı. "Buradayken heyecanlanacaklar ve bir hafta sonra seni tekrar görecekleri için de heyecanlanacaklar. Onları bebekler gibi sevdiğini biliyorum -ikimiz de seviyoruz- ama onlar insan değil, biliyorsun."

İrkilmeme karşı koyuyorum. Daha önce de yavru köpeklere çocuklarımmış gibi davrandığım için suçlanmışım ve bu ima -Gerçi Lori'nin şu anda bunu söylemediğini biliyorum ama bunun nedeni hamile kalamamam.

Belki de çocuk sahibi olmaya en fazla bu kadar yaklaşabileceğimden endişelendiğim içindir.

Harvey, ben havaalanına giderken arayıp temizlikçiyi iptal edip etmediğimi ve gitmeden önce gömleklerini alıp almadığımı soruyor. Bana her zaman, sinirlendiğinde kovmaya vakit bulamadığı değersiz bir asistanmışım gibi davranıyor.

Bu benden hiçbir tepki alamayınca, yolculuk ilk gündeme geldiğinde yaptığı tartışmayı tekrarlıyor.

"Bunu yaptığına inanamıyorum ve umarım tüp bebeği mahvetmez. Havada ne tür bir pislik olduğunu Tanrı bilir aşağıda orada- güneyde ; yer eski . Bu

muhtemelen küf dolu. Hiç seyahat etmemelisin ve kesinlikle *Charlie* ile seyahat etmemelisin."

Şu ana kadar medeni davranmaya hazırdım. "*Charlie*'nin yumurtalarımın kalitesine zarar vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diyor, "ama bence Charlie seni izole bir yerde yalnız bırakmaya çok hevesli."

Avucumu yüzüme vuruyorum, afallıyorum. "O benim üvey kardeşim.

On yıldır ailemin içinde."

"Sanki bu onu durduracakmış gibi," diye mırıldandı Harvey.

Ama ben ıssız yerlerde ürkütücü adamlarla yüzlerce modellik işi yaptım ve o tek kelime etmedi; yani bunun Charlie'nin ahlaki esnekliğinden çok Harvey'nin benim *baştan çıkarmaktan* korkmasıyla ilgisi var.

"Sanırım evliliğimize olan bağlılığımdan dolayı şanslısın. yeminleri seninkinden biraz daha güçlü," diye cevap veriyorum.

Telefonu kapatıyor, ki bu Harvey'nin haklı olduğunu kabul etmeye en çok yaklaştığı an.

Şoför dikiz aynasından bana meraklı bir bakış atıyor. Kocasıyla kavga ettiğini duyduğu ilk müşteri ben olamam, ama üvey kardeşini becermek istemekle suçlandığını duyduğu ilk kişi de ben olabilirim.

On beş dakika sonra çantalarım kontrol edildi ve güvenlikten geçtim. Charlie'nin çoktan kapıda oturduğunu görmek içimi rahatlattı; uzun bacakları önünde uzanıyordu, o kadar yakışıklıydı ki etraftaki her kadın bir kez daha bakıyor ve en yakındaki gazete bayisindeki genç gizlice fotoğrafını çekiyordu.

Kolumdaki aşırı doldurulmuş Goyard'ı ayarlayarak, o kafasını kaldırıp yüzümü inceleyene kadar ona doğru ilerliyorum. "Nasıl geçti?" diye soruyor.

Kafamın içinde Harvey'nin *sanki bu onu durduracakmış gibi* konuştuğunu duyuyorum. "*Ne* nasıl *gitti*?"

"Köpekleri bırakmak," diye yanıtlıyor. "Başka ne var?"

"Eşimle vedalaşmamı kastediyor olabilirsin."

Kahkahası o kadar kendini beğenmiş ki çantamı ona doğru savurmak istiyorum. "Hayır, ben senin gerçekten sevdiğin şeylerden bahsediyordum. Yani iyi gitti mi?"

"Köpeklerim umurunda değil."

"Hayır, umursamıyorum," diyor,

"ama sen umursuyorsun."

Çünkü o benim için önemli olan şeyleri önemsiyor.

Kalbim sanki küçük bir yumruk tarafından sıkılıyormuş gibi hissediyorum.

Harvey sormadı.

Harvey bir kez bile sormadı.

CHARLIE

Charleston'a iniyoruz ve ne kadar değiştiğini görmemek için kendimi zor tutuyorum. Artık büyük bir havaalanı. Bunu bilmeliydim. Son birkaç yıl i ç i n d e annemi bir kez ziyaret etme zahmetine katlansaydım, pek çok şeyi bilirdim.

Belki hasta olduğunu bile bilirdim, gerçi New York'a son gelişinde bunu çok iyi saklamıştı. Tanrım, belki de o zaman bile iyi saklamamıştı. Belki de kafam kıcıma o kadar takılmıştı ki işaretleri fark etmemiştim.

Annen sana öleceğini söyleme zahmetine girmeyip küllerini başkasına serptiriyorsa başka ne düşünebilirsin ki?

Kiralık arabayı aldık ve Charleston'dan geçerek güneye doğru yola çıktık. Bu yolun ağaçlarla kaplı ve kırsal olduğunu hatırlıyorum. Şimdi ise büyük mağazalar ve fast food'larla dolu dört şeritli hızlı bir yol ve ben onu zar zor tanıyorum.

Daha fazla suçluluk. Suçluluk duygusu hakkında kendimle daha çok tartışıyorum.

Evine gitmek tam bir baş belasıydı. Gitmesine her zaman içermiştim -yeni evi için beni terk ettiğine göre ziyaret etme sorumluluğunun ona ait olması gerektiğini düşünmüştüm- ve o New York'a gelmeyi sevdiğini söylemişti.

Önemli değil. Yine de geri gelmeliydin. Elinde kalan tek şey sendin.

Maren bunların hiçbirinden haberdar değil.

Bu geziyi sevmeye kararlı; yol boyunca ağaçları, İspanyol yosunlarını ve isimleri (Cuckold's Landing favorisi) soluk soluğa izledi ve Riverbend'e yaklaştıkça - manzara nihayet hatırladığım kadar kırsal - daha da derine dalıyor gibi görünüyor.

"Bir yaz boyunca burada yaşadın, değil mi?" diye soruyor, gözleri pencereye yapışmış.

"On sekiz yaşımdayken," diye homurdandım. "Kasabaya tek ulaşım yolum bisikletti, yani üç ay boyunca içki ve kız yok demekti."

Kaşlarını kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse, bence içki ve kız olmadan bir üç ay daha geçirebilirsin."

"Bu öneriler, hayatı benimkinden daha iyi olan birinden gelseydi dinlemeye daha meyilli olurum."

Belden aşağı bir vuruş ama Maren'inki kadar sefil bir evlilik görmemiştim. Harvey ne zaman ağzını açsa, Maren'i küçültmek için yeni bir yol bulmaya çalışıyor. Bir aile etkinliğinden döndüğümde, çenem sıkılmaktan ağrıyor.

Riverbend'e en yakın kasaba olan Oak Bluff'a ulaşıyoruz ve onun aşkı artıyor. Benim çürüme ve sıkıntı gördüğüm yerde, o tamamen başka bir şey görüyor. Küçük lokantanın *sevimli* olduğu söyleniyor. Eski zamanlardan kalma dönen berber direği de çok sevimli. Kasabanın idari binası ve Stop-n-Shop *çok şirin*. Keşke Oak Bluff'ta bir genelev olsaydı da o da bir şekilde hayranlık duymak zorunda kalsaydı diyorum ama bunların hiçbirisi onu varır varmaz burayı satmam gerektiğine ikna etmem için iyiye işaret değil.

Maren bana doğru bakarak, "Bana Riverbend'den bahset," diyor. "Eski, değil mi?"

"Evet."

Beni yanımdan dürtüklüyor. "Bu kadar bilgilendirici olmayı bırak.

Ne kadar eski?"

"Sanırım yüzyılın başları. 1899 ya da o civarlarda."

O hülyalı iç çekişlerinden birini yapıyor. "Bu bir konak mı? Bir isim verdiklerine göre öyle olmalı."

"Burası bir çöplük," diye cevap veriyorum. "Aslında hayır, yıllar önce çöplüktü ve şimdi daha kötü olduğuna eminim."

İfade sağır kulaklara düşüyor, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Maren bir hayalperesttir. Hiçbir şeyi olduğu gibi görmez, sadece potansiyelini görür, bu sayede kimsenin istemediği iki apartman dairesini yenilemeyi ve milyonlarca dolara çevirmeyi başardı. Şimdiki evi o kadar muhteşem ki dergilere bile çıktı.

Ama aynı zamanda Harvey'le de bu şekilde birlikte oldu ve hiçbir inanç o adamı yenileyemezdi.

İspanyol yosunu ağırlığındaki canlı meşelerin örttüğü çakıllı bir yol, Riverbend'in başlangıcını işaret ediyor ve bizi gölgeye daldırıyor.

"Charlie, tüylerim diken diken oldu," diyor Maren, tüylerinin diken diken olduğunu göstermek için ön kolunu kaldırarak. "Sanki başka bir yüzyıldan kalma bir şey."

Farklı nedenlerle de olsa ilk gördüğümde ben de ürpermişim. Üç ay boyunca kadın olmamak on sekiz yaşında bir çocuk için ölüm fermanıydı. Otuz iki yaşındaki biri için de ölüm cezası olurdu, bu yüzden uzun süre kalmıyoruz.

O yaz çok kötü geçmedi. Sonunda uzun günlere, sessizliğe alıştım. Annem bana ve kasabadan bir çocuğa su kenarında yan yana iki prefabrik kulübe inşa ettirdi -her zaman bunun ev yenilenirken kalacak bir yerimiz olması için olduğunu söylerdi, ancak bunun sadece beni meşgul etmek için olduğundan şüpheleniyordum- ama bir araya geldiklerini görmek, gerçek bir evin inşasını izlemek ve bunun bir parçası olduğumu bilmek güzeldi.

Sık sık sıkılıyordum, ama yıllardır olmadığım şekilde huzurluydum - kız kardeşime teşhis konulmasından bu yana hiç olmadığım şekilde. Ve

Yine de bir sebepten dolayı New York'a döndüm ve orada kaldım. Elbette, dersimi almıştım. Bir daha alkollü araç kullanmaktan ceza almadım ama ya diğerleri? Sanırım annemin mektubu, almam gereken dersleri almadığımı söylüyordu.

Ancak bu sefer de öğreneceğim anlamına gelmiyor. "Vay canına," diye fısıldadı Maren, camı indirip sanki kasvetli ağaçlardan birini tutmak istiyormuş gibi kolunu uzatıyor. "Bu çılgınlık. *Charlie*. Vay canına. Burası hakkında içimde iyi bir his var."

"Korku filmlerindeki saf kız gibi konuşuyorsun," diye uyarıyorum onu. "İlk ölen."

Bir otuz saniye daha geçtikten sonra ev nihayet görünüyor ve midemdeki o mide bulandırıcı suçluluk duygusu daha da kötüleşiyor. Bir zamanlar geniş bir ön verandası olan görkemli, eski bir Güney konağı olan bu yer şimdi... bir kalıntı. Tesadüfen karşılaştığınız ve neden hala ayakta olduğunu merak ettiğiniz türden bir yer - merdivenler çöküyor, pencere camları kırılmış, çatı tehlikeli bir şekilde sarkıyor ve ortasından bayrak direği gibi büyük bir ağaç dalı çıkıyor.

Burası annemin birkaç ay önce terk ettiği bir ev değil. Son gördüğümünden beri terk edilmiş gibi görünen bir ev.

On iki yıl boyunca bu kadar yıkım nasıl gerçekleşmiş olabilir?

Annem burada yaşıyor olamaz. Tanrım, *umarım* burada yaşamıyordur.

Daha iyi bir evlat neler olduğunu bilirdi. A daha iyi bir oğlu olsaydı onu görmeye gelirdi.

Beni son ziyarete geldiğinde, arkadaşı Marianne'nin torunu ve Stop-n-Shop'taki tezgâhtar gibi hiç önemi olmayan saçma sapan şeylerden bahsedip durdu. Şimdi merak ediyorum, acaba ona gerçek bir şey sorma şansım olmasın diye mi böyle yapıyordu?

Çürüyen merdivenlerin önünde duruyorum, gidip bir otel bulmamızı önermeye hazırım. Beaufort ve Hilton Head

uzak değil. Yapı mühendisi bir saat içinde buraya gelir ve burayı mahkum eder, biz de beş yıldıızlı bir otel bulur ve işimizi bitiririz. Maren geceyi yavru köpekleriyle telefon görüşmesi yaparak ya da su kaynaklarındaki mikroplastiklerle ilgili bilgilendirici videolar izleyerek geçirirken, ben de Güneyli aksanıyla konuşan ateşli bir kız bulacağım. Sabah Charleston'dan ayrılacağız.

"Ohhhh," diyor Maren, sanki tesadüfen Tac Mahal'e rastlamış gibi. "Oh, Charlie, şuraya bak."

"Bununla, 'Charlie, evet, söylediğin kadar korkunç' demek istiyor olmalısın, ama ses tonunda bunu duyamıyorum."

"*Korkunç mu?* Meşelerle çevrili terk edilmiş bir köşk! Kendimi bir tanrının evine rastlamış Odysseus gibi hissediyorum."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, ama sana orada hiç tanrı olmadığına dair söz verebilirim. Ancak bir sincap ailesi olduğuna dair kıım üzerine bahse girerim."

Maren'in tamamen farklı bir şey yaşadığı açıktır, çünkü arabadan inmiş ve

"Maren, bekle!" Sürücü koltuğundan fırlayarak bağırıyorum. ve ona doğru atılıyor. Uyarım çok geç oldu. oktan merdivenlere varmıştı, merdivenlerden biri hemen ayaklarının altında çatlamaya başladı. Kökünden sökülmüş bir ağaç gibi çırpınıyor ve geriye doğru savruluyor.

Yere çarpmadan önce onu yakalamayı zar zor başarıyorum.

Yutkunuyor, kocaman gözlerle bana bakıyor. "Bunu beklemiyordum."

"Merdivenlerin çökeceğini mi?" Nefes nefese kaldım ve bunun üç adım atmaktan kaynaklandığını sanmıyorum. Omurgasını kırabilirdi. "Belli ki."

"Hayır," diyor nefes nefese glerek. "Beni yakalamaya çalışacağını sanmıyordum."

Tabii ki yapmadı. Muhtemelen bu şekilde devam etmeliyiz.

MAREN

Charlie sürprizlerle doludur. Başka biri olsaydı -yani üvey kardeşim olmasaydı ve Charlie Dalton da olmasaydı- beni kurtarmak için atılışının neredeyse romantik olduğunu söyledim.

Yaramazlık yapan bir çocuk gibi beni sertçe ayağa kaldırdı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye bağırdı. "Biz güvenli olduğundan emin olana kadar araziye adım atmayacaksın, anlaşıldı mı?"

Ses tonunu duymazdan gelip merdivenlerin diğer tarafına yürüyorum. Bu evde bir şeyler var. Beni çağırıyor, içine çekiyor. Görüldüğü andan itibaren bana çok önemli geldi... hayatımın değişmek üzere olduğuna dair bir tür vaat.

Bunu yüksek sesle söyleyemem - son derece mantıklı şeyler söylediğimde bile benimle alay etmeye meyilli olan Charlie'ye söyleyemem. Ama... *burası*. Ağaçlar İspanyol yosunlarıyla kaplı ve ılık hava tenimde kadife gibi yumuşak. Çok fazla gürültü var, ama hiçbirisi insan yapımı değil - kulaklarımda bir çürükten ziyade bir fısıltı. Şehrin dışında olmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum. Neredeyse ne kadar özlediğimi unutuyordum.

Dikkatli bir ilk adım atıyorum ve kendimi belimden kaldırılmış ve merdivenlerden tamamen uzaklaştırılmış buluyorum.

"Maren, sanki iki saniye önce beni duymadın. Önce ben gidiyorum." Merdivenleri önümde tırmanmaya başlarken sinirli bir iç geçiriyor. "Burayı yakıp yıkmamızın daha iyi olacağını şimdiden söyleyebilirim."

Bunun ne kadar zamansız olduğunu gerçekten hissetmiyor mu? Bu ağaçlar, bu ev, bu manolya kokulu sıcaklık... hepsi yüz yıl önce de vardı. Şu anda Zelda Fitzgerald olabilirdim, tüm erkekler Birinci Dünya Savaşı'na gitmeden önce son bir dansın tadını çıkaran bir sosyete kızı. Jay Gatsby için yanıp tutuşan Daisy Buchanan olabilirdim.

Derin bir nefes alıyorum ve ev diyor ki, *Gel, bir nefes daha al ve ondan sonra bir nefes daha. Seni tekrar bir araya getirmeme izin ver.* Charlie'ye söyleyemediğim başka bir şey daha var. Konuşan bir eve itiraz edecek bir tipe benziyor.

Verandanın döşeme tahtaları ağırlığının altında sarkıyor ama yol vermiyor. Charlie, anahtarı çıkarmadan önce güvenli bir şekilde yanına gelene kadar burun deliklerini açarak beni izliyor.

Kapıyı açar açmaz evden küf kokusu yayılıyor. Harvey'nin kafamdaki sesini, bunun gelecekteki yavrularımıza vereceği zararlarla ilgili uyarısını duymazdan geliyorum ve Charlie'yi fayans döşeli fuayeye kadar takip ediyorum.

Bayat hava hışırdıyor, bir ev sahibesi gelenler içeri girerken eteklerini düzeltiyor. Karo zemin kirli ve eski çiçekli duvar kâğıdı arkasındaki sıvadan kıvrımlar halinde soyuluyor ama eminim aplikler orijinaldir. Tepedeki piriç avize de öyle.

Bu evde binlerce hayat yaşandı ve en azından bazıları mutluydu. Yüz yıl önce burada genç bir anne hayal ediyorum, küçük çocukları koşarak geçerken, kahkahaları koridorlarda yankılanıyor, büyüdükçe derinleşiyor. Yemin ederim sanki buraya aitmişim gibi, sanki hep buraya aitmişim gibi, sanki o anneymişim gibi ya da belki o çocuklardan biri ama ben-

"Dünyadan Profesör Trelawney'e," diyor Charlie ve ben düşüncelerimin içinde kaybolmuş, neredeyse kiminle olduğumu unutmuş bir halde göz kırpiyorum.

Dudağımı ısırđım. "Vay canına. Aptal olanın *ben* olduğumu sanıyordum ama sen bu anlaşılmaz Harry Potter göndermesiyle beni geçtin."

"Kimi kastettiğimi çok iyi bildiğın gerçeğinden eminim ki ikimiz de eşit derecede aptalız."

"Zaten yanlıştı. Ben kendimi daha çok Luna Lovegood tipi olarak görüyorum. Sarı saç, vesaire."

"İyi oynadın. En aptal olmaya geri döndün. Şimdi hayal kurmayı bırak ve ikimizin de düşündüğü şeyi kabul et: Burası kaybedilmiş bir dava."

Şok olmuş bir şekilde tekrar göz kırpıyorum. "Kaybedilmiş bir dava mı? Hayır. Ben..." Bunu nasıl göremez? Buraya ait olduğuma dair o ezici his olmasa bile, bu yerin değeri çok açık. Fuayede duruyoruz ve önümüzde büyük bir merdiven ikinci kata doğru yükseliyor, sahanlıkta iki ayrı yöne kıvrılıyor, ortasında vitray bir pencere var. Sağımızda ve solumuzda, diğer taraftaki çimenlik alana ve suya bakan devasa odalar var. Harika kemikleri var, evet, ama aynı zamanda başka bir şey daha barındırıyor. Geçmiş yaşamların ve zengin anıların mücevher kutusu gibi. Bunu göremiyor mu?

Tabii ki göremiyor. Bu Charlie. Ateşli kızları, güzel arabaları ve Jack Daniels'ın buz üzerindeki parıltısını fark eder. Burada sadece çatlamış sıvaları, duvarlardan sarkan gevşek kabloları ve sudan zarar görmüş tavanı görür. Aynı zamanda...

"Vay anasını. Charlie, bana o halıyı annenin koymadığını söyle."

Çünkü yüzyılın başında duvardan duvara halı bile döşemiyorlardı, yani sol tarafımızdaki odada bulunan iğrenç gri tüylü halının altında muhtemelen parke vardı.

"Bildiğim kadarıyla o hep oradaydı."

"Aman Tanrım. Annen neden hiç kaldırmadı?"

Sanki hiç önemi yokmuş gibi omuz silkiyor. "Maren, inan bana, halı endişelerimin en küçüğü. Lanet olası su hasarını fark etmedin mi... Ne yapıyorsun sen?"

Halının üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm ve çantamı karıştırıyorum. Yanıma almamam gerektiğinden emin olduğum küçük bir tırnak makasını elime alıp halının tabanına saplıyorum ve halıyı bir arada tutan her neyse onu kesiyorum. Normal şartlar altında manikür makasının işe yarayacağından şüpheliyim ama halı o kadar harap olmuş ki çok az dirençle yol veriyor ve ben keserken havaya toz püskürtüyor.

"Maren, tekrar ediyorum, ne halt ediyorsun?"

Geri çekemiyorum ama yarattığım delikten parmağımı sokabiliyorum. "Charlie, bu sert ahşap. Muhtemelen geniş tahta. Bunları tamamen yenileyebilirsin. Güzel bir bal lekesi yapardım. Burayı çok aydınlatır-"

İnlemesi sözlerimin akışını durduruyor. "Maren, buradaki küf şimdiden beynini mi ele geçirdi? *Yerleri yenilemekle* ilgilenmiyorum. Çatı çöküyor ve pencerelerin yarısı kırık. Muhtemelen sağlam bile değil ve yapı mühendisi zaten planlanmış olmasaydı, bir tane tutmaya bile zahmet etmezdim. Sadece yıkılacak."

"*Hayır.*" Ayağa kalktım. "Charlie, onu yıkamazsın. Lütfen."

Bana hayır demenin kibar bir yolunu ararken dişleri alt dudağına gömülüyor. "Mare... mühendisin ne diyeceğini göreceğiz ama bence burayı kurtarmak için ne kadar uğraşmak gerektiğini anlamıyorsun, tabii bu mümkünse."

Bence böyle bir evin ne kadar çok çalışmayı *hak ettiğini anlamıyor* ve eğer bunu zaten görmüyorsa onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum.

Evin geri kalanını gezerken hiçbir şey değişmiyor. Ben gerçek, odunla yanan şömineleri överken, o bacadan bir kuş ailesinin girdiğine dair işaretler yüzünden inliyor. Ben tavan boyunca uzanan özenli pervazları gösterdiğimde, o bir köşedeki eşek arısı yuvasını işaret ediyor.

Charlie onunla yukarı çıkmama izin vermiyor, bunun benim güvenliğim için olduğunu iddia ediyor ama daha çok bu yere zaten aşık olduğumdan daha fazla aşık olmamı istemediği için. Bana söyleneni yapmak için kendimle savaşmak zorundayım çünkü sahip olduğum his - evin beni burada istediği - şimdi daha da güçlü.

Özellikle de *üst katta* olmamı istiyor.

Sabırsızlıkla bekliyorum, üstümdeki adımlarının gümbürtüsünü dinliyorum ve içimi tuhaf bir his kaplıyor. Bir ürperti, tüylerim diken diken ve sonra... zevk. Baş döndürücü bir heyecan, en azından on yıldır hissetmediğim türden. Lisedeyken arkadaşlarımla birlikte bizi içeri alan tek kulüp olan Collegiate'ten çocuklarla buluşmaya hazırlanırken hissettiğim gibi.

Sanki büyümlü bir şey olmak üzereymiş gibi -asla unutamayacağım bir şey.

Merdivenlerden inmeye başladığında, utangaç bir arkadaşın odadan kaçması gibi hafifliyor, ama... geride bir şey kalıyor.

Biraz umut gibi.

Charlie başını sallıyor, karamsarlığı değişmemiştir. "Altı oda da berbat durumda."

"Umurumda değil," diyorum nefes nefese. "Ne olabileceğini görmüyor musun? Sana yardım edeceğim. Onu geri getireceğiz."

Sağını çekiştiriyor. Bana kızgın olduğuna şüphe yok ama bunu saklamak için Harvey'den çok daha fazla çaba sarf ediyor. "Bakın, burada size neler oluyor bilmiyorum ama burayı yenilemek milyonlara mal olacak. Bütün param borsada ve San Francisco'da finanse ettiğim takımda.

Antonio. Ve sadece bir haftalığına buradayız. Ne kadarını başarabileceğimizi düşünüyorsun ki? Böyle bir iş *yıllar* sürer." "Yardım edeceğim," diye geveledim daha düşünmeden. "Ve benim güven fonum var. Onu kullanabilirim. Ve Henry seni seviyor.

Eminim o da-"

Charlie pazumu nazikçe sıkarak beni durdurdu. "Maren, senin güven fonunu kullanmıyorum ve Henry'den hoşlanıyorum ama üvey annemin *eski kocasından* borç istemeyeceğimden eminim. Bunun ne kadar garip olacağını anlıyorsun, değil mi?"

Sanırım haklı. Ama benim de haklı olduğum bir nokta var, tamamen sezgisel ve muhtemelen mantıksız bir nokta olsa da.

Burası yıkılmak için yapılmadı. Bir şekilde, önümüzdeki altı gün içinde, onu kurtarmaya ikna etmeliyim.

CHARLIE

Maren belli ki eli çekiçli iki kişinin bir günde koca bir ev inşa ettiği çok fazla film izlemiş. Ve bana yardım edeceğine dair verdiği samimi sözlere rağmen, muhtemelen daha önce hiç ampul bile değiştirmemiş.

Mutfaktan da aynı iyimserlikle çıkıyor. "Ocak çalışıyor," diye sözlerini tamamlıyor. "Ve buzdolabı iyi bir temizliğe ihtiyacı var, ama çalışıyor." Annem geri döneceğime o kadar inanmıştı ki elektriği kapatma zahmetine girmede. Pek akıllıca bir hareket değildi.

"Mükemmel. Yani bu evi yenilemek için yine milyonlar harcayacağım ama 1970'ten kalma aletleri elimizde tutabileceğiz. Bu harika bir haber."

"Milyonlar olmayacak," diye karşı çıkarak solumdaki çamaşır odasına yöneldi. "Ve bazı şeyler paradan daha önemlidir."

Bu, Fischer kızlarının vakıf fonlarıyla sık sık söyledikleri türden bir şey. "Bunu kim söyler biliyor musunuz? Çok parası olan insanlar."

Yorgun bir nefes üflüyor. "Bugün çok huysuzsun. Bunun nedeni yirmi dört saat boyunca

Alkolden mi yoksa yirmi dört saat seks yapmadan durmak zorunda kaldığın için mi?"

Saatime bakıyorum. "Aslında biri için sadece on altı saat, diğeri içinse sekiz saat oldu. Yani hayır. Ve huysuz değilim. Sadece sizin tarafınızdan gelen mantık eksikliğine bir karşı nokta sağlamaya çalışıyorum. Mare, böyle bir şey olmayacak."

Maren bana neşeyle, "Bakalım mühendis ne diyecek," diyor ve bir kamyon öndeki çakılların üzerinde gümbürdeyerek ilerlerken çamaşır makinesinin kapısını açıyor.

Ağır ahşap kapıya doğru ilerliyorum. "Bu bir pazarlık değil."

"Göreceğiz," diye cevap veriyor, sanki tüm kartların elinde olduğu bir pazarlık yapıyormuş gibi.

Hayatı boyunca ateşli olmak bu sorunu yaratmıştır. İstedliğini elde etmeye o kadar alışmış ki *hayır* kelimesini duyamıyor. Ve benim de zayıf bir yanım bunu ona söylemekte her zaman zorlandı -benden istediği her şeyde istediğini elde etti, ama bir hafta sonu için dairemde kalmak ve asırlık bir evi kurtarmak inanılmaz derecede farklı istekler ve biri hayatımın bir yılını ve en az bir milyon dolar gerektiriyor.

Bu yüzden hayır deme konusunda daha iyi olmalıyım. Çabuk ol.

Verandaya ulaştığımda mühendis kamyonetinin kabininden bir çanta çıkarıyordu. Ona etrafa bakmasına gerek olmadığını söylemek üzereydim ki bana doğru döndü ve-

Benim boyumda ve bir üniversite oyun kurucusunun yapısına sahip olan adam, bütün bir yaz boyunca burada birlikte çalıştığım sıksa çocukla aynı. "*Elijah?*"

Gözleri kırıştı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Charlie. Yaşlanmışsın, adamım."

Gülüyorum, uzattığı eli sıkıyorum. "Sen de öyle. Nasıl gidiyor? Oak Bluff İnşaat ve

Mühendislik sendin."

"Evet, benim," diye yanıtlıyor. "Annen için üzgünüm. Yeni duydum."

Evet, sen de ben de. "Teşekkürler."

Maren yanıma geldiğinde Elijah'ın gözleri açılıyor, ki Maren herhangi bir yere geldiğinde bu oldukça standart bir tepkidir. Dergilerde ve televizyonda gerçek hayatta olduklarından daha iyi görünen pek çok kadın var. Maren ise tam tersi; gözlerinizi dikip bakabileceğiniz ama gerçek olduğuna tam olarak inanamayacağınız türden bir güzel. Gözleri Photoshop'un yapabileceğinden daha mavi, cildi daha kremsi, saçları daha parlak. İşin sırrını anlamak için ikinci, üçüncü kez bakmak istiyorsunuz.

"Elijah," diyor elini uzatarak. "Bir yaz burada Charlie ile çalışmıştım. Sen Charlie'nin oğlu olmalısın..." Parmağındaki devasa taş a bakıyor.

"Abla. Merhaba, ben Maren. Bana Charles Dalton'ın hayatının bir döneminde gerçekten de iyi ve dürüst bir iş yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Elijah gülerek, "Ne kadar *iyi* olduğundan emin değilim," dedi ve botunu bir kırığe sertçe vurarak tahtaların tepki olarak sarkmasını izledi. "Buraya baskı altında geldiğine de eminim - alkollü araç kullanmaktan ceza almıştın, değil mi?"

Maren'in ağzını bir elimle kapatıyorum, az sonra söyleyeceği anne azarını bekliyorum. "Sen başlamadan önce, ben *golf arabasıyla* alkollü *araç* kullanmaktan ceza aldım, ki böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Görünüşe göre bisiklet ya da at sırtındayken de alkollü araç kullanabiliyorsun."

Maren elimi itti. "Bunlar sadece Charlie'nin bilebileceği şeyler," diyor Elijah'a. "O yaz ondan *çok şey* öğrenmiş olmalısın."

"Üç ay boyunca yaklaşık on yıl yaşlandım," diyor
,
"ama bu çoğunlukla Charlie'nin gelişigüzel inşaat becerilerinden kaynaklanıyordu."

O sırtıyor, Maren gülüyor. O zaten yapıyor
-Herkesi kendisine aşık ediyor. Burası aktif bir şekilde kendi üzerine düşüyor ve yakında sadece yeni bir kat boyaya ihtiyacı olduğunu iddia etmesini sağlayacak.

Sinir bozucu. Ve sevimli. Bunu sevimli bulmam beni rahatsız ediyor. "Tamam, bir bakalım," diyor. "Eminim farkındasınızdır

Buranın zaten yeni bir verandaya ve yeni bir çatıya ihtiyacı var. Umarım en kötüsü budur."

"Belli ki içeriği görmemişsin," diye cevap veriyorum ve Maren bana dirsek atıyor.

"Burası muhteşem bir yer," diye övünüyor. "Belli ki içeri girmişsin, bu yüzden sana ne kadar çarpıcı olduğunu söylememe bile gerek yok, ama-"

"Maren," diye homurdandım. "Dur. Bırak kendisi karar versin." Çünkü ağzından çıkacak bir sonraki kelime kesinlikle *para önemli* değil ya da *bunu düzeltemezsek öleceğim olacak*. Ve eğer benim kadar zayıfsa, sırf onu gülümsetmek için işi bedavaya üstlenmeyi teklif ederken bulacaktır kendini.

Bir daha düşündüm de, belki de konuşmasına izin vermeliyim.

Elijah evin içinde yürüyor, duvarlara vuruyor, yerlere basıyor, pencereleri inceliyor ve ışık düğmelerini çeviriyor - Maren bunun sadece boktan bir halıyı söküp duvar kağıdını değiştirmekle ilgili olduğuna inanmak istiyor, ama kozmetik hasar endişelerimin en küçüğü. Evdeki döşemelerin yarısı üzerine ağırlık koyduğunuzda sarkıyor ve inşaattan pek anlamam ama bunun iyiye işaret olduğundan şüpheliyim.

"Sorunlar var," diyor Elijah, "ama asıl sorun muhtemelen bodrum katında olacak."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bodrum katı mı var?" Bu benim bildiğim bir şey gibi görünüyor.

"Bu kadar eski bir evde muhtemelen gerçek bir bodrumdan ziyade bir kök mahzeni vardır. Oraya dışarıdan ulaşırsınız."

Eve bitişik olan ve buraya yaptığım birkaç ziyarette nedense hiç fark etmediğim bir tuzak kapısına gidiyoruz.

Elijah karanlıkta bir merdivenden iniyor ve bizim için bir el feneri yakıyor.

"Aşağı inmenize gerek yok," diyorum Maren'e inmeye başlarken. "Muhtemelen oldukça ürkütücüdür."

Gözleri parlıyor. Görünüşe göre *ürkütücü* onun için cazip bir kelime, belki de bu Harvey'le nasıl birlikte olduğunu açıklıyor.

Bodruma ulaşıyorum -toprak zemin, içinden bitki kökleri fışkıran toprak duvarlar- ve Maren'in inişini takip etmek için dönüyorum. Şortu kışının kıvrımlarını görebileceğim kadar yukarı kalkmıştı. Elijah'a uyarıcı bir bakış atıyorum, o da kibarca başka tarafa bakıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor Maren, her şeyi içine çekerek.

"Ta ki hakkında 1920 veya 1930, en çok evler yapmadı buzdolapları vardı. Burası eşyaları serin tutmak için sakladıkları yerd. Eğer paranız yetiyorsa, büyük bir buz bloğu getirtip sıcaklığı düşürmek için talaşın içinde tutarsınız." "Buzla bile bu kadar soğuk olduğunu hayal edemiyorum."

diyor Maren.

Elijah omuz silkiyor. "Süt ürünleri ve et çoğunlukla tazeydi ya da burada bir gün dayanabilirdi. Ama diğer şeyler çok daha uzun süre dayanırdı. Konserve ürünler, sebzeler..."

"Cesetler," diye ekliyorum.

Maren'in kafası benden Elijah'a kayıyor. "Bu bir şakaydı, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Birkaç on yıl öncesine kadar, buralarda bir cesedi gömülene kadar evde saklamak bir tür normdu."

Maren'in gözleri irileşiyor. "Peki... bu evde insanlar ölüyor muydu?"

Benden ona doğru bir bakış atıyor, tüm gerçeği söylemesi gerekip gerekmediğini soran bir bakış, ben de omuz silkiyorum. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Bu durum Maren'in eve duyduğu heyecanı hiç azaltmadı. Gözleri loş ışıktaki parlıyor. Her şey

onu ıgılık atmaya göndermesi gerekirken tam tersi bir etki yaratıyor gibi görünüyor. Yine de... Harvey.

Maren ve ben merdivene geri tırmanırken Elijah bodrum katını incelemeyi bitirmek için geride kalıyor. Bize tekrar katıldığında, Maren'e nazik bir bakış atarak, yapısal olarak ne kadar sağlam olduğundan emin olmadığı için tavan arasını kontrol ederken burada kalmamızı önerdi.

"Müteahhit pornosu diye bir Şey var mı bilmiyorum," diyor Maren, "ama eğer  yleyse, başka bir Şey yaparak çok daha fazla para kazanabilirdi."

DiŐlerim gıcırdıyor. "Belki de evli olduğunu hatırlatmak için iyi bir zaman."

Kapalı arka güverteye doğru ilerlerken gülüyor. "Evliyim,  l  değilim. Hâlâ gözlerim var."

Merdivenlerde yan yana oturuyoruz ve o uzun bacaklarını önüne uzatıyor. Hayatımda gördüğüm en pürüzsüz tene sahip, elinizi üzerinde gezdirmeniz için yalvaran bir ten.

"Eminim burada harika partiler veriyorlardır," diyor hülyalı bir Şekilde, önümüzde uzanan ve suya inen imenli yamaca bakarak.

"*Kimin* harika partileri vardı?"

"Yüzyılın başında burada yaşayan aile," diyor. Bir saat öncesine kadar bu ev hakkında hiçbir Şey bilmiyordu. Şimdi Oak Bluff tarihçisi oldu, eğer tarihçiler tamamen kendi hayal g lerinden hik yeler üreten insanlarsa. "Eminim bu çimenlikte harika partiler verip kroket oynuyorlardır ve çocuklar ateŐb ceklerini yakalamak için koŐturuyorlardır." Sanki olanları izliyormuŐ gibi gülümsüyor.

"Maren, buranın bir aileye ait olduğunu bile bilmiyorsun. Belki de Kuzey'in savaşı kazanmasına ölene kadar kızgın kalan huysuz, yaşlı bir Konfederasyon duluydu. Belki de KKK toplantı eviydi. Belki de bir genelevdi."

Ağır ağır nefes veriyor. "Genelev değildi."

"Peki bunu *nereden* biliyorsun?"

Omzunu silkiyor. "Tamamen ekonomik. Üst katta sadece altı oda olduğunu söylemiştin. İpoteği karşılamak için bundan daha fazla odaya ihtiyaçları var."

İstemedi gülüyorum. "İşine geldiğinde 'bazı şeyler paradan daha önemlidir' gibi şeyler söyleyip, genel gider-gelir oranını doğru bir şekilde vermen çok komik."

Beni görmezden geliyor, avuçlarının üzerine yaslanmış, parlayan gözlerle suya bakıyor. Sanırım sonunda Maren'in aşık olduğunda neye benzediğini anladım. "Bu eve bayılıyorum," diye fısıldıyor.

"Bunu anladım."

Dik oturuyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Charlie... gerçekten içinde hiçbir şey hissetmiyor musun? Hiçbir şey?"

Sanki sahip olduğum her varlık kan kaybından kuruyacakmış gibi hissediyorum. Dilimin ucuna geliyor söylemek ama kendimi tutuyorum. Çünkü karşımdaki Maren, kışın ortasında bahar havası estiren biri ve... bu evi gerçekten seviyor. Annesini, kız kardeşini, köpeklerini ve hatta belki de beni sevdiği gibi nazik, her şeyi kapsayan bir şekilde seviyor ve bu şeylerin hiçbirini derinden önemseydiğini hayal edemesem de, bunu yapması hoşuma gidiyor.

Ama bunların hiçbiri buraya ihtiyacım olmadığı ve burada gereğinden fazla kalmak istemediğim gerçeğini değiştirmiyor.

"Bilmiyorum, Maren. Bazı şeylerin ötesini görmek zor."

"Ne gibi şeyler?"

Çenem kayıyor. Bu konuya girmek istemiyordum ama Maren konuyu zorlamanın bir yolunu bulacaktır, o yüzden ben de girebilirim. "Annemin bu şekilde yaşadığını," diyorum sonunda. "Ya da daha doğrusu, burada hiç yaşamıyormuş ve benim bundan haberim bile yokmuş. Onu görmek için geri dönmeliydim."

Başını omzuma yaslıyor. Bütün gün yolculuk yapmasına rağmen saçları hâlâ gül gibi kokuyor. "Neden gelmedin?"

"Bilmiyorum." Kelimeler o kadar sessiz ki zar zor duyuluyor. "Hayat meşguldü. Buraya gelmek kolay değildi ve o her zaman gelmeyi teklif etti." Bunlar boktan cevaplar, ama gerçek kadar boktan değil: yeterince önemsemediğim için gelmediğim. Annem bir insanın çekebileceği kadar acı çekti - çok sevdiği sekiz yaşındaki çocuğunu kanserden kaybetti - ve ben değersiz hayatımdan bir hafta ayırıp onu ziyaret edemedim.

Maren iç geçirdi. "Bunu söylemekten çekiniyorum, çünkü manipülatif hissettiriyor, ama yine de söyleyeceğim. Evden nefret etseydim bile söyledim: Bence kendini suçlu hissediyorsun ve evi onarmazsan kendini suçlu hissetmeye devam edeceksin."

"Haklısın. Bu manipülatif görünüyor."

Gülüyor ve daha da yaklaşıyor. "Haklı olduğumu biliyorsun. Eğer bunun ne kadar zaman alacağını ve nelere mal olacağını unutursan, her sonuçtan sonra kendini New York'ta hayal et ve bana nasıl hissedeceğini söyle."

"Her iki durumda da kendimi bok gibi hissetmeye devam edeceğimden eminim," diyorum. "Sadece bu senaryolardan birinde önemli ölçüde daha fakir. Hem bu büyük Güney malikanesini onardıktan sonra ne yapacağım? Asla evlenmeyeceğim. Asla çocuk sahibi olmayacağım. Burada *tek başıma* tatil yapmayacağımdan eminim. Sadece boş duracak ve yeniden çürüyecek."

"Eninde sonunda satamazsın demiyorum," diye yanıtlıyor. "Ama annen buranın yeniden parladığını görmek istiyordu. Bu kadarını yapabilirsin ve gerisine sonra karar verirsin."

"Ne kadara mal olacağı konusunda hâlâ bir fikrimiz yok."

Arkamızdan kibar bir öksürük geliyor. Elijah orada duruyor, biraz kararsız görünüyor. Belki de burada oturup kendini kız kardeşim olarak tanıtan kızla *kucaklaştığım* içindir.

Maren başını kaldırıp ona gülümsüyor, neşeli ve sıkıntısız, çünkü herkese karşı sevecen ve *benim* sadece ona karşı sevecen *olduğumu* hiç fark etmemiş. "Nasıldı?"

"Yapısal açıdan kurtarılabilir durumda," diyor Elijah, "ama bodrum katında oldukça ciddi bir su hasarı var - sol arka köşeyi desteklemeniz gerekecek ve ileride kuru kalmasını sağlamak için bazı gerekli iyileştirmeler var. Tavan arasında da oldukça fazla miktarda su hasarı var çünkü çatı bir süredir kötü durumda. Kirişlerin değiştirilmesinden ve üst kat tavanının yeniden yapılmasından bahsediyoruz. Ayrıca çatı da tabii ki."

"O kadar da kötü değil," diyor Maren neşeyle.

Hayatımı sikeyim.

"Maren," diye homurdanıyorum, "bu çok fazla. Ve bunların hiçbirini burayı kimsenin *yaşamak* isteyeceği bir ev yapmıyor."

Elijah bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Evet, bu ev Yaşanabilir. Yapıldığı dönem için oldukça standart olan radyan ısıya sahipsiniz, ancak bunu çalıştırmak için bakır boruları değiştirmeniz gerekecek - burada ısı büyük bir sorun olma eğiliminde değil. Bununla birlikte, HVAC vuruldu ve bu büyüklükteki bir evin gerçekten iki sisteme ihtiyacı var, bir değil. Banyolar kötü durumda; kablo tesisatının çoğu yönetmeliğe uygun değil. Hepsini bu gece yazacağım."

"Ballpark mı?" Ben soruyorum.

"Bodrum katı kırk beş bin. Geri kalan yapısal şeyler, belki dört yüz daha. Üst düzey kaplamalarla birlikte bir milyon civarında. Eğer ilgilenirsen sana bir fiyat teklifi verebilirim."

"Ama burada uyumak bizim için güvenli gibi görünüyor," diye ısrar ediyor Maren.

Elijah da ben de aval aval ona bakıyoruz.

"Burada *uyumay*1 mı planlıyorsunuz?" Elijah soruyor, sesi kuşkuyla lekelenmiş, neden olmasın ki? Maren'in sadece tek bir bileğinde otuz bin dolarlık mücevher var.

Elijah bileziğın Cartier, saatin Chopard olduğunu, verandaya gelişigüzel attığı çantanın muhtemelen onun kamyonetinden daha pahalı olduğunu bilmese bile... ayrıcalık ondan dalga dalga yayılıyor.

O böyle bir evde uyuyacak biri değil. "Hayır," dedim.

Aynı anda o da "Kesinlikle." dedi.

Yüzümü ona dönüyorum. "Maren, az önce çatının çökebileceğini söyledi."

Omzunu silkti. "O zaman birinci katta uyuruz."

İnledim. Onunla tartışamayacağımı zaten biliyorum, bu yüzden neden denemeye devam ettiğimden emin değilim. "Yukarıda sadece bir tane düzgün yatak var."

"O zaman onu buraya sürükleriz."

"Sadece bir yatak olduğu kısmını görmezden geliyor gibisin. Yine de burada yalnız uyumak ve benim bir otele gitmeme izin vermek istersen, ikna edilebilirim."

Kadın titriyor. Bu evin, lüks partiler veren mutlu bir ailenin ruhu tarafından ele geçirilmiş olması fikrini ne kadar sevse de, evin ölü sakinlerini o kadar da sevmiyor.

"Bu gece için bir yatağı paylaşabiliriz ve gidip biraz

Yarın bir tür patlama olacak," diye savunuyor. "Sadece bir gece. Bakalım kasabadan battaniye ve yastık bulabilecek miyiz?" Elijah bakışlar Uzakta, olarak Eğer o hissediyor o yapmamalı dinliyor olabilir. Muhtemelen kız kardeşim olduğunu iddia eden inanılmaz seksi kız şimdi yatağı paylaşmaktan bahsediyordur. Benimle birlikte.

"Hadi," diyor, "kamp yapmak gibi olacak." "Hiç kamp yapmadığını garanti ettiğim biri tarafından söylendi."

Sanki kazandığını biliyormuş gibi sırtlıyor ve bu çok mantıklı.

Tabii ki kazandı.

Ve eğer onu buradan çıkarmazsam, gelecek yaz bu çimenlikte tek başıma kroket oynayacak ve hiç istemediğim bir eve nasıl bir milyon dolar harcadığımı anlamaya çalışacağım.

MAREN

En eski anılarımda bile, dışarıda olduğum hissine kapılmıştım. Belki de üvey babam Henry'nin Kit'i bana tercih ettiği çok açık olduğu içindir. Belli etmemeye çalışıyordu ama Kit'i kucağına aldığı anda bakışlarında bir şey vardı, şimdi bunun saygı olduğunu iddia edebilirim. *Baba olduğuma inanamıyorum*, demişti Kit eve geldiğinde, benim odada *olduğumdan* habersiz.

Annem, babam, bu minik yeni bebek - onlar sıcak ve rahat bir evin pencerelerinin içindeki aile birimiydi ve ben kapının hemen dışında oturan dilenciydim.

Uyumlu ve hoşnut olmak için çok çalıştım, kendimi nerede bulursam bulayım bir yerim olduğundan emin olmaya çalıştım. Garip bir şekilde, Charlie bunu yapmak zorunda hissetmediğim tek kişi. Yemek sırasında bir tür pislik gibi davranırsa ve Stop-n-Shop'ta da pislik olmaya devam etse de, geri adım atmak için hiçbir dürtü duymuyorum.

"Beş yıldızlı bir otelde olabilirdik, Maren," diyor, ben arabamıza birkaç kalitesiz çarşaf atarken arkamdan yürüyor. "Klimamız bile olmayacak."

Bu şartlar altında başka biri bunu söyleseydi, pes ederdim. Özür diler ve hâlâ bir otel bulup bulamayacağımıza bakardım.

Odalar. Ama Charlie'yle yapamam. "Neyse ki bir sürü kırık pencere var da hava akımını halledebiliyoruz."

Somurtkan bir genç gibi başını arkaya atıyor. "Gel hadi. Hilton Head'e gidelim. İnanılmaz pahalı bir masaj yaptırırsın ve yarını sahilde oturup güzel bir bardak hidrojen suyu ya da son moda her neyse onu içerek geçirirsin, ben de esprili olamayacak kadar sarhoş olana kadar seninle dalga geçerim. Bu ikimiz için de eğlenceli olur."

"Ayıkken o kadar da esprili değilsin," diye cevap veriyorum, hidrojenli su yorumundan biraz incinmiş olsam da, olmamalıyım. Artık böyle biriyim. Ya da herkesin düşündüğüm kişi. Sebzeleri püre haline getirmekle ve florürün yan etkilerini araştırmakla o kadar meşgul ki nasıl eğleneceğini unutmuş, sağlık takıntılı bir stoacı. "İnanılmaz derecede saçma görüldüğünü biliyorum ama hayatımda çok fazla macera yok ve bu bir macera gibi geliyor. Harvey bu geziye gelmemi bile istemedi. Hava kalitesinin yumurtalarımı nasıl etkileyebileceğinden bahsediyordu."

Charlie gözlerini deviriyor. "Çünkü o gaz lambası gibi bir pislik."

Bunu görmezden geliyorum. Charlie'yi kocama tahammül etmesi için ikna etmeye çalışmaktan yıllar önce vazgeçtim.

"Hamile kalmadığımız her ay hayatım daha da daralıyor," diye devam ediyorum. "Ve sadece birkaç günlüğüne bile olsa büyük, çılgınca farklı bir şey yapmak istiyorum. Bu mantıklı mı?"

Az önce arabadan aldığım spatulayı çekip rafa geri koyuyor. "O zaman çılgınca farklı bir şey yap Mare. Bir sürü şeker ye, kilolarca margarita iç, çıplaklar kampına git ve bir hafta boyunca çıplak yat. Birkaç günlüğüne ufkunu genişleteceksen, bunu yapmanın daha eğlenceli yolları var."

"Bu eğlenceli. Bu bir macera. Bu inanılmaz, kesinlikle perili eski Güney malikanesinde kamp yapıyorum."

ve muhtemelen evi toparlamasına yardım edeceğim. O eski ocakta bize boktan yemekler yaparım ve geceleri birbirimize hayalet hikayeleri anlatırız. Bu... bir daha asla yapamayacağım bir şey. Lütfen tadını çıkarmaya çalışır mısınız?"

İsteksizce gülüyor. "Tamam ama buranın bir genelev olduğu ve tüm hayaletlerin ölü fahişeler olduğu konusunda haklıysam, tadını çıkarmaya çalıştığım için pişman olabilirsin."

Charlie'yi hayalet bir fahişeyle hayal ediyorum ve bu şaşırtıcı derecede iç gıcıklayıcı. "Lütfen artık paylaşmadığımız sürece yatağa kuru kuru vurma."

Charlie'nin ihtiyacımız olmayacağı konusunda ısrar ettiği birkaç şeyi alıyorum - iki temiz tava, arabamıza geri koyduğum spatula, bir dizi ucuz tabak - ve sonra Charlie'nin ihtiyacımız olmayacağı konusunda ısrar ettiği daha fazla şeyi aldığım markete gidiyoruz. Sanırım en çok sebzeler onu rahatsız ediyor.

Eve döndüğümüzde hava kararmıştı ve... ay ışığında çok daha az çekici ve çok daha perili görünüyordu. Bu gece karşılaşacağımız hayaletlerle ilgili şakalarımız, olası görünmediklerinde daha komik oluyordu.

Avizenin sadece tek bir ampulü çalışıyor, bu yüzden yatağın üzerine çarşafı hayal edilebilecek en loş ışıktaki koyduk ve sonra işlemek ve dişlerimi fırçalamak için alt kattaki tuvalet odasına cesaret ettim.

Hem tuvalet hem de lavabo çatlak. Yüzeylerde temizlik mendili gezdirdim ama her şey kirli kaldı. Onu neden otele götürmediğimden emin değilim. Gerçekten ama gerçekten düş almak istiyorum.

Işıkları yakmak için ben çarşafın arasına girene kadar bekliyor ve sonra yatağın diğer tarafına geçiyor.

"Şimdi de hayalet hikâyeleri mi anlatıyoruz?" diye soruyor. Ay ışığında dişlerinin parıltısını seçebiliyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, aydınlık bir dükkândayken biraz daha çekici geliyordu."

"Ve onları kazara çağırmak istemeyiz."

Gölüyorum ve sonra ürperiyorum. Hâlâ yukarı çıkmak istiyorum, hem de tamamen *bana* ait olmayan bir şekilde.

"Tuvalet odası çok kötü durumdaydı," diyorum.

"O tuvalet, üst kattakine kıyasla *Amerika'nın En Temiz Evleri Yarışması*'ndan fırlamış gibi," diye cevap veriyor. "Bütün hafta duş almayacaksın."

Oh Tanrım. Bunu hiç düşünmemiştim ama kabul etmeyi reddediyorum. Belki de gizlice otele gider ve spa'larını kullanmak için para öderim. "Bana bir şey olmaz. Özellikle iğrenç hissedersen suya atlarım."

"Muhtemelen orada timsahlar vardır."

"Bunu uyduruyorsun."

Gölüyor. "Uyduruyor muyum? Göreceğiz bakalım. Bir kolun eksik dönersen Harvey'nin seni ne kadar suçlayacağını düşünsene."

O gülüyor ama benim midem düğümleniyor. Harvey'nin milyonlarca küçük şey için beni suçlamak için ne kadar ileri gideceğine dair gerçekten hiçbir fikri yok.

"Şakaydı Maren," diyor bir süre sonra. "Bir kolumu kaybetseydim Harvey benimle kalmazdı."

Bunun için beni suçlamanın bir yolunu bulur ve sonra başka birine geçerdi.

"Trajik bir kaza yüzünden seni terk edecek bir adamla evliysen," diyor Charlie mutsuzca, "o zaman belki timsah sana bir iyilik yapmış olur."

Yuvarlanırken iç
çekiyorum. Haklı
olabilirdi.

Beni uyandıran bir dokunuş. Omzuma art arda üç farklı dokunuş; uçak inerken hâlâ uyuyorsanız bir havayolu görevlisinin sizi uyandırması gibi.

Ay ışığının aydınlattığı odada gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve beni neden uyandırdığını merak ederek Charlie'ye doğru yuvarlanıyorum...

Sırt üstü yatmış ve mışıl mışıl uyuyordu. Tam o sırada tüylü bir şey koluma sürtünüyor.

Çığlık atıyorum, tüm odada benden yüksek olan tek noktaya tırmanıyorum.

O da Charlie'ydi.

Kolları beni sımsıkı sarıyor ve yüz hatlarını keskinleştiriyor. Vücudu geriliyor ve kolları daha da sıkılıyor. "Evde biri mi var?"

"Hayır, *odada* bir şey var. Fare ya da sıçan gibi bir şey. Koluma sürtündü."

Yüz hatları gevşiyor ve yüzünde yarım bir gülümseme beliriyor. "Ve sen de benimle seks yapmanın aklını başından alacağına karar verdin. Eninde sonunda bu noktaya geleceğimizi biliyordum."

Belli ki şaka yapıyor ama karnıma bastırıldığı iri ve sert bir şey var, bunu kibarca görmezden geliyorum. "Hayır, salak. Bu konuda bir şeyler yapmanı istiyorum."

"Ne gibi? İzinsiz girmekle mi suçlayayım? Gitmezse dava açmamı tehdit edeyim?"

Sıçrayan ayaklar yine başımızın üstünden geçiyor ve Charlie sesle sarsılarak bana kafa atmayı başarıyor.

"Ah."

"Özür dilerim," diyor beni kollarına alıp bir şekilde ayağa kalkarken.

"Sen de hissettiğine göre artık o kadar komik değil, ha?" diye soruyorum.

Beni havada, bacaklarımı beline dolamış halde tutarak elektrik düğmesine doğru yürümeye başlıyor. "Seni yere bırakabilir ve kendi başına yürümene izin verebilirim."

"Cesur ve güçlüsün ve muhtemelen az önce bana bir beyin sarsıntısı yaşattığın gerçeğinden bahsetmeyeceğim bile."

Işığı yakıyor ve burada yaşayan her şeyin gittiğini teyit ettikten sonra beni yere bırakıp saatine bakıyor. "Saat üç buçuk. Muhtemelen bir otel bulmaya değmez

Bu noktada. Yani seçeneklerimiz arabada uyumak ya da fareyle şansımızı denemek."

Karar vermek bile zordu.

On dakika sonra kiraladığımız arabanın üçüncü sıra koltuğunu katladık ve arkaya büzüştük. Küçük insanlar için uygun olabilirdi ama ikimiz de küçük insanlar değiliz.

Yerleştikten sonra "Bana dokundu," diye fısıldadım. "Hıyarcıklı vebayı yayan fareler değil mi?"

"Bu yolculuğun daha hızlı bitmesini sağlayacaksa," diye yanıtlıyor, "umarım hâlâ yayıyorlardır."

Nefes alış verişi bir iki dakika içinde düzleşiyor - derin uykuda olan birinin uzun, bilinçsiz nefesleri. Ancak o zaman omzuma dokunduğunu hatırlıyorum. Bir uyarı gibiydi.

Charlie uyanık olsaydı bile, ona ne düşündüğümü söylemezdim. Yüksek sesle söylemek için çok çılgınca.

MAREN

Az önce bir arabanın bagajında uyumuş, üzerine bir kemirgen sürünmüş ve üvey kardeşi tarafından agresif bir şekilde kafasına vurulmuş biri için şaşırtıcı derecede dinç bir şekilde uyanıyorum.

Charlie gözlerini açtığında ona "Kamp yapma arzumdan kurtuldum," diyorum.

Ağzı kıvrılıyor. "Elijah'a bir not bırakacağım. Sen uçuşları kontrol et."

"Bu beni *ev* sevgimden kurtarmadı," diye cevap veriyorum. "Ayrıca, Elijah'ın kemirgenlerden korkmadığına bahse girerim."

Gözlerini deviriyor. "*Korkmadım*, Maren. Sadece buraya yanımda bir sürü fare kapanı ile gelmedim. Ve seni temin ederim ki dün geceki de birçoğunun ilkiydi."

Ürperdim. Evi hâlâ seviyorum ama... bir daha orada uyumam uzun zaman alacak ve omzuma hayaletin dokunmasını hesaba katmıyorum bile.

Muhtemelen benim hayal gücümdü. Ama öyle hissettirmedeği kesin.

Charlie bagajı açtı ve dışarı çıktı. Sertçe onu takip ediyorum. Belki de o kadar da iyi bir uyku çekmemiştim.

O duş almak için yukarı çıkarken, ki ben buna pek hazır değilim, ben de büyük valizimi açıp getirdiğim meyve sıkacağıını çıkarıyorum.

Evet, meyve sıkacağı getirmiştim. Son model, 10 kiloluk bir meyve sıkacağı. Charlie'nin bu gerçekle alay etmesi kaçınılmaz.

Mutfak tezgahının üzerine kurdum. Dün gece burada temizlik bezleri kullandım ama hiçbir temizlik burayı kurtaramaz: avokado yeşili dolaplar ve laminat tezgah 1970'lerin şıklığının zirvesinde ve dün paslı muşamba zeminde koşan kocaman bir hamamböceği gördüm. Bunları görmezden gelerek dün gece marketten aldığım sebzeleri, Charlie'nin burada kimsenin yemeyeceği konusunda ısrar ettiği sebzeleri aldım. Bu, evde stresli hale getirmeyi başardığım pek çok günlük ritüelden biri. Tüm ürünler plastik içinde geldiği için endişeleniyorum. Lezzetli olması için eklediğim yeşil elma hakkında endişeleniyorum - çok mu şekerli? Kendimin ve gelecekteki Çocuklarımin sağlığını gerçekten önemsiyor olsaydım, bunu tamamen atlamaz mıydım? Bu, her sabah meyveyi bin dolarlık cihazımdan geçirirken kendimle yaptığım bir konuşma. Doğrama, öğütme, tüm bileşenlerin elle ovulması arasında bitmek bilmeyen bir süreç; hepsi de bir bardak meyve suyu için ve ben bu konuda kendimi biraz suçlu hissetmeye devam edeceğim.

Belki de sorun budur - hayatımda kendimi suçlu hissetmediğim hiçbir şey bulamıyorum. Ya da belki de artık o kadar çok boş vaktim var ki, bu boşluğu doldurmanın tek yolu bu gibi aptalca sorular üzerine kafa yormak.

Çoğu insan bunun iyi bir sorun olduğunu söyler ama ben bunları düşünecek zamanım olmadığı zamanlarda çok daha mutluydum.

"Bana meyve sıkacağı getirmediğini söyle," diye homurdanıyor Charlie mutfağa girerken. Neden onun yerine benim model olduğumu bilmiyorum. Saçları nemli, yüzüne dökülmüş, tıraş olmamış ve üzerinde bir tişört ve şort var, ama yine de o kadar iyi görünüyor ki, onun olduğu her şeyi satın alırsınız.

Sadece bir gün onun gibi ya da *onunla birlikte* olabileceğinizi hissetmek için satmak.

Kırık hardal sarısı masaya oturuyor ve ben de ona bir bardak meyve suyu dolduruyorum. "Sadece senin için fazladan yeşil elma ekledim. Alkolden zaten o kadar çok şeker alıyorsun ki, muhtemelen hiç eklememeliydim."

Önüne koyduğum bardağa dehşetle bakıyor. "Elmalı ya da elmasız muhtemelen içmeyeceğimi söylesem bir faydası olur mu?"

"İçiyorsun Charles. Çok çaba sarf ettim ve bu senin Manhattan yaşam tarzının en az bir haftasını geri alacak."

Mutfığa geçti ve dün gece satın aldığı votka şişesine uzandı. "İyi, ama ben artırıyorum."

"Charlie," diye homurdanıyorum. "Tanrı aşkına, saat sabahın dokuzu."

"Bana her zaman saati söylemene gerek yok," diyor. "Saatim bunu oldukça başarılı bir şekilde yapıyor. Hem de daha az küçümseyerek."

"Ama neden?" diye sordum. "Günü ayık geçiremez misin?"

"Yapabilirim," diye yanıtlıyor, "ama yapmamayı tercih ederim."

Elinde votkayla masadaki yerine döner ve ne kadar alkol gerektiğine karar veriyormuş gibi bardağını ışığa tutar.

"Yargılamak istemem-"

Bardağı yere bırakıyor ve tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Yargılamanın önüne 'Yargılamak istemem' diyerek geçmek onu daha az rahatsız edici yapmıyor. Ve sen beni her zaman yargılıyorsun. Başka türlü davranmayalım."

Bunu görmezden geliyorum. "Hayatını katlanılabilir kılmak için içmek zorundaysan, muhtemelen daha derinlerde bir şeyler var demektir."

"Düzelتيyorum. Bunda yargılayıcı bir şey yok."

Omuzlarım çöktü. Haksız değil. Yargılayıcı davranıyorum ve hiç eğlenceli değil ve yeşil meyve suyu gerçekten

iřtah açıcı deęil. Belki de ben de onun dūřündüęü kadar ezik ve tutucuyum.

"Bak," diyorum, onun karşısındaki koltuğa kayarak, aniden yorgun dūřerek, "bir dakikalığına bile kendi hayatımın mükemmel olduğunu iddia etmiyorum, ama ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Gözlerinde hafif kasvetli bir şey parlıyor, sanki bana tavırlarının, içkinin ve tek gecelik ilişkilerin altında yatan gerçekleri göstermek için panjurları açmış gibi.

"Geçinmeye çalışıyorum, Maren. Tıpkı senin gibi."

Kalbim sıkışıyor.

Bunca zaman bir şekilde kendimi, son bir iki ay bir yana, hayatından çoğunlukla keyif aldığına ikna etmiştim. Anlamsız şeylerin nasıl zevkli hale getirileceği, anı yaşamak hakkında benim bilmediğim bir şey bildiğine.

Ama hayır... O sadece üzüntüsünü benimkinden daha az gizlice yaşıyor. Ve belki benimki de dūřündüęüm gibi bir sır değildir.

Charlie bunun farkında gibi görünüyor.

CHARLIE

Elijah kahvaltıdan sonra eve gelip masrafları konuşmak üzere masaya oturduğunda bir ikilemle karşı karşıya kaldım. Evi tutacağımı zaten biliyorum - dün gece emlakçıya e-posta gönderdim ve ona haberi verdim. Ama Maren'in tadilat masraflarını astronomik bir şekilde artırmasına ihtiyacım yok, bu yüzden bu konuşma için ondan kurtulmak için akıllıca bir bahane mi bulmalıyım yoksa açıkça kaba mı davranmalıyım?

Kaba olmayı seçiyorum. Bu daha kolay. Nasıl olsa benden bunu bekliyor. "Maren, Elijah ve ben masrafları tartışırken sen de yürüyüşe çık."

Kaşlarını kaldırıyor, bana Kit'i hatırlatıyor ama Kit bunu yapsaydı hayatımdan endişe ederdim. "*Affedersiniz?*"

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bak, sana ihtiyacım yok. Ona tamamen kurşun geçirmez camdan yapılmış bir çatıya ya da sıvı altınla boyanmış duvarlara ihtiyacımız olduğunu söylüyorum."

"Bu çok saçma," diye burnunu çekiyor. "Kurşun geçirmez cam çatı için çok ağır ve altın rengi de pirinç armatürlerle çatışır."

Maren bana parmağını gösteriyor ve ikimiz de onun uzaklaşmasını izliyoruz. Elijah onu bir an bile uzun süre izliyor, bunun nedeni anlaşılmamızın ne olduğunu merak etmesi olabilir,

ama daha büyük olasılıkla Maren inanılmaz derecede seksi olduğu ve kışını zar zor kapatan bir şort giydiği içindir. *Tekrar söylüyorum.* Ona evli olduğunu söylemek geliyor içimden ama kıskanç bir hıyar gibi görünmeden bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum.

"O evli," diye bağırdım.

Bu çok kurnazcaydı Charles. İyi oynadın.

Başını eğdi. "Evet, elindeki Umut Elması'nı görünce anladım."

Ona neden söyledim ki? Burada ona asılması beni ilgilendirmez. Aslında bu ideal olurdu. Belki Harvey olmadan ne kadar mutlu olabileceğini fark eder. Her iki durumda da, Maren ve ilişkilerinden daha önemli işlerim var. "Ne zaman başlayabilirsin?"

Kaşlarını çatıyor. "Bunu gerçekten teklif etmelisin, Charlie. Bu büyük bir iş."

Haklı olabilir ama ben sadece arkamda kalmasını istiyorum. Ve bu iş devam ederken birine bebek bakıcılığı yapmak istemiyorum. "Yazın yarısında ve muhtemelen sonbaharın çoğunda San Antonio'da olmam gerekiyor, bu yüzden gittiğimde kazıklanmayacağıma güvenmek istiyorum. Seni tanıyorum. Bu işe teklif veren başka kimseyi tanımıyorum."

"Yarın sabaha kadar temel atmaya başlamak için birkaç adam getirebilirim, ama bilirsiniz..." Maren'in şu anda yürümekte olduğu yere bakıyor. "Çalışmalar devam ederken burada uyumaman muhtemelen en iyisi, en azından yapısal işler bitene kadar."

Gülüyorum. "Gecenin bir yarısı bir tür hayvan Maren'in koluna sürtündü. Tekrar evde uyuma ihtimali yok."

Başını sallıyor. "Burada beş gecen daha var, değil mi? En yakın düzgün oteller hâlâ uzakta. Sanırım annenin bize inşa ettirdiği kulübelere bir göz atabiliriz. Orada uyuyabilir ve yemek için büyük evin mutfağını kullanabilirsin."

İçimi çektim. Hay sikeyim. Annemin o kulübeleri ne için kullandığına dair hiçbir fikrim yok, eğer kullandıysa bile, ama muhtemelen sanat malzemeleri ya da çöplerle doludurlar ve sadece bir tanesinde su tesisatı vardır. "Sanırım evden daha kötü durumda olamazlar."

"Yani..." Tekrar Maren'e doğru bakıyor. "Evlerden sadece birine mi yoksa ikisine birden mi bakmak istersiniz?"

Neden kendini kız kardeşim olarak tanıttı ki? "O benim üvey kız kardeşim. Ailelerimiz evlendiğinde biz üniversitedeydik," diyorum ona. Sonra sanki üvey kız kardeşimle yatmak *sorun* değilmiş gibi konuştuğumu fark ediyorum. "Ama mümkünse ayrı yerlerde kalsak daha iyi olur."

Maren'i patikada buluyoruz ve üçümüz birlikte koyun diğer tarafına, kulübelerin ilkinde doğru yürüyoruz. Elijah'la on dört yıl önce inşa ettiğimiz ahşap basamaklar daha iyi günler görmüş olsa da sağlamlar. Kapının kilidini açıyorum, atılmış mobilyaların üzerindeki şövalelerin üstünde eski çim biçme makinelerine karşı hazırlıklı oluyorum... ve onun yerine mobilyalı bir oda buluyorum. Yatağın ucunda düzgünce katlanmış bir yorgan olan bir yatak, lambalı küçük bir komodin, gizem ve aşk romanlarıyla dolu bir kitaplık, ofis malzemeleriyle dolu küçük bir masa var.

Ve anneme her yıl aldığım Chanel parfümünden yarım şişe.

Lanet olsun. Bir başka suçluluk dalgasıyla irkiliyorum ve sonra küçük masanın çekmecesini kaydırarak açıyorum, başka bir mektup, işlerin bu kadar kötüye gittiğini bana hiç söylememiş olmasına dair bir açıklama bulmayı umuyorum. "Annem burada yaşıyor olmalı. Neden bana evden taşınmak zorunda kaldığını söylemedi?"

Maren durduğum yere geldi ve elimi sıktı. "Bir yolunu bulacağız Charlie, tamam mı?"

Aslında bunu çözebileceğimizi sanmıyorum ama Maren'le ilgili bir şey beni her zaman rahatlatmıştır. O herkesi yatıştırır,

Bu yüzden kocasının bunu ona geri vermeye çalışmaması beni kızdırıyor. Biri yapmalı.

"Sanırım sana önümüzdeki beş gün için faresiz bir ev bulduk," diyorum ona.

Gülüyor ve başını omzuma koyuyor ve Elijah bir kez daha aramıza bakıyor.

Kardeşten çok aşık bir çift gibi davranıyoruz, Maren'in fark etmediği bir şey bu.

Tanıştığımızdan beri bildiğim bir şey olsa da.

MAREN

Kulübeler çok sevimli. Evi ne kadar sevsem de, annesinin yalnızsa neden burada uyumayı tercih ettiğini anlayabiliyorum. Her şeyden önce rahatlar, ama aynı zamanda tepenin içine yan yana yerleştirilmişler, bütün bir pencere duvarı suya bakıyor ve her biri her şeye bakan küçük bir güverteye açılan bir Fransız kapısına sahip.

Charlie, döşeme tahtaları sarktığı için güverteye çıkmama izin vermediğini söylüyor ama cömertçe bana, şu anda boya malzemeleri ve atılmış çim eşyalarıyla dolu olduğu için içinde tam olarak duramadığımız yazlık yerine, kendi banyosu olan tek yazlık olan mobilyalı kulübeyi veriyor.

"Burada uyuyamazsın," diyorum Charlie'ye. "Ben boşaltırım," diyor. "Bir şey olmaz."

Ağzım ona benimle kalabileceğini söylemek için açılıyor ama sanırım bu Elijah'a biraz tuhaf gelebilir. Ve Charlie de pek büzüşen bir menekşe değil. Eğer benimle aynı kulübeyi paylaşmak isteseydi, bunu bana söylerdi.

Elijah izinlerle ilgilenmek için ayrılıyor ve bize kulübedeki eşyaları çimlere dökmemizi söylüyor.

yarın bir ekip alacak. Charlie onu dışarı çıkarıyor ve ben de nihayet annemin bir gün önceki telefonuna cevap veriyorum.

"Diyetin nasıl gidiyor?" diye sordu. "Denemen için biraz meyve suyu getirdim. Acı biberli limon suyu ve agave şurubu. Bu kiloları senden hemen alacağız."

Annem, nesnel olarak, berbat bir ebeveynidir. Hem Kit'i hem de beni üniversiteye gitmekten vazgeçirmeye çalıştı ve ikimize de dişlerinizi mahvetmediği sürece bulimia'nın mükemmel bir çözüm olacağını önerdi (gerçi kaplamaların bunu düzeltebileceğini de ekledi). Bu - modellik günlerim sona erdiğinde 1.80'lik bedenime yüklediğim on kiloyu vermeme yardım etme çabaları - anneliğe en çok yaklaştığı andı.

"Oh, aslında, uh-" Etrafıma çılgınca bakıyorum. "Bir tatil köyündeyim."

"Zayıflama tesisi mi?" diye umutla soruyor.

Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim, ama Charlie'nin annesinin ölümünü ve evi bilse bile, bunu yapmazdım. Bunu bir şeye dönüştürecek, muhtemelen aileyi tamamen mahvedecek bir şeye, taptığım bir aileye. Buluşmalarımızı seviyorum.

-Ben, Roger, annem, Kit, Charlie ve şimdi Roger'la en iyi arkadaş olan Henry. Birbirimizin yanında bir şekilde normalleşen altı çılgınca işlevsiz insanız ve bu olmadan hayatımın ne kadar tükenmiş hissedeceğini hayal bile edemiyorum.

"Hayır, kilo vermek yok," diye cevap veriyorum, çünkü aksi takdirde bana katılmayı önerecek. "Onlar daha çok meditasyona odaklanmış durumdalar."

Bir motorun mırıltısı dikkatimi çekiyor. Charlie, anlaşılmasa da bir şekilde, kiralık arabayı uzun çimenlerin üzerinde sürüyor. Evden beş dakika uzaktayken neden araba kullandığını anlayamıyorum.

"Anne, gitmem gerek," diyorum ona.

"Bir motor sesi duyuyorum" diyor. "Bana en azından golf arabasıyla değil de yürüyerek tatil köyünde dolaştığını söyle. Kiloların hızla artıyor."

"Üzgünüm anne, sessiz meditasyon. Telefona bakıyorlar." O bana meditasyon yaparken kilo vermenin yollarını önermeden telefonu kapatıyorum -yürüyerek *meditasyon da oturarak meditasyon kadar işe yarıyor! Kıpırdanmak da kalori yaktırıyor!*" -ve Charlie'nin kiralık arabayı park ettiği yere doğru gidiyorum- dar patikanın tam üzerinde ve bataklığa tehlikeli bir şekilde yakın.

"Ne oluyor Charlie?" diye sordum. "Yürüyemedin mi?"

Omuzları gergin ve gözlerimle tam olarak buluşmuyor. "Bu boku buradan çıkarmak istiyorum. Ekibi beklemek istemiyorum."

Oh.

Gerginliğin arkasında *bu* var. Sanırım annesinin hayatından geriye kalan bu kalıntıların yok edildiğini görmek onu rahatsız ediyor ve bu duyguyla yaşamaktansa kesip atmayı tercih ediyor. Bunu anlıyorum. Kaç kez regl dönemimin başlangıcında, reglimin geldiği gerçeğine ağlamamak için kendimi bir şeyleri süslemeye attım?

"Tamam," diyorum, elinden anahtarları alıp bagajı açıyorum, "ama araba bataklığa kayarsa, kiralama şirketine haber verecek olan sensin."

"Sorun değil," diyor. "Seni araba kullanırken gören herkes yine de sen olduğunu düşünecektir."

Küçük kulübeyi boşaltmak saatler ve çöplüğe defalarca gitmek gerekiyor. Charlie'ye eninde sonunda tırmıkları, çim biçme makinesini ve on beş torba saksı toprağını isteyebileceğini söylemeye çalışıyorum ama o sert sesiyle hayır diyor ve ben de zorlamamaya karar veriyorum. Annemle ilişkim ne kadar vasatın altında olsa da, yalnız ölmeyi seçseydi ya da hayatının ne kadar zorlaştığını bana hiç söylemeseydi, bu kalbimi kırardı. Ve sanırım Charlie'ninkini de kırıyor.

Çöplüğe son gidişimizde Oak Bluff'ta durduk. Charlie caddenin aşağısındaki içki dükkanına giderken ben de biraz yiyecek ve temizlik malzemesi alıyorum. Sanırım bu sabah içki içmesi hakkında yaptığımız küçük konuşma pek işe yaramadı. I

Koca dükkândaki tek kasaya yöneliyoruz; kasada dün bizi karşılayan güler yüzlü kadın Martha çalışıyor.

"Dün gece buradaydınız," diyor tavuk suyuna göz atarken.

Ona garip bir gülümseme veriyorum. "Evet, temizlik malzemesi almayı unutmuşum."

"Seni neden hatırladığımı biliyor musun?" diye soruyor ve kendimi tutuyorum. "Hiç bu kadar sessiz birini görmemiştim. Sanki içinde bir sürü renk var ama bu karanlık pelerin onları örtüyor."

Bu noktaya geleceğini düşünmemiştim -insanlar beni ya tanıyor ya da *90'lardaki o modele* çok benzediğimi söylüyorlar ki bununla annemi kastediyorlar- ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Tişörtüme bakıp gülerek, "Siyahın bana yakışmadığını söylemişlerdi," diyorum. "Sanırım dinlemeliydim."

Başını sallar. "Sorun kıyafetlerin değil. Senin *aura*. Seni bu hale getiren kim ya da ne?"

Ağzım açık kalıyor ama ne bir şakam ne de bir cevabım var. "Bilmiyorum."

Başını sallıyor. "Eminim biliyorsundur. Soruyu cevaplamak için kendine izin verdiğinde, zaten bildiğini fark edeceksin. Bu hep böyledir."

Hiçbir şey söylemiyorum. Söylediklerini delilik olarak görüp geçiştirmek istiyorum ama dükkândan çıkarken içimde haklı olabileceğine dair rahatsız edici bir his var. Ben zaten biliyorum.

Elimizden geldiğince iki evi de temizliyoruz. Daha önce hiç paspas kullanmadığım için yavaş ilerliyor, bu yüzden bir kovaya da ihtiyacım olduğunu fark etmedim, muhtemelen yapmalıyım.

Sonunda işimiz bittiğinde, Charlie duş almak için ana eve gidiyor ve ben de kulübeye gidiyorum, üzerimdekileri çıkardığım için minnettarım.

yapış yapış giysilerimi giyip spreyin altında dururken iyi ruh halimin kaynağını bulmaya çalışıyorum.

Manhattan'da muhteşem bir evim var ve hayatım çok kolay: Temizlik yapmak zorunda değilim; çarşaf larımı kendim değiştirmiyorum. Kendi kıyafetlerimi bile yıkamıyorum. Köpek lere bakıyorum, ailemi görüyorum, çeşitli mevsimsel bağış toplama etkinliklerinin planlanmasına yardımcı oluyorum. Hayatımla ilgili herhangi bir hoşnutsuzluğumu dile getirdiğimde, rutinden sıkıldığımı söylediğimde, Harvey bana şımarık bir velet olduğumu söylüyor ve muhtemelen haklı da, ama... bugün mutluydum. Boya kutularını taşımaktan su toplamış ve bataklığa girdiğimde spor ayakkabılarım parçalanmış olsa da saatlerim doluydu. Kendimi üretken ve işe yarar hissettim. Belki de evdeki sorun hayatımın tıka basa dolu olması değil, önemli olmayan şeylerle tıka basa dolu olmasıdır.

Kulübeden yüzüm çıplak, ıslak saç larım başımın üzerinde toplanmış bir şekilde çıkıyorum ve kendimi yeni bir versiyonum gibi hissediyorum. Ya da belki eski halim, uzun zaman önce veda ettiğim kız.

Arka verandada oturan Charlie, yüzünde küçük bir gülümsemeyle yaklaşmamı izliyor ve bir şişe şarap kaldırıyor. "Pizza yolda geliyor. Bu arada kutlama içkisi içer misin?"

Pizzanın glisemik indeksinin yüksek olduğunu söylemek isteyen sesi susturuyorum.

"Ben içmem," diye cevap veriyorum, "ve ne biz oluruz kutluyor musun?"

"Sahip olmadığım paraya ek olarak tüm paramı harcamam için beni başarıyla ikna ettin. Bu büyük bir başarı. Ayrıca ne zamandan beri içmiyorsun? Zaten hamile değilsin ki."

Bir şey demek istemedi ama hatırlatması acı veriyor. Denedim. Denedim ve denedim. Doğurganlığı tetiklemek için her türlü bilimsel ve bilimsel olmayan yolu kullandım. Yer elması yedim, doğurganlık tanrıçası tılsımı taktım, seksten sonra bacaklarımı dik tutarak yatakta kaldım.

Etrafımda arkadaşlarım ikinci çocuklarını ve kazara üçüncü çocuklarını doğururken... hepsi boşuna. *Bana bakıyor ve ben hamile kalıyorum*, gülerek şikayet ediyorlar, bir ellerini şişmiş midelerine dayıyorlar. Rahatsız olduğumu anlamasınlar diye en geniş gülümsemeyi ben yapıyorum, çenem sürekli gıcırıyor.

Bir omuz atıyorum. "Sadece sağlıklı kalmaya çalışıyorum, böylece IVF işe yararsa iyi durumda olacağım."

"Maren," diye iç geçiriyor. "Okul sonrası programındaki kötü çocuk gibi konuşmak istemem ama birazcık şarap bir şeyi değiştirmeyecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Haksız değil. Ama hamile kalmadığımda, her bir başarısızlığa dönüp bakacağım - bu yolculuğa çıkmak, beni ikna ettiği bir kadeh şarap - ve bunu kendimin getirdiğini varsaymak zorunda kalacağım. "Sanırım."

"Bana bir yüzde ver. Yarım kadeh şarap içmenin henüz karnında bile olmayan bir bebek için kötü olma ihtimali yüzde kaç?"

"Eğer arsenikli olsaydı, olurdu."

Gülüyor. "Özür dilerim, seni zehirleme ihtimalini göz ardı etmem gerektiğini fark etmemiştim, ki şimdi keşke bunu düşünseydim diyorum çünkü bu bana para kazandırır. Şarabın tamamen normal olduğunu varsayarsak, yüzde kaç ihtimalle?"

İçimi çektim. "Son derece küçük."

"Ve" diye devam ediyor, "daha rahat olmanın hamile kalmanıza *yardımcı* olma ihtimali nedir?"

Nereye varmak istediğini anlıyorum ve keşke bir argümanım olsaydı diyorum, ama ben bilmiyorum. "O da küçük ama daha az küçük."

"Bu mantıkla, benimle bir kadeh şarabın tadını çıkarmayarak hamile kalma şansına aktif olarak zarar veriyorsun."

"Bunun yanlış olduğuna emin olsam da, tamam, her neyse. Yarım bardak alacağım."

Bana koca bir bardak dolduruyor ve ben de bir yudum alıyorum. "Tanrım, bu çok iyi," diye itiraf ediyorum.

Bıyık altından gülüyor. "Karanlık tarafa tekrar hoş geldin Maren. Burada seni bekleyen çok şey var."

hoş bir ürperti kollarımın üzerinden geçiyor ve içimde bir kez daha bir sıkışma oluyor. *Eğer evli olmasaydım ve o benim üvey kardeşim olmasaydı...*

Düşünceyi, içinde oynamaya devam etmeden önce reddediyorum.

kafamda. Aslında bu düşünceyi o kadar çok aklımdan atmak zorunda kaldım ki artık yaptığının farkına bile varmıyorum.

Pizza geldi. Charlie onu arka verandadaki masaya taşıyor ve ışık suyun üzerinde sönerken plastik bardaklardan şarap içiyoruz. Harvey ve ben balayımızı Almanya'da geçirdik. Beş yıldızlı otellerde kaldık ve en iyi restoranlarda yemek yedik... ama ben bunu daha çok seviyorum.

Orada mutlu değildim, keşke bunu daha önce kabul etseydim. Ve burada mutluyum, bu da unutmak istediğim bir şey.

Tüm çöplerimizi temizledikten sonra Charlie benimle kulübeme kadar yürüyor ve kapıya gitmeden önce lavabomda dişlerini fırçalıyor.

"Ben gidince burayı kilitle," diye uyarıyor, "tuhaf birileri seni şehirde görmüş olabilir. Ve güverteye çıkma"

Çünkü biri kim davranır gibi eğer o umursamaz hakkında

Benim için endişelenerek çok zaman geçiriyor gibi görünüyor.

Yatağa girdiğimde, bir iki adım ötemde olmasını özlüyorum.

MAREN

Daha telefonuma bakmadan erken olduğunu anlıyorum; güneş doğmuş ama hala gökyüzünde alçakta. Fransız cam kapıya gidip güverteye çıkıyorum, Charlie'ye çıkmayacağıma söz vermeme rağmen. Su yumuşak esintiyle hafif dalgalar halinde hareket ediyor, bataklık otları dalgalanıyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey, girişin etrafındaki patikada koşan Charlie oluyor.

Bir zamanlar buradaki davranışlarını düzeltmişti. Bir haftadan daha uzun süre kalacak olsaydık, yine başarabilirdi, çünkü birlikte içki içecek, yatacak kimse yok ve yapacak başka bir şey de yok.

Terden sıırıslıkılam olmuş bir halde koşuyor ve göğsümde şaşırtıcı bir kıskançlık kabarcığı yükseliyor. Eskiden ben de koşardım. Koşamadığım günlerde sanki bedenim harcaması gereken enerjiyle dolup taşıyormuş gibi huzursuz olurdum.

O halime ne oldu bilmiyorum. Sanki hiç gelmeyecek bir sonucu beklerken, nefes almaktan korkarak kıpırdamadan duruyordum.

Mutfağa gidiyorum. Meyve suyu içmek çok uzun sürüyor, daha yeni bitirmiştim ve yeni duş almış bir şekilde mutfağa girdiğinde ona yumurta yapıyordum.

"Yumurta mı yaptın?" diye soruyor.

"Yumurtadan nefret edersin." Omuz silkiyorum. "Senin için yaptım."

Masaya otururken ağzı sessiz bir gülümsemeye dönüşüyor. Önüne bir tabak yumurta ve bir bardak yeşil meyve suyu koyuyorum. Ne şikâyet ediyor ne de votka içiyor.

"Kalmalıyız," diye geveliyorum. Gelecek Perşembe, ayın on dokuzunda eve gitmemiz gerekiyordu. Ama bir sonraki hafta sonuna kadar kalmamamız için hiçbir neden yok, değil mi?

Tabağından başını kaldırıp bakıyor. "Ha?"

"Bir sonraki hafta sonuna kadar. Perşembe günü gitmeye hazır olmayacağım, sen de birkaç gün daha kalabilirsin, değil mi?"

Çatalını indiriyor. "Peki ya köpekler? Ve daha da önemlisi, eşiniz?"

"Bu sabah köpekleri kontrol ettim, harikalar ve Harvey-" Umursamaz bir omuz silkme denemesi yapıyorum. "O iyi olacak. Zaten önümüzdeki hafta sadece üç gün evde olacaktı."

Bu bir yalan. Harvey iyi olmayacak. Kısmen Charlie'ye duyduğu açıklanamaz kıskançlık yüzünden, kısmen de bunu benim görevimi ihmal etmem olarak göreceği için, oysa bu görev sabırla hamile kalmayı beklemek ve aradığında evde olmaktan ibaret.

"Yapabileceğin pek bir şey olacağını sanmıyorum Maren," diye uyarıyor. "Kozmetik malzemelerin çoğu çok uzakta."

"Sorun değil," diyorum ona. "Sadece kalmak istiyorum."

Bunu onun için yapıyorum ama yalan da değil. Henüz bir yere gitmek istemiyorum.

Elijah ve ekibi geldiğinde hâlâ kahvaltı ediyorduk. Elijah'a bir fincan kahve koyuyorum, o da masanın üzerine bir not bırakıyor; evin teftiş edileceğine dair bir uyarı.

"Bu kapının üzerindeydi," diyor. "Bunu neyin tetiklediğini bilmiyorum. Belki de dün izinleri ben almışımdır. I

bu konuda çok fazla endişelenmezdim. Tamir edeceğimizi açıkça belirttik."

Charlie elini yüzünde gezdiriyor. "Ya da burayı isteyen müteahhit onu geri çevirdiğim için kızgındır."

Elijah omuz silkiyor. "Her halükarda bu bir formalite."

Bir iPad çıkarır ve tadilat planlarını gözden geçirmeye başlar. İşe bodrumdan başlayacaklar -görünüşe göre temelin atılması haftalar sürecektir- ve Charlie'ye çürüyen ahşabı değiştirmeye başlamasını öneriyor. Charlie'nin içki ve üçlü seks içeren bir rol umduğundan eminim ama başını sallarken bunu gizliyor.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Elijah dudağını ısırtıyor. "Daha birkaç ay var, ama eninde sonunda mutfak, aydınlatma armatürleri, banyolarla ilgili ne yapmak istediğini bilmem gerekecek... Bunların çoğunu elden geçirmek isteyeceğini varsayıyorum, ama dediğim gibi, karar vermek için ayların var. Sanırım yardım etmek istersen duvar kağıdını sökmeye başlayabilirsin?"

Elijah nazik davranıyor ama bu beni, sırf senden uzak dursun diye resim çizmesi söylenen bir çocuk gibi hissettiriyor.

Faydalı olabilirim. Olabileceğimi biliyorum. Keşke nasıl yapacağımı bilseydim.

İnternette duvar kâğıdı silme hakkında on beş dakika okuduktan sonra Charlie'den arabanın anahtarlarını istiyorum, o da ancak beni yerimi onunla paylaşmaya zorladıktan sonra veriyor.

"Olur da bir çukura düşersen diye" diye açıklıyor. "Yani gelip beni kurtarabilir misin?" diye soruyorum.

"Muhtemelen," diye cevaplıyor. "Ama daha çok cenaze evinin cesedini bulmak için koordinatlara sahip olması için."

Gülüyorum. Umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştığında tam bir pislik oluyor.

Duvar kâğıdı spreyi, kazıma aleti ve duvar kâğıdı için hiç de yakın olmayan en yakın nalbura gidiyorum.

Buharlı pişirici.

Eve dönüp her şeyi paketinden çıkardığımda asıl iş başlıyor. Tereddütle başlıyorum ama kısa sürede dikkatli olmak için bir neden olmadığını anlıyorum. Duvarlara zaten rötuş yapılması gerekecek, bu yüzden yapılacak çok fazla zarar yok.

Duvar kağıdını kaldırmak sessiz ve sıkıcı ama aynı zamanda... huzur verici. Ne kadar sıkıcı olduğunu düşünmeyi bıraktığımda, zihnim milyonlarca farklı yöne kayıyor gibi görünüyor, bazıları iyi, bazıları kötü. Ve kafamın tamamen boşaldığı o anlarda bakışlarım, güneşin ortasındaki vitraylı bir meleğin içinden aktığı o devasa bölünmüş merdivene yöneliyor.

Hâlâ oraya çıkmadım ve Charlie tavan arasının çökmesinden endişe ettiği için çıkmamamı istedi. Ama yine de, tıpkı ilk gün olduğu gibi, evin gerçekten gidip bir bakmamı istediğini hissediyorum.

Öğleden sonra hızlıca bir duş alıp mağazaya gidiyorum.

En son ne zaman evden ıslak saçla, makyajsız ve parmak arası terliklerle çıktığımı hatırlamıyorum. Evdeyken tanıdığım biriyle karşılaşmaktan korktuğum için bu şekilde bir yere gidemiyorum. Daha sonra *üzgün*, *yorgun* ya da *kaba* görüldüğümün dedikodusunu yapacakları için çok endişeliyim, düşüşte olan ya da boşanmak üzere olan biri hakkında konuşurken kullandığınız türden kelimeler. Yine de burada arabadan indiğimde kimse bana dehşetle bakmıyor. Gülümsüyorlar ya da beni görmezden geliyorlar ve bu iki tepki de beni rahatlatıyor. Taşıdığımı bile bilmediğim bir yükün hafiflemesi gibi.

Ben yiyeceklerle döndüğümde Charlie mutfakta, yeni duş almış.

"Hâlâ kiralık bir arabamız var mı, yoksa çekici çağırmam gerekiyor mu?" diye soruyor bana bir bardak şarap doldururken.

"Ha ha," diye cevap veriyorum, gerçi park ederken arabayı kaldırıma sürmüştüm. Tavuğu poşetten çıkardım ve dün aldığım kesme tahtasını aldım. "Bu arada akşam yemeği için hindistan cevizli köri çorbası yapıyorum. Bol proteinli, zerdeçalı, çok sağlıklı."

"Açık olmak gerekirse, 'çok sağlıklı' ifadesi benim için bir satış noktası değil," diye yanıtlıyor, "ama beni işe koy."

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Yemek yaparak mı?" Milyon yıl geçse de Harvey yardım etmeyi teklif etmezdi.

Charlie bana alaycı bir bakış fırlattı. "Üzerinde çalışmamı istediğin *başka* bir şey yoksa tabii. Ellerimi inanılmaz derecede iyi kullanırım. Diğer kısımlarda da."

Tavuğa dönerken gülüyorum. "Hayır Charles, üzerinde çalışmanı istediğim başka bir şey yok. Sanırım soğan doğrayabilirsin?"

"Bunun için müziğe ihtiyacımız var," diyor telefonunu çıkarıp bir çalma listesi seçerek.

Tartışmak üzereydim. "*Soğan doğramak için aslında müziğe ihtiyacın yok*" demek üzereyim.

Kendimi durduruyorum çünkü... neden olmasın? Ben ne zaman

Yemek yaparken müzik dinlenmemesi gerektiğini düşünen biri mi? *Muhtemelen akşam yemeğinde bir kadeh şarap içmeyi bıraktığım ve pizza kabuğunun glisemik indeksi hakkında aşırı derecede endişelenmeye başladığım zamanlarda.*

Charlie soğanı yeni bitirmişti ki Florence + Makine çalıyor. Başımı sallayarak neredeyse isteksizce ritme eşlik ediyorum. Bana sırtıyor ve sesi gidebildiği kadar açıyor.

"Çok yüksek değil mi?" diye soruyorum.

"Kimin için? Kilometrelerce ötede bizden başka kimse yok."

Mutfağa geçiyor ve beni bir çemberin içinde döndürmeden önce bıçağı elimden alıyor. Bir parçam tüm bunlara itiraz etmek istiyor - sese, dansa, gerçeğe

Ellerimde çiğ tavuk var, yani artık onun da var. Ama o beni döndürüyor ve ben de bu şarkıyı seviyorum ve dans etmememiz ya da müziği bu kadar yüksek sesle dinlemememiz için hiçbir neden yok.

Asıl sorun şu ki, birkaç gün içinde geri vermek zorunda kalacağım şeyleri sevmeye başlamak istemiyorum. Harvey'nin hemen ellerimden kapacağı şeyleri sevmeye başlamak istemiyorum.

Ve birkaç ay içinde en büyük dileğim olan hamileliğe kavuşabilirim ama bu, şu ya da bu ölçüde ömür boyu Harvey'e mahkum olmak anlamına gelecek.

Sanırım çok fazla şeyden vazgeçiyorum. Acaba çok fazla olabilir mi?

MAREN

Ertesi sabah, kulübemde pencereden dışarı bakıyor ve Harvey ile tartışıyordum ki Charlie patika boyunca hızla koşarak karşıma çıktı.

Charlie yaklaşırken ona "Birkaç gün daha kalmamın ne önemi var anlamıyorum," diyorum. Gömleğini çıkarmış ve şimdi elinde yumak halinde taşıyor. Charlie tişörtsüzken bir güzellik abidesi; tüm kasları parlıyor, teni terden pırıl pırıl parlıyor.

Eğer Charlie'nin gömleksiz ve terli bir takvimi olsaydı, her kopyasını satın alır ve evimin duvarlarını onunla kaplardım.

Tabii hâlâ bekâr olsaydım.

Ve bir akrabam olmasaydı.

"Öncelikle, karım başka bir adamla aynı çatı altında uyumamalı."

"Yatmıyorum. Sahildeki bu küçük kulübede tek başıma uyuyorum." Charlie'den üç metre uzakta, ama Harvey'nin bu kısmı bilmesine gerek yok.

Charlie eve yaklaşırken yavaşlıyor ve sonra sınav çekmek için çimlere iniyor. Daha iyi görebilmek için yüzümü cama dayıyorum.

"Maren," diyor Harvey, "hamile kalmayı bu kadar az önemsiyorsan, neden tüp bebek için yirmi bin dolar harcadı ımı bilmiyorum."

Gözlerimi kırpı tırıyorum, konuşmaya yeniden odaklanıyorum. Yirmi bin dolar umurunda bile değil. Onu Vegas'ta birkaç saat içinde kaybettiğini g rmu t m. Ama tabii ki mesele para değil.  nemli olan hâlâ *cezalandırılabilce imi* hatırlatmak.

"Eğer para sorunsa, eminim Henry  de," diye cevap veriyorum, onu susturaca ımı bildiğim için  eker kadar masum bir şekilde. Harvey ailemin erkekleriyle sik  l me yarı ına girmek istiyor gibi görünüyor, bu yüzden onlardan yardım istemek altından kalkamayaca ı bir darbe olur.

"Henry'nin lanet parasına ihtiyacım yok," diye patlıyor Harvey. "Asıl noktayı kaçırıyor gibisin, yani bir aile kurmaya gerçekten yatırım yapmış biri gibi davranmıyorsun ve belki de bu yüzden henüz bir  ocu umuz yok."

Gözlerim ya arıyor. Bunun için her şeyden vazgeçtim ve o da bunu biliyor. Kariyerimden vazgeçtim ve tam bir yılı hamilelik olmadan ge irdi imizde, Harvey diğer her şeyi suçlamaya ba ladı - ko u, kahve, alkol,  eker, basit karbonhidratlar - ve teker teker her birinden vazgeçtim. Herkes ne kadar sıkıcı olduğuma gülüyor ama Harvey için hiçbir şey yeterli değil.

"Gitmeliyim," diye fısıldayıp telefonu kapatıyorum. Tekrar arıyor ama duymazdan geliyorum ve kendimi toparlamaya çalışarak güverteye  ıkıyorum.

Dalgalar nazikçe kıyıya vuruyor. Bataklık otları ve İspanyol yosunları hafif esintide dalgalanırken martılar tepemizde u u uyor. Charlie hala  ınav çekiyor ve Tanrım, kaç tane çektiğini bilmiyorum ama rekor kırıyor olabilir.

Buraya gelene kadar dünyanın ne kadar güzel bir yer olduğunu unutmu tum.

Charlie bir hafta sonraki pazartesiye kadar ayrılmayı ertelemeyi kabul etti. Köpekler olmasaydı ben de gitmek istemezdim.

Bir günümü daha duvar kağıdını silerek geçirdim. Yavaş ilerliyor ve bu sırada üst katın beni çekiştirdiğini hissedebiliyorum, tıpkı bir çocuğun mağazadan çıkmak istediğinde elinizi çekiştirmesi gibi.

Çok yorucu. O çekime karşı savaşmak için harcadığım saatler omuzlarımı ağrıtıyor. Charlie bana oraya çıkmamamı söyledi ama sanırım buna karşı koymamın asıl nedeni... Hayatımda ne zaman bir ev bana *bir şey* dayattı ki?

Özellikle de bir ev ki çoktan beni omuz.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor Charlie, tuvaletten çıkarken.

"Üstünüz başınız çamur içinde, o yüzden şikâyet etmeye hakkım olduğunu düşünmüyorum ama... üst katın ne kadarı duvar kâğıdıyla kaplı? Çünkü bu gerçekten çok uzun zaman alıyor."

Gülüyor. "Bilmek istemezsin. Pişman mısın?"

Kollarım ağrıyor, terliyorum ve pisim ve... hayır. Garip bir şekilde, şu ana kadar hiç pişman değilim.

"Sadece bir hafta içinde hıyarcıklı vebaya yakalanırsam," diye cevap veriyorum.

"Muhtemelen çoktan kapmışsındır," diyor neşeli bir gülümsemeyle ve ben gülüyorum. Charlie Dalton, ölümcül bir hastalığa yakalandığım için beni güldürebilecek hayattaki tek kişi.

O gece Charlie kulübemde duş alırken ben de basit bir akşam yemeği hazırlıyorum. Arka güvertede yemek yiyoruz - sivrisinekleri kovmak için marketten küçük bir makine aldım - ve sadece bir kadeh şarap içmiş olmama rağmen hafif çakırkeyifim.

Charlie bana bir keresinde eve götürdüğü ve her bir uzvunu birden ona kadar derecelendirmesini isteyen bir kadından bahsediyor. Charlie'ye özgü bir şekilde biraz fazla dürüsttü.

Ona doğru dönerken kadehimdeki şarap kalıntılarını karıştırıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sormak için izne ihtiyacın olduğunu düşünmen, bunun inanılmaz derecede istilacı olduğu anlamına geliyor. Tamam. Evet, annenin bir fotoğrafına 31 çektim. Mutlu oldun mu? Babam onunla evlenmeden çok önceydi."

"Charlie!" Çığlık atıyorum. "Tanrım. Hayır. Bunu sormayacaktım. Tanrı aşkına. *Annem* mi?"

Omuz silkiyor, hiç suçluluk duymadan. "*Sports Illustrated* dergisindeydi ve ben on iki yaşındaydım. Yani, yardımı olacaksa, dergiye göz gezdiriyordum, yani belki de sadece yüzde yirmi beş Ulrika'ydı. Tamam, yüzde otuz. Otuz ila kırk."

Tabağımı itiyorum. İştahımı yok etti -muhtemelen sonsuza dek. "Baban biliyor mu?"

"Babam bir erkek," diyor, "ve bir erkek olarak, annenin plaj topuna binerken çekilmiş bir fotoğrafına erişimi olan her heteroseksüel erkeğin, annenin plaj topuna binerken çekilmiş bir fotoğrafına 31 çektiğini bilir. Bu bana hiç öksürüp öksürmediğimi sormak gibi bir şey. Tabii ki öksürdüm. Ben insanım ve ciğerlerim çalışıyor."

Ugh. Keşke bunu bilmeseydim. "Hala...?"

İrkildi. "Tanrım, hayır. Yani, beni yanlış anlama, annen hâlâ çekici. Ama Ulrika'yı tanımak yüzeyin altını görmek demektir ve... alınma ama orası oldukça bulanık."

Ayağa kalktım, onun tabağını kendi tabağımın üstüne koydum. "Onun ruhundan mı yoksa cinsel bir şeyden mi bahsediyorsun anlayamadım."

"Dikkat çekme ihtiyacından ve sürekli kendine odaklanmasından bahsediyordum, ama kaç erkekle birlikte olduğu göz önüne alındığında, bana diğer konularda da biraz bulanık olduğu izlenimini veriyor."

"Güzel çifte standart, Manhattan Fahişesi."

Gülüyor ve ben mutfağa doğru giderken kadehlerle beni takip ediyor. "Bu adil. Şimdi, ne sormak istiyordun?"

"Boş ver."

"Ah Maren, bunca yıldan sonra beni ne kadar az tanıyorsun." Lavaboda beni yolumdan çekip bulaşıkları yıkamaya başladı, bulaşık makinesinin çalışsa *da iyi* çalışmadığını keşfetmiştik. "Sen bana söyleyene kadar rahatsız edici şeyler önermeye devam edeceğimin farkındasın değil mi? Babamın annenizin üzerine işediğini düşünüyor muyum? Belki, ama kazara. Rol yapmayı seviyorlar mı? Eminim annenin okul üniforması vardır. Anal seks yaptıklarını düşünüyor muyum? Banyolarında bir ton kayganlaştırıcı var. İki kişinin ihtiyaç duyabileceğinden daha fazla. En az üç kere-

"Sana durman için yalvarıyorum."

"O zaman bana sorunu sor."

Bir bulaşık havlusu alıp kurulamaya başladım. "Dürüst olmalısın."

"Senin de bildiğin gibi, tek iyi olduğum şey acımasız dürüstlüktür." "Göğüs estetiğine ihtiyacım var mı?"

Soruyorum, aldığım nefesi bırakarak bir an çok uzun tuttu. "Muhtemelen hayır demek zorundaymışsın gibi hissettiğini biliyorum, ama ben sadece dürüstçe-"

"Evet," diyor kararlılıkla.

Kalbim sıkışıyor. "Gerçekten mi?"

"Bana soruyorsan, bu onlar hakkında güvensiz olduğun anlamına geliyor olmalı. Eğer onlar hakkında güvensizsen, benim ya da bir başkasının söyleyeceği hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. O yüzden kendini en iyi hissettirecek şeyi yap. Eğer kendini iyi hissetmek için o yavrulara silikon çektirmen gerekiyorsa, o zaman keyfine bak."

Silikonu *vurmuyorlar* ama şu anda önemli olan bu değil.

Başımı sallıyorum. "Ben... Ben onlarla iyiyim. Yani, çok büyük değiller, ama benim bedenime göre uygun bir boyutta olduklarını düşünüyorum."

"O zaman neden soruyorsun?" Sanki cevabı zaten biliyormuş ve onaylamamı bekliyormuş gibi kısık gözlerle bana doğru dönüyor.

"Harvey Noel için bana göğüs estetiği yaptı."

"Ne? O bir doktor bile değil."

Gülüyorum. "Ameliyatı o *yapmadı*. Ameliyatın parasını ödedi ve bana bir hediye çeki verdi."

Charlie tavayı güm diye yere bıraktı. "Ona bir tane istediğini söylemiş miydin?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Yani... Büyük sevdiğini biliyorum. Benimkinden daha büyük. Ama-" Omuz silkiyorum. "Benimkilerin iyi olduğunu sanıyordum ama şimdi emin değilim. Kit sorarsam iyi olduklarını söyleyecektir ve her cerrah da seçimin bana ait olduğunu söyleyecektir. Sen elimdeki tek tarafsız kaynak sayılırsın."

Burun delikleri alevlendi. "Bunu doğru anladığımdan emin olmama izin verin. Göğüslerinden memnun olmadığını hiç dile getirmedin ve o sana göğüs estetiği yaptırdı. *Hediye* olarak."

Ben Harvey'e bir para iadesi almasını söyledim çünkü ben ilgimi çekti ama Charlie'nin az önce söylediği şekilde ifade ettiğini duyunca, tepkimin yetersiz olup olmadığını merak ettim. "Evet, hemen hemen."

"Bu adamın düşündüklerini neden umursuyorsun ki?" Charlie az önce kuruttuğum tencereyi kapıp gereksiz bir güçle dolabın içine iterek soruyor. "Siktir et Harvey'i. Gerçek anlamda değil. Harvey'i bir daha asla becerme. Ömür boyu lanet bir terapiye ihtiyacı var."

"Ama... ya haklıysa?" diye sordum. "Yani. Biliyorum, biliyorum, güzellik görecelidir ya da her neyse, ama... eğer yüzünden sümük akıyorsa, biraz itici olabilirim, yani..."

Çenesi açıldı. "Göğüslerini *sümük*le mi kıyaslıyorsun? Şu anda ciddi misin?"

"Bu sadece bir metafor ya da benzetme ya da her neyse. Ne demek istediğimi anlıyorsun. En iyi hallerinde olmamaları tamamen mümkün."

"Bir bakayım," diyor.

Öksürüyorum. "Ne?"

"Bırak bakayım. Sönmüş iki üzgün balona benzeyip benzemediklerini sana söyleyeceğime söz veriyorum."

"Unut gitsin."

"Dürüst bir görüş istiyorsun, değil mi? Kit'ten ya da arkadaşlarından bir fikir alamayacağını biliyorsun - Instagram'da birbirinizin bokuna nasıl yorum yaptığınızı gördüm. Tek bir berbat fotoğraf paylaşıyorsun ve yüzlerce kadın 'Tam anlamıyla bir tanrıça' diyor. O yüzden bırakın da göreyim, biraz itici olup olmadıklarını size nazıkçe ama kesin bir dille söyleyeceğim."

Can alıcı noktayı bekliyorum. Anneminkine yaptığı gibi, daha sonra bu resme bakıp otuz bir çekeceğini söylemesini bekliyorum. Ama her şeyden çok sıkılmış görünüyor ve bu Charlie, Manhattan'daki göğüslerin çoğunu görmüş biri, bu yüzden tabii ki sıkıcı.

Bu aramayı tamamen tarafsız bir şekilde yapabilecek tanıdığım tek heteroseksüel erkek o olabilir. Belki şaraptan, belki de modellik günlerim boyunca yabancılar tarafından gözlemlenip yargılanarak çok zaman geçirdiğimden, ama büyük bir mesele gibi gelmiyor.

Omuz silkiyorum. "Tamam ama bu aramızda kalacak," diyorum ona ve bir şekilde bunu küçük sırrımız olarak saklamak her şeyi daha önce olduğundan biraz daha kirli hissettiriyor.

Rahatsızlığımı bastırmak için tişörtümü köprücük kemiğime kadar çekiyorum. Hâlâ çoğunlukla giyinik durumdayım ama aynı zamanda üvey kardeşimin önünde sütyenle duruyorum.

"Sütyeni çıkar Maren," diyor gözlerini devirerek. "O şeylerin çeşitli günahları gizlediğini biliyorsun."

Sürece tamamen ilgisiz, bu da her şeyi biraz daha kolaylaştırıyor. Kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorlamadan önce arkasını açıp kaydırarak çıkarıyorum.

Son şarabı lavaboya döküyor ve şöyle bir bakıyor. "İyiler."

Tişörtümü tekrar aşağı çekerken gözlerimi deviriyorum. "İyiler mi?" Sütyenimi almak için yere çömelerek talep ediyorum.

"Bu iyi olmadıkları anlamına gelir. Sadece söyle. Bana karşı dürüst olacağına söz vermiştin."

İç çekiyor. "Dürüstlük mü istiyorsun?" Dönüyor ve kasıklarına doğru başını sallıyor... orada birkaç dakika önce göremediğim bir şekilde sikinin şeklini açıkça görebiliyorum. Büyüklüğü göz önüne alındığında, kaçırılmaz. "İşte dürüstlüğün. Göğüslerin hayret verici ve ben Harvey olsaydım, onları nasıl mükemmelleştirebileceğimi düşünmek yerine onları becermeye çalışmakla meşgul olurdum."

Bardaklarımızı yıkamaya başlıyor ve ben Charlie'nin az önce yapacağını söylediği şeyi yaptığı görüntüsüyle savaşımaya çalışarak arkamı dönüyorum. "Tamam, teşekkürler. Ve bu aramızda kalacak, değil mi?"

Sanki bu soru çok saçmaymış gibi kaşlarını çatıyor. "Seksi matematik öğretmeniyile birlikte olan ergen bir çocuk gibi herkese kazara sertleştiğimi söyleyip kaçacak değilim."

Masayı temizlemek için bir sünger alıyorum ama kapıdan çıkmadan önce ona dönüyorum. "Bu gerçekten matematik öğretmeninle mi oldu?"

"Gördü."

"Gördü mü? Ne dedi?" Nefes nefese kaldım.

Omzunun üzerinden sırtarak, "Sadece gözlerinle gördün," diyor. "Açıkçası dersten sonra kalmamı istedi."

MAREN

Sabah rutinim olan verandada durmuş, Charlie'nin koşu sonrası çimlerde yaptığı şnav ve burpee hareketlerini izliyorum.

Yırtık pırtık. Bronzlaşmış. Göbek deliğinin altındaki saç izi bakışlarımı bir araba kazası gibi sürüklüyor. Keşke fark etmeseydim ve keşke dürbün getirseydim diyorum.

Harvey ile en az bir önceki kadar gergin geçeceği kesin olan bir başka görüşme için içeri dönüyorum. Beni Manhattan'a dönmeye ikna edemediği için çok öfkeli.

Her zaman böyle değildi. İlk çıktığımızda Harvey bir prensti. Aşık olmuştu. Ancak evlenme teklif ettikten sonra onun diğer yüzünü görmeye başladım, bir anda size kur yapmaktan kapıyı yüzünüze çarpmaya geçebiliyordu. O zamandan beri daha da kötüleşti, ama çocukları güvenilebileceğim ve tapabileceğim bir kocadan daha *çok* istiyorum ve onları elde etmeye *çok yakınım*. Harvey'nin bir arkadaşı harika bir doğurganlık doktoru. Yüzlerce ailenin önünde bizi bekleme listesinden çıkardı. Bir yıl sonra kendi bebeğimi kucağıma alabilirim, gerçekten istediğim tek şeyi.

Bunu elde etmek için omurgamdan vazgeçmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum,
Ancak.

"Sana ihtiyacım var," diyor hemen. "Önümüzdeki Cumartesi bir müşteri işi var."

Benim sorunum değil. Kit'in nişan partisi için Aspen'den ayrılmamız gerektiğini söylediğimde bana böyle dememiş miydi? Tabii bu konuyu şimdi açarsam, Kit'in o partiye bile gelmediğini ve onun yerine eski erkek arkadaşımın kaçtığını hatırlatacaktır.

"Sana haber veririm," diye cevap veriyorum.

"Bana haber verecek misin?" diye tekrarlıyor, öfkeli bir şekilde. "Hangimizin seni gerçekten önemseydiğini unutmuş gibisin, bu yüzden sana hatırlatmama izin ver: o senin lanet olası üvey kardeşin değil."

Verandaya geri çıkıyorum. Charlie hâlâ sınav çekiyor. Sırtı terden pırıl pırıl parlıyor.

"Unutmadım," diye cevap veriyorum, ondan çok kendime.

Günün ortasında tuvaleti kullanmak için kulübeye gidiyorum çünkü artık tüm ekip birinci kattaki tuvalet odasını kullanıyor, bu yüzden her yer çamur içinde. Şaşırtıcı bir şekilde Charlie güvertemdeydi, gömleği terden ıslanmıştı, kot pantolonu ve alet kemeriyle garip bir şekilde evinde gibi görünüyordu.

"Güverteme ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Kaşlarını kaldırdı. "Üzerinde yürümemeni söylediğim güverteyi mi diyorsun? Bu hafta hayatta kalabilmen için tamir ediyorum."

Kelimeleri homurdanarak ve huysuzca söylüyorum ama yine de gülümsüyorum. Charlie önemseydiğini asla kabul etmek istemez ama bu... oldukça tatlı.

"Elinde bir çekiçle bu kadar doğal görünebileceğini hiç hayal etmemiştim."

"Düşündüğünüzden daha alışığım," diyor sırtarak, *"büyük bir çekici* kullanmaya."

"Evet, eminim o büyük çekici her zaman bugünlerde."

"Hiçbir fikrin yok," diyor gülerek ve aniden hayal ediyorum...
Bunu hayal etmeyi bırak, Maren.

"Keşke az önce ne kadar kırmızıya döndüğünü
görebilseydin," diyor
arkamı döndüğümde.

Banyoya giderken telefonum cebimde çalıyor.
-Bu Harvey'nin zil sesi.

Onu sonra arayacağım çünkü ne dediği umurumda
değil. Ben kalıyorum.

Akşam yemeğinden hemen önce yavrularla günlük video
zamanım için Lori'yi aramak üzere yatağımın üzerine
uzanıyorum. Cevap verdiğinde kaşları çatıktı. "Selam...
Senden haber almayı beklemiyordum. Ne oldu?"

Doğrudum. Geldiğimizden beri onu her gün aradım. Neden
beklemesin ki? "Sadece yavruları kontrol ediyordum. Bugün
nasıl geçti?"

Gözleri büyüdü. "Harvey onları alması için birini gönderdi.
Sana söylemedi mi?"

Midem bulanıyor. Harvey çoğunlukla köpeklerden rahatsız
olur ve bana yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmaz.
Ben yokken onlara bakma işini gönüllü olarak üstlenmezdi. Ve
köpekleri sevse bile... tekrar şehirden ayrılması gerekiyor, o
zaman ne olacak?

Ona bir *yanlış anlaşılma* olduğunu söyledim. Harvey
ile evlenmeden önce bir kez bile kullandığımı sanmadığım bu
kelimeyi şimdi sık sık kullanıyorum. Yetişkinlerin pürüzlerini
örtmek için kullandıkları kibar bir yol ve Harvey ile benim pek
çok pürüzümüz var.

Az önce Lori'yle konuştum. Köpekleri aldığını söyledi.

HARVEY

En azından artık dikkatini nasıl çekeceğimi biliyorum.
Neden beni geri aramadın?

Seni bu gece arayacaktım. Seni işte rahatsız etmek istemedim.

Ama köpekler işin içine girince, görünüşe göre beni rahatsız etmekte bir sakınca görmüyorsun.

Sadece bir hata olmadığından emin olmak istedim. Çünkü onlara bakmak istemediğini biliyorum.

Hayır, gerçekten onlara bakmak istemiyorum, ama onları bir yabancıya bırakmak oldukça zalimce görünüyor, sence de öyle değil mi? Bunu gelecekteki çocuklarımıza yapmayı planlamıyorsun, değil mi?

Lori yabancı değil. Ve diğer köpeklerle oynamayı seviyorlar.

Sorumlu bir ebeveyn olmanın bir parçası da -köpekler ya da insanlar için- bazı fedakârlıklar yaparak onların yanında olmaktır.

Çenem gıcırıyor. Harvey köpekler için endişelenmiyor - bu onun burada kaldığım için beni cezalandırma yöntemi ve ona tebrikler, çünkü işe yaradı. Onun yerine Lori'yle kalmalarını tercih ederim. Onları beslemeyi bile hatırlamayacak.

Şehri tekrar terk etmeyi planladığımı sanıyordum.

Eğer gitmek zorunda kalırsam, onları Elodie'ye bırakırım.

Bundan daha az hoşlanıyorum. Belki de küçük çocuklar hakkında fazla bir şey bilmediğim içindir, ama geçen kış hepimiz St. Barth'dayken kız kardeşinin çocuğunun yaralı bir kuşu sopayla bıçaklamasını izlemek tüylerimi diken diken etti.

Ne tür bir çocuk böyle bir zarar vermek ister? Muhtemelen yavru bir köpeği hastalanması için çikolatayla besleyen ya da kimse bakmıyorken tekmeleyen türden bir çocuk.

Ve nasıl bir ebeveyn onu durdurmaz? Çünkü Elodie gördü ve omuz silkti.

Charlie'ye Perşembe günü eve gitmem gerektiğini söyledim ve nedenini sorduğunda Harvey'nin bir müşterisi olduğunu söyledim. Çünkü aksi takdirde itiraf etmek zorunda

güvenemeyeceğim birinden çocuk sahibi olmayı planlıyorum.

Ve bunu yüksek sesle söyleseydim kulağa oldukça berbat gelirdi.

MAREN

Ertesi sabah yeni güçlendirilmiş güvertemin üzerinde durup Charlie'yi arıyorum.

Gece yağmur yağmış ve hava serin, dünya yumuşak pastel renklere bürünmüş. Güneş ışığı nemli çimenlerin üzerinde parıldıyor ve girişin etrafındaki patikayı gölgeleyen ağaçlar nemden ağırlaşmış bir şekilde alçakta asılı duruyor.

Uzakta belirliyor, sert bir şekilde koşuyor ve göğsümde kıskançlık sancıları. Koşu yapmayı özlüyorum. Kendimi hiçbir zaman onun gibi zorlamadım ama bir zamanlar hiç düşünmeden birkaç kilometreyi kolayca koşabilen ve sabahın geri kalanını fazladan endorfin salgılayarak geçiren biriydim.

Neden vazgeçtim? Neden her şeyden vazgeçtim?

Birkaç ons şarap doğurganlığımı etkilemez. Arada bir pizza yemek ya da sabah koşusu yapmak da öyle.

Ve bir parçam bunu biliyordu. Bunu bir aile kurmak için yapmıyordum, bunu Harvey'nin beni suçlamasını önlemek için yapıyordum, nasıl olsa beni suçlayacağını biliyordum. Ne zaman istediğini elde edemese, suçu bana atmanın bir yolunu buluyor ve ben de genellikle onunla aynı fikirde oluyorum.

Hamile kalamadığım için kendimden nefret etmekten yorulduum, ama ne yaparsam yapayım bu gerekleşmeyecekse, şimdi kendimi mutlu edebilirim.

Kulübeye geri dönüyorum ve fikrimi değiştirmeden önce pijamalarımı çıkarmaya başlıyorum. Gerçek koşu kıyafetleri getirmemiştim ama bu anla ilgili bir şey ertelenemeyecek kadar önemli geliyor. Bu yüzden yırtık kot şortumu ve tişörtümü giyip, yıkık spor ayakkabılarımla (düz tabanlı, sadece modaya uygun olması gereken) eşleştirerek patıkaya doğru koşuyorum.

Kafamda hala, hiç düşünmeden birkaç mil koşabilen o kızım.

Saniiyeler içinde artık o kız olmadığımı *fark* ediyorum. Ciğerlerim yanıyor, kalçalarım titriyor ve nihayet yürümek için durduğumda, kolum iyi olsaydı kulübeme bir taşla vurabilecek kadar yakınım.

Harvey ile geçirdiğim yıllar boyunca başka neleri kaybettim? Ve sonunda onları kaybettiğimi fark ettiğimde geri kazanabileceğim şeyler mi?

Öğleden sonra Charlie kereste deposuna gitmek için ayrıldı. Duvarları kazımaya devam ediyorum ama üst kat yine beni çağırmaya başlıyor.

O kadar tehlikeli olamaz. Elijah ve Charlie birkaç kez yukarı çıktılar ve Charlie benimkini kullanmadığı zamanlarda orada duş alıyor. Daha düşünemedim aletlerimi yere atıyorum.

İkinci kata çıkan merdivenler gıcırıyor ama modern merdivenlerde olmayan bir sağlamlığa sahipler. Sahanlıktan, sol tarafta ana yatak odası olması gereken yeri görüyorum, ama beni çeken koridorun sağındaki en uzak oda oluyor. Ayaklarım daha ben onlara o yönde komut vermeden oraya doğru hareket ediyor.

Bu bir korku filminden fırlamış gibi değil - oraya isteğim dışında çekilmiyorum. Bu daha çok kalabalık bir odada en sevdiğiniz kişiyi gözlemek gibi... *tabii ki* o tarafa doğru gidiyorsunuz.

Ve içeri girer girmez kendimi huzurlu hissediyorum. Bu eve girdiğimizden beri ilk defa hiçbir çekimle savaşıyorum. Sanki uzun bir yolculuktan sonra nihayet eve gelmiş gibiyim.

Oda küçük ve kadınsı. Minik menekşeler eski duvar kağıdını süslüyor. Tek mobilya parçası pencerelerin karşısındaki eski bir ayna. Odanın ortasına doğru yürüyorum ve bu his üzerimden kaymaya başlıyor, ayaklardan bacaklara ve göğse doğru tırmanıyor.

Baş dönmesi.

İlk kez çıkma teklifi alan bir genç kızın heyecanı. Üniversiteye kabul mektubunun heyecanı ya da pozitif bir hamilelik testi gördüğümde hissedeceğimi hayal ettiğim şey. Kendinden geçmiş, sevinçli, umutla dolup taşan. En son ne zaman böyle hissetmişim? Yıllar oldu - o kadar uzun yıllar ki bunu hissedebildiğimi unutmuşum. Bu his beni yıkıyor - birbiri ardına gelen dalgalar- ta ki bacaklarım saldırının altında titreyene ve sonunda yere kaymak zorunda kalana kadar. Duvara yaslanıp gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, liseyi ve arkadaşlarımla birlikte birinin yatak odasında toplanıp kıkırdarak makyaj malzemelerimizi ödünç aldığımızı hatırlıyorum. Önümüzde koca bir dünya vardı ve her şey mümkündü, ama o dünya şimdi nerede?

Bir an sonra anılar değişiyor. Artık arkadaşlarımla geçirdiğim o geceleri değil, farklı bir şeyi düşünüyorum; yaklaşık aynı yaşlardayken, meşe ağaçlarının gölgesindeki bir yolda yürürken, katılmayı çok istediğim bir danstan bahsediyorduk.

Arkadaşımdan biri gözlerini kocaman açarak, "Bunu kaçıramazsın," demişti.

"Babam gitmeme asla izin vermez," diye cevap vermiştim.
"Kardeşlerim eve dönene kadar olmaz."

Çok uzaklardan bir isim haykırıldı. Arkamızdaki yola bakmak için dönüyorum ama hiçbir şey yok ve hayır, ses burada bile değil. Bu...

Gözlerim yavaşça, ağır ağır, sanki ağırlaşmış gibi açılıyor. "Maren?" diye sesleniyor Charlie.

Tanımadığım bir odanın karşı duvarına k r bir şekilde bakıyorum. Bu da neydi böyle?

Onlara *babamın gitmeme asla izin* vermeyeceğini söyledim.
Kardeşlerim eve dönene kadar olmaz.

Ama ben kimseye baba demem. Sahip olduğum en yakın şey bir babam var, o da her zaman ilk ismiyle hitap ettiğim Henry.

Erkek kardeşim de yok.

"Maren?" diye tekrar seslendi
Charlie.

"Buraya gel!" Sesim istediğim kadar yüksek çıkmıyor, sanki çok uzaktan geliyormuşum gibi.

Ayak sesleri koridorda yankılanıyor ve sonra alnı  atık bir şekilde kapının çerçevesinin içinde duruyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor. Sesi suçlayıcı olmaktan çok endişeli geliyor.

Dudağımı ısııyorum. Bunu ona söyleyemem, değil mi? Hayır, tabii ki söyleyemezsin. Bu çok garip. Belki de k f sorunu Elijah'ın düşündüğünden daha kötüdür. "Yok bir şey," diye cevap veriyorum. "Sadece bir saniyeliğine gözlerimi kapadım. Neden döndün? Kereste deposuna gideceğini sanıyordum."

Ağzı açıldı, sonra kapandı. Odayı geçip yanıma çömeliyor ve elini alnıma koyuyor. "Maren, iki saattir yoktum. Akşam yemeğini alıp almayacağımı sormak için mesaj attım ama cevap vermedin."

 ki saat. Bu mümkün değil. En fazla beş dakikadır buradayım.

Ancak pencereden dışarı bir bakış, ışığın eskisinden daha loş olduğunu doğruluyor. Öğleden sonra olmak için fazla loş,

Tekrar soruyorum, az önce ne oldu?

Charlie hâlâ önümde çömelmiş, kaşlarını çatıyor. Başparmağı yüzümü okşuyor ve garip bir yarım saniye boyunca onu öptüğümü hayal ediyorum. Dudaklarının yumuşaklığını ve eğildiğimde şampuanının kokusunu nasıl aldığımı hayal ediyorum ve bunu arzuluyorum: ağzının benimkinde olmasını, daha önce hiç *kimseden* arzulamadığım bir şekilde beni kabul etmesini.

Bakışlarım onunkilerle buluştu. Yarım saniyeliğine, bunu yapmama izin vereceğinden şüpheleniyorum ve bu düşünce ciğerlerimdeki tüm havanın boşalmasına neden oluyor.

Bu ev bana ne yapıyor böyle? İkimize de mi?

CHARLIE

Maren'i benimle kasabada yemek yemeye ikna ettim. Restoran hiçbir şekilde harika değil - atal bıçak takımı masaya yapışıyor ve müşterilerin yarısı televizyona bağırıyor - ama yeterli olacak. Salata sipariş etmeye çalışıyor ve ben de ona bir biftek yediriyorum. O istemediği halde ikimize de birer kadeh kırmızı şarap söyledim.

Hâlâ endişeliyim. Şimdi iyi görünüyor, ama onu bulduktan sonra uzun dakikalar boyunca transdan çıkmış biri gibi davrandı: hareketleri yavaş, belirsiz.

Peki nasıl oluyor da uykuya dalıp uyandığınızda bunun farkında olmuyorsunuz? Muhtemelen bu sabah koşuya çıktığı için olduğunu söylüyor ama kısa bir koşu kimseyi bu kadar etkilememeli.

Her ne kadar evle ilgili endişelerini küçümsemiş olsam da- Gerçi bunların aslında Harvey'nin endişeleri olduğunu düşünüyorum-şimdi acaba doğruluk payı var mı diye merak ediyorum. Yukarıda çok fazla karbondioksit mi var? Bir şeye alerjisi mi var? Tüp bebek tedavisine başladıklarında hamile kalmazsa ne beni ne de kendini asla affetmeyecek.

"Sen iyi misin?" Sonunda sordum.

Gülümsemeye zorladı. "Barmen bütün gece seni izledi."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve söz konusu barmen bana flörtöz bir gülümseme veriyor. Başka şartlar altında olsa bunu düşünürdüm ama Maren tam karşımda otururken pek de çekici gelmiyor.

"Çok cesurca," diyorum Maren'e. "Tek bildiği senin benim karım olduğun."

Maren'in güzel gözleri kararıyor. "Bunun seni daha çekici kılacağı pek çok kadın var."

Yüzünü dikkatle izliyorum, dilimin ucuna gelen soruyu sorup soramayacağımı merak ediyorum: *Harvey aldatıyor mu? Ve eğer öyleyse, neden buna katlanıyorsun?* Yine de bana gerçeği söylemiyor. Onun kışını tekmeleyeceğimi biliyor ve muhtemelen bu fırsatı sabırsızlıkla beklediğimi de biliyor.

Harvey neye sahip olduğunu anlamıyor. Onu asla elde edemedi, gerçi onun birine uzun süre iyi davranacak bir adam olduğundan da emin değilim.

"Neden onunla birliktesin?" diye sordum. "O bir tür pislik, özellikle de sana karşı. Sanırım bunu biliyorsun."

Peçetesini dudaklarına bastırıyor. "Çünkü otuz iki yaşındayım."

"O kadar yaşlı mısınız? Umarım yaşam sonu talimatlarını ayarlamışsındır.

Şurada yeni bir mezarlık yapıyorlar." Peçetesini toparlayıp bana doğru fırlatıyor. "Kapa çeneni.

Senin için durum farklı. Sonsuza kadar çocuk sahibi olabilirsin." Gerçekten de öyle. Bu korkudan asla kurtulamayacağım. Vasektomiler bile

-Araştırdım, başarısız olabilir. Cinsel organ: iki ucu keskin kılıç.

Tabağımı geri itiyorum. "O zaman başka biriyle birlikte ol."

Kucağına bakıyor. O model elmacık kemikleri barın loş ışığında keskin görünüyor. "Başka biriyle evlenmeliydim," diyor, "ama-"

"Miller?" Araya giriyorum, sesim olması gerekenden daha sert. "Hayır," diye azarladı. "Sana söyledim... Bunu kesinlikle aştım.

Hayır, Harvey'nin çok tatlı bir arkadaşı var. O ve karısı bizimle aynı zamanda evlendiler ve çocuk sahibi olmak için can atıyor, ama karısının istediğini sanmıyorum. Ne zaman yemeğe çıksak, 'Onun gibi biriyle evlenmeliydim' diye düşünüyorum. Ama Harvey'den ayrılırsam, önce başka birini bulmam, sonra onunla bir ya da iki yıl çıkmam ve doğurganlık sorunlarım olmasına rağmen onu bir şekilde benimle evlenmeye ikna etmem gerekecek-

"Ben bunu piyangoyu kazanmak olarak görüyorum, açık konuşalım."

Gülümsüyor. "Kapa çeneni, Charlie. Her neyse, onu benimle evlenmeye ikna ettim. Bu noktada en genç otuz altı ya da otuz yedi yaşındayım ve hamile kalmak daha da zor. Ve bu sadece *her şey* istediğim gibi giderse olur."

Belli ki bunu enine boyuna düşünmüş, ki bu iyi bir şey, ama yanlış bir sonuca varmış, ki bu daha az iyi bir şey. "Çocuk sahibi olmak için çok fazla şeyden vazgeçiyorsun. Buna degeceğine emin misin?"

Bana bakarken gözleri inançla parlıyor. "Eminim. Anne olmak şimdiye kadar istediğim tek şeydi. Onsuz ne olacağını bile bilmiyorum."

Onun cevabından nefret ediyorum. Neden bilmiyorum. Nasıl cevap verirse versin, onun için yeterli olacak değildim.

MAREN

O gece rüyamda düğün günümü görüyorum. Annemin evindeyim, üzerimde hala bornoz var ama saçım ve makyajım yapılmış. Geriye kalan tek şey gelinliği giymek. Annem her zamanki gibi gereksiz yere panik yapıyor, ellerini çırpıyor ve tıpkı gerçek düğün günümde yaptığı gibi yukarı çıkıp hazırlanmam için bana bağıyor. Yukarı çıkarken koridorda Charlie'nin yanından geçiyorum - ceket hariç smokin içinde çok güzel - ve yüzümde bir şey görüyor olmalı. Odama gittiğimde arkamdaydı. "Biraz sohbet edelim," diyor, beni içeri kadar takip ederek. Kapıyı arkasından kapatıyor ve kilidi çeviriyor.

Daha önce buraya geldiğini hiç sanmıyorum. Kesinlikle benimle birlikte, kilitli bir kapının ardında hiç bulunmamıştı.

Tek *ve* çılgınca bir düşüncem var: *Artık asla olmayacak.*

Ve bu düşünce boğazımı sıkıyor, sanki önemli bir şeyi kaybediyormuşum gibi.

Sadece korkuyorum. Öyle olmalı.

Ellerini omuzlarıma koyup beni makyaj masamın yanındaki küçük sedirin üzerine oturmaya itiyor ve sonra önümde çömeliyor. "Sorun ne?" diye soruyor.

İkimiz bir daha asla bu şekilde yalnız kalamayacağımız için üzgünüm, aniden olmak istediğim şekilde değil ve bu asla dile getirilemeyecek kadar çılgınca.

"Hiçbir şey." Sesim zayıf. Telafî etmek için gülümsemeye zorluyorum

bunun için. "Sadece düğün öncesi gerginliği."

Çenesinde bir kas titriyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin Maren. Seni arkadan gizlice çıkarabilirim. İstedğin yere gidebiliriz."

Bunu üvey kardeşimden başka bir şey olarak, arkadaşşımdan başka bir şey olarak yapacağını ima etmiyor. Ama daha fazlası olma ihtimalimiz de var, değil mi? Gözleri bir şiirin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatacak şekilde yanıyor.

Kendimi Charlie'yle birlikte bir uçağa atlayıp onu Azor Adaları'ndaki en sevdiğim adaya götürürken hayal ediyorum. Bir odaya mı yoksa iki odaya mı ihtiyacımız olacağı konusunda kısa bir tartışma yaşadığımızı ve sonunda bir odaya yerleştiğimizi hayal ediyorum. Ellerini -hâlâ omuzlarımda- bornozu çıkarıp beni ortaya çıkarırken hayal ediyorum.

Ancak ben iki umursamaz insanın kızıyım; erkek arkadaşları ve kocaları arasında gidip gelen bir kadın ve ben doğmadan önce kaçan ve daha sonra kendisinden yirmi yaş küçük bir öğrenciyi hamile bırakan bir adam. Normal bir aile, normal bir hayat istiyorum. Harvey ile sahip olabileceğim şeyler. Şimdi ayrılmak, annemin yapacağı türden bir şey. Ama olgun bir seçim yapmak içten içe ölmek gibi mi hissettirmeli?

"Tamam," diyorum Charlie'ye, bornozun bağlarını çözerek.

"Hadi gidelim."

Karanlıkta uyandım, kalbim küt küt atıyordu. Her şey oldu. Son kısım dışında, gitmeyi kabul ettiğim kısım, tıpkı rüyamda olduğu gibi oldu. Nasıl unutmuş olabilirim?

Belki de söylediklerine çok fazla anlam yükledim. Belki de yüzündeki o ifadeyi okudum.

Okumuş olmalıyım. Biz bir aileyiz. Romantik anlamda onunla kaçmamı istemesine imkan yok.

Ancak şimdi, karanlıkta, kendime bir şeyi itiraf edeceğim, bir daha asla düşünmeyeceğim bir şeyi: o böyle istememiş olabilir, ama ben istedim.

BENYAPIM Kahvaltı ile benim sol el ve Charlie adımı söylediğinde sağ elimle karo örnekleri arasında gezinmek itibaren ve Fuaye. O sesler eğlenerek. "Sen var Bir teslimat," diyor kaşlarını çatarak ve iki bisikletin yaslandığı, evin en yakınındaki meşeye doğru başını sallayarak. Midem bulanıyor. Burada daha uzun kalmayı hayal etmişim. Hayal etmişim. harcama Pazar gün Elijah ve onun Çocuklar onunla birlikte bölgeyi keşfediyor. "Bisiklet aldım."

"Evet, aslında o kısmı kendim çıkardım. *Neden* bisiklet aldın, Maren?"

Birdenbire mantığım inanılmaz derecede çocuksu gelmeye başladı. *Eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Piknik yapabileceğimizi düşündüm.*

"Bu iyi bir egzersiz şekli. Ve düşündüm ki burada daha fazla zaman."

"Ne zamandan beri egzersizi önemsiyorsun?"

"İyi. Eğlenceli olur diye düşünmüştüm. Boş ver! İspanyol Engizisyonu'nu beklemiyordum."

Charlie'nin yüzüne yavaş, tatlı bir gülümseme yayılır.

"Eğlenceli olacağını düşünmüştün. Söylemen gereken tek şey buydu."

Tenimde bir ürperti dolaşıyor ve bu hem kötü hem de iyi bir şey.

Sizi gerçekten önemseyen, mutluluğunuzu önemseyen biriyle hayatın böyle olabileceğini söyleyen bir ürperti. Harvey'le kalarak vazgeçtiğin şey bu ve neden onsu yaşamak isteyesin ki?

Uzaklaşıyorum, giderken telefonumu çıkarıp Harvey'e mesaj atıyorum.

Hey, yarın eve gelmeyeceğim, ama Cumartesi günü etkinliğiniz için zamanında döneceğim.

Bu bana fazladan iki gün kazandıracak olsa bile, kabul ediyorum.

Harvey, Charlie'yle yattığımı, tıpkı annem gibi olduğumu, annelik için iyi bir aday gibi görünmediğimi ima eden bir dizi öfke dolu yanıt gönderiyor ve parmağımı her birinin üzerinde kaydırarak, indirmeyi hiç istemediğim bir uygulamadan gelen bildirimlermiş gibi siliyorum. Anlamsızdan da öte, sadece bir dayatma.

Charlie erken paydos ediyor ve bisiklet gezimiz için malzeme toplamak üzere kasabaya gidiyoruz. Oak Bluff'ta vitrininde sevimli bir hasır piknik sepeti olan şirin bir dükkân var - bu fikrin ilk ilham kaynağı- ama Charlie aldığım "kız gibi" bisikletlere binmeyi kabul ettiği için testosteron seviyesinin çoktan tehlikeli bir şekilde düştüğünü söylüyor ve ayak diriyor.

Biz de onun yerine Stop-n-Shop'a gittik. Martha ve ben artık arkadaşız. Marketlerden alışveriş yaparken onunla neredeyse her gün yaptığım sohbetlerden keyif alıyorum.

Bugün, Charlie bisiklet gezimiz için bir şey daha almak üzere geri koşarken, bana sırtıyor.

"Omuz silkmişsin," diyor. "İlk geldiğinizde üzerinizdeki o karabulut var ya? Tüm renklerini yeniden görebiliyorum."

Gülümsüyorum. "Sanırım ihtiyacım olan tek şey şehirden bir hafta uzak kalmaktı." "Şehir dışında olmak değil."

Charlie'ye başını sallar. "Bu onu. O senin renklerini ortaya çıkaran şey."

Bir kez daha nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Yani, belki de aileden biri olduğu için onun yanında daha rahatımdır."

Gülüyor. "Aileden olduğu için değil."

Öğleden sonra yola çıkıyoruz ve bunun için mükemmel bir gün: hafif bulutlu, normalden daha esintili. Sonunda bizi sahile götürecek olan asfalt yolda ilerlerken yanımızdan tek bir araba bile geçmiyor.

Rüyamda buna benzer bir yoldaydım. Ve şimdi bir şeyleri süsleyip süslemediğimi bilmiyorum, ama gerçekleşirken fark etmediğim ayrıntıları hatırlıyorum: ayaklarımın etrafındaki eteklerin girdabı. Arkadaşlarım geniş kenarlı şapkalar takıyordu.

Daha önce de canlı bir hayal gücüne sahip olmakla suçlanmışım ama bu benim için bile aşırı.

Ağaçlar seyrekleşiyor ve sonunda çalıya dönüşüyor ve aniden diğer tarafında kum tepeleri olan bir köprüden geçiyoruz. Onlara ulaştığımızda bisikletlerimizi bırakıyoruz ve uzun kumsala ulaşmak için tırmanıyoruz. Günün mükemmel bir zamanı; hava hala aydınlık ama güneş alçalmış ve gökyüzü parlak maviler ve sessiz turunculara bürünmüş. Ben atıştırmalıklarımızı çıkarırken Charlie battaniyeyi seriyor ve sonra ikimiz de etrafa bakmak için arkamıza yaslanıyoruz.

Gelgit yok, su sakin. Martılar durgun suyun üzerinde süzülüyor, akşam yemeği için avlanıyorlar.

"Keşke sonsuza kadar burada kalabilsem," diyorum ona, yüzümü bulutları yaran güneşe doğru çevirerek.

"Benimle gelmene sevindim," diye cevap veriyor, "bana bir milyon dolara mal olsa bile."

Gülümsemeye karşı koyuyorum. "Bisikletlerin parasını ben ödedim."

Gülüyor. "Ben *evi kastediyordum*."

Doğru ya. Maliyet konusunda kendimi kötü hissediyorum. Charlie saçmalamış olsa da, izin verseydi ben karşılardım. Parası olmamakla parasını *harcamak* istememek arasında büyük bir fark var ve o ikincisini yapıyordu. Teksas'ta finanse ettiği arena futbol takımına çok para yatırdığını biliyorum ama o bir risk sermayedarı. Yeni bir fırsat çıkarsa diye her zaman ellerinde fazladan para bulundurlar.

"Şimdi aynı fikirde misin? Sende kalması gerektiğine? Yani, çoğunlukla harika olduğu için ama aynı zamanda annen istediği için?"

"O kadar da harika değil Maren ve burayı hiç kullanmıyorum ama evet, annemin hatırı için saklamam gerektiğine katılıyorum. Yapmam gereken en asgari şey buydu."

Keşke sesindeki utancı yok edecek bir aletim olsaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Boktan bir evlattım," diyor sessizce. "Geçen kış beni ziyarete geldi ve ben ona neredeyse hiç zaman ayırmadım. MOMA'ya gitmek istedi, ben de onu götürdüm ama yolculuğun yarısını telefonumda e-postaları yanıtlayarak geçirdim."

Sessiz bir tartışmayla başımı salladım. Orada değildim ama onu tanıyorum ve bu doğru olamaz.

"Bir keresinde hiçbir şeyi gerçekten hatırlamadığımızı okumuştum... sadece en son hatırladığımız zamanı hatırlarız. Kendinize anlattığınız bu hikayenin o son günleri hatırlama şekliniz olmasına izin vermeyin. Bana gerçekten keyif aldığınız bir anı anlatın, çünkü bir tane olduğunu biliyorum ve onu hatırladığınızdan emin olmak istiyorum."

Yanımızdaki hafif dalgaların köpüğe dönüşmesini izlerken kaşlarını çatıyor. "İzinli olduğum günlerden birinde kalktım ve o bana kahvaltı hazırladı. Eskiden burada yaptığı gibi büyük bir kahvaltı. Ve bu çok saçmaydı... Ben evde kahvaltı bile yapmam ama oturduk, birlikte yedik ve o sürekli gülümseyerek beni izledi. Eskiden böyle yapardı..." Sesi çatlıyor. Ve konuşmayı kesti.

Elini sıktım. "Eskiden ne yapardı?"

"Beni yemek yerken izlemeyi severdi. Beni o kadar çok severdi ki, beni yemek yerken izlemek onu mutlu ederdi. Onu mutlu etmek için çok az şey gerekiyordu ve ben bunu denemedim bile."

Başımı omzuna koyuyorum, bakışlarımı hafifçe kıvrılan dalgalara dikiyorum. "Charlie, denedin. Eminim her yıl doğum gününü, Noel'i ve Anneler Günü'nü hatırlıyorsunuzdur. Bahse girerim ne zaman finansal bir sorunla karşılaşırsa

Burada bir sorun olduşunda, araya girip onu kurtarmayı teklif ettiniz ve ne zaman birinin ona kötü davrandığını duysanız, hepimiz için yaptığınız gibi bunu düzeltmeye çalıştınız. Ve eğer bir çocuğum olursa, tek istediğim arkama yaslanıp onun kahvaltısını yapmasını izlemek olacak, başka bir şeye gerek yok, yeter ki mutlu ve doyumlu olsun."

Gölümsemesi duraksıyor. "Annemin beni hiç mutlu ve tatmin olmuş gördüğünü sanmıyorum."

"Belki de şimdi bunun gerçekleştiğini görmek için izliyordur."

Göğsünden kısık bir kahkaha yükseliyor. "Beni teselli etmeye çalıştığınızı biliyorum, ama annemin mezarın ötesinden günde yirmi dört saat beni izlediğini düşünseydim, bu özel hayatıma gerçekten gölge düşürürdü."

Onun özel hayatının da biraz sönümlenmeye *ihtiyacı* olduğunu düşünüyorum ama bunu kendime saklayacağım.

"O sana senden daha çok güveniyordu," diyorum, dudaklarımı yanağına bastırarak ve tüylerinin ağzımı gıdıklamasından olması gerekenden daha fazla keyif alarak. "Gelmeni istemesinin gerçek nedeni bu."

Gölümsüyor. "Doğru şeyi yapmam için beni ikna edeceğine inanması gerekirdi. Ama ikna ettiğine sevindim. Sanırım kalacağım."

Başımı omzundan kaldırıyorum. *Kalmak mı?* Tamamen bencilce nedenlerden dolayı, umarım onu yanlış duymuşumdur. "Bekle. Ne?"

Kucağına bakıyor. "Birkaç hafta önce biri bana nasıl olduğumu sorsaydı, ona her şeyin harika olduğunu söyledim. Hayatıma en azından yedi puan verirdim. Ama burada daha mutluyum. Yine de bunu da on olarak değerlendirmezdim. Yakın bile değil. Bu da New York'ta belki üç ya da dörtte olduğum ve kendime yalan söylediğim anlamına geliyor. Sanırım annem bunu biliyordu ve bu yüzden beni burada istedi. Yani biraz daha kalacağım. En azından teftişe kadar, ama muhtemelen daha uzun. Yaz ortasına kadar Teksas'ta olmam gerekmiyor."

Yaz ortasında mı? Önümüzdeki bir ay boyunca onu zaten zar zor göreceğim, o da Kit'in nişanını kutlamak için bir aile yemeğinde falan. Yerin beni yutuyormuş gibi hissetmem için hiçbir neden yok.

Belki de en iyisi birkaç gün içinde ayrılmamdır.

CHARLIE

Elijah mutfağa girer ve masaya oturur.

Maren ona berbat meyve suyundan biraz koyar. Bu beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum. Sanırım bunun *bize* özgü bir şey olduğunu düşündüm.

Yeşil meyve suyuna olan kızgınlığım bir yana, ben doğru olanı yaptım.

onu işe alma kararı. Gençliğimizde olduğu kadar çalışkan ve açık sözlü. Burası bitmeden ayrılmak zorunda kalırsam -ki kesinlikle kalacağım- emin ellerde olduğunu bileceğim.

Bugünün programını gözden geçiriyor ve sonra Maren'e dönüyor. "Duvar kâğıdı nasıl gidiyor?" diye soruyor. "İkinci kata başladın, değil mi?"

Bakışlarım onunkilere kayıyor. Dün yukarı çıkmamıştı. Onu orada istemedim ve hala da istemiyorum, çünkü bu da neydi böyle? Şu anda bile gözlerinde endişeli bir şeyler var, bana söylemediği bir şeyler.

"Onu orada istemiyorum," diye açıklıyorum. "Havalandırma sistemi devreye girene kadar olmaz. Öğlene kadar bunaltıcı olur."

Elijah sandalyesinde arkasına yaslanıp uzun bir süre beni izliyor. Belki de her zaman yukarıda olduğu için bu bahanenin saçmalık olduğunu biliyordur. "Pencereleri açık tuttuğu sürece bir şey olmaz. Bu ev klima olmadan önce inşa edildi, bu yüzden iyi bir hava akımı var."

"İyi olacağım, Charlie," diyor.

Bir kez daha bakışıyoruz. Hiç argümanım kalmadı. Sanki bir tane daha olmasını istemiş gibi bakıyor, Yine de.

Birkaç saat sonra bodrumdan çıktığımda Elijah, "Tavan arasında bir sürü mobilya var," diyor. "Bakmak ister misin? Yoksa çöpe atırabilirim."

Keşke sormasaydı. Eğer ilk sahiplerine aitse, ona karşı duygusal bir bağım olmayacak ve bu nedenle onu istemeyeceğim. Eğer anneme aitse, yine de çöpe gidecek ama bu konuda kendimi suçlu hissedeceğim.

Alet kemerimi mutfak tezgahının üzerine koyup omuz silkiyorum. "At gitsin," diyorum ona, lavaboya doğru ilerlerken. Sonra aklıma Maren geldi. Kroket oynayan, milyarlarca çocuğu olan bir aile hakkındaki hikayeleriyle Maren. Dün gece burada ev sahipliği yapmış olabilecekleri kotilyondan bahsediyordu.

Hikayelerinin savaş sonrası Güney hakkında bildiği her şeyin ve 1920'ler hakkında izlediği her filmin bir karışımı olduğundan şüpheleniyorum. Yani temelde, savaş sonrası *Rüzgar Gibi Geçti ile Muhteşem Gatsby*'nin buluşması, ama Maren'i tanıyorsam, bu kitapların sadece iyi kısımları olacaktır: tepeden tırnağa beyaz giysiler içinde çimenlerde oynadıkları kroket, ciddi çiftlerin kur yapması, herkesin uzun ağızlıklarda sigara sallarken balo salonunun zemininde şampanya patlattığı çılgın partiler olacaktır.

Kimse savaşa gitmiyor ya da arabasıyla birini ezmiyor.

"Aslında bir bakayım," diye cevap veriyorum, ellerimi silerek. Nasıl olsa Maren'in iyi olduğundan emin olmak için bir bahanem olacak.

Sadece başını sallıyor, ama uzaklaşırken ne düşündüğünü bir kez daha hissediyorum, yani bazen Maren ve ben üvey kardeşten çok karı koca gibi konuşuyoruz.

Yukarı çıkıyorum. Sağdaki ilk yatak odasına bir göz attığımda Maren'in sıkı çalıştığını görüyorum: parçalanmış duvar kağıdına gömülmüş.

İkinci odada, lambrinin yanındaki bir şeridi almak için bir merdivenin üzerinde duruyor. Merdiveni tutmak için hareket ettiğimde çıplak kışının kıvrımı görünüyor. Sekssiz geçen bir hafta beni o kıcı bir kez avuçlamak için tüm servetini verebilecek bir adama dönüştürdü, ama kimi kandırıyorum ki? Kadın söz konusu olduğunda her zaman servetini vermeye hazır bir adam olmuşumdur, bundan bir çıkarım olsun ya da olmasın.

"Hey," dedi, "burada olmana sevindim. Buna bakmalısın."

"Eğer başını çevirdiğinde odanın içinde hareket eden ürkütücü bir oyuncak bebekse, ilk uçakla eve dönüyoruz."

"Bebek sana arkadaşılığımızdan bahsetmememi emretti," diye yanıtlıyor merdivenden inerken. "Bizi birbirimize düşürmeye çalışacağını söyledi. Hayır, bak."

Kağıdı kaldırdığı duvarda yazılı olan bir şeyi işaret ediyor.

Cam s³σ'lb>'c ge9 cLe igge'c 'σo .

"Çok şirin değil mi?" diye soruyor. "Bu Walter olmalı çünkü Sam onu duvarına şikayet etmiş."

"Çocukların yüzyıllar boyunca hiçbir şey için kavga etmeyen küçük baş belaları olduğunu kanıtlıyor. Ama ölü hayalet çocuklardan bahsetmişken, Elijah tavan arasında bazı eşyalar bulmuş ve onları atıp atmaması gerektiğini soruyor."

Sanki tokat yemiş gibi nefes alıyor. "Atmak mı? Biz bakmadan mı?"

Bunu söyleyeceğini tahmin etmişim. Dönüp koridordan tavan arasına doğru yöneldi ve ben onu uyaramadan çekmeye uzandı.

Kolumu beline doluyorum ve merdiven aşağı kaymadan hemen önce onu geriye doğru çekiyorum.

Bir an için bana yaslandı, göğsünün yumuşak kıvrımı koluma bastırdı. *Tanrım*. Neden böyle bir teste tabi tutulduğumu bilmiyorum ama belli ki geçmiş hayatımda gerçekten berbat bir şey yapmışım.

"Teşekkürler," diye fısıldıyor. "Bunun olacağını bilmiyordum."

Onu serbest bırakıyorum ve merdiveni aşağıya doğru çekiyorum, ardından benimle birlikte yukarı tırmanmasına izin vermeden önce. Tavan arası çoğunlukla çürüyen kirişler ve eğri büğrü kirişlerle dolu boş bir oda. Elijah yeterince güvenli olduğunu düşünüyor ama Maren ortadaki mobilyalara doğru ilerlerken ben hâlâ gerginim. Eminim bir asır önce kaliteli bir malzeme olarak görülüyordu ve gerçek o Bu hala içinde bir Parça, Yine de Sızdıran çatı nedeniyle hava koşullarından biraz zarar görmüş olması işçiliğini kanıtlıyor. Ama... Ben hala Yapma. istiyorum a demet. Koyu renk, maun mobilyalar, bu yüzden Maren'in şu anda olduğu gibi çekmeceleri açmamasını dilerdim, bu da kaçınılmaz olarak *oh, Charlie, bak... küçük Sam tehdit edildi*

Burada birinin hayatı var. O kadar şirin ki atmaya kıyamıyorsunuz. "Bu gerçekten iyi bir mobilya," diyor, "ama oldukça çirkin."

Tanrıya şükür.

"Anlaştık," diye cevap verdim. "Elijah'a onu atmasını söyleyeceğim."

"Dur bakalım," diye uyarıyor beni. "Henüz her şeye bakmadık."

"Şu an konuştuğumuz gibi baktığıma eminim."

Çürümüş döşeme tahtalarının üzerinde yan yana duran iki kutuya başıyla işaret ediyor ve odayı geçerek onlara doğru ilerliyor.

Sağındakini açıyor ve bir kitap çıkarıyor. "Az önce keşke 1941 'den kalma bir *Çiftçi Almanası* 'm olsaydı demiyor muydun?" diye soruyor sırtarak.

İsteksizce ona katılıyorum ve ikinci kutuyu açıyorum. İşte orada *yüzyılın* başından *kalma* bir sürü eski hukuk dergisi ve kitabı var -*İngiltere Kanunları Üzerine* Yorumlar, *Anayasal Sınırlamalar*. Muhtemelen yaşları nedeniyle değerliler, ki tam da bu nedenle bu kutuyu en başta açmamalıydım. Onu doğrudan çöpe gönderdiğim için kendimi kötü hissedeceğim, ama zaten suçluluk duygum biraz fazla, o yüzden çöpe gidiyor.

"Charlie!" diye bağıyor. "Bak! Bir fotoğraf albümü var."

Sırtını duvara dayayarak tozlu zemine yayılıyor ve yanındaki boşluğa vurarak oturmamı emrediyor. Kırbaçlanmış bir aptal gibi yapıyorum.

Albüm burayı inşa eden aileye ait olmalı. İnşaat halindeki evin bir fotoğrafı var, atlar en yakın ağaca bağlanmış. Uzun elbiseli bir kadın, kucağında bir bebek tutuyor. Bir sonraki fotoğrafta ev tamamlandıktan sonra verandada oturan bir aile görülüyor: aynı kadın, yanında başka bir bebek ve üç küçük erkek çocukla duruyor.

Maren, işaret parmağını fotoğrafın üzerinde hafifçe gezdirerek özlemle mırıldanıyor: "Küçük pantolon askılarının içinde ne kadar da şirinler," diyor. "Aman Tanrım. Keşke hâlâ küçük çocukları böyle giydirebilseniz."

"Yani... giydirebilirsin. Sadece dayak yerler."

Beni görmezden geliyor, sayfaları çevirmeye devam ediyor. "Bir bebekleri daha oldu," diyor.

O çevirir İleride, okuma ve el yazısı Başlık yüksek sesle. "Margaret ve babam," diye fısıldıyor.

Sesinin neden bu kadar sıkıntılı çıktığından emin değilim.

ELIJAH geç kalınca Maren onu akşam yemeğine davet ediyor.

Gün içinde Elijah'la gereğinden fazla zaman geçiriyorum. Akşam yemeklerimizi arka verandada baş başa yemekten hoşlanıyorum, sadece ben ve Maren ve onun burada sadece iki gecesi kaldı, ama daveti geri eviremem.

Maren kızarmış tavuk ve patates yapıyor ve Elijah'a burada geçirdiğim yazla ilgili hikyeler anlatıyor. Anlattığımızdan daha heyecanlı geçtiğinden emin görünüyor.

"Yani burada hiç kız yok muydu? Bütün yaz boyunca değil mi?" "Kız kardeşin ve arkadaşı buradaydı.

O gece," diye hatırlatıyorum Elijah'a. "Oldukça heyecan vericiydi." Elijah Maren'den patatesleri alırken gülüyor.

"Charlie saçmalıyor. Küçük kız kardeşim ve onun arkadaşıydı ve o zamanlar on üç yaşındaydılar."

Maren'in gözleri büyüdü. "Sen on sekiz yaşında falan değil miydin?" "Kimse takılmadı," diye söz veriyorum ona.

"Onlara orada bir hayaletti-"

Elijah, "Sanırım gerçekten bir hayalet olduğuna *inandık*," diye karşı çıkıyor. "Bu yüzden geç olana kadar bekledik ve sonra çatıya tırmanıp tepeden bu şeffaf kumaşı indirdik. Kız kardeşim *resmen* altına işedi."

"Ve sonra arkadaşı seni yumrukladı," diye ekliyorum glerek. "O ocuğa ne oldu? Gösterişli bir isim. Kestley ya da Eastwick gibi bir şey."

"Easton," diyor Elijah, gülümseme si soluyor. "Uzaklara taşındı. Bazen tatillerde geri geliyor ama hepsi bu kadar."

Sinirime dokundu. Neredeyse ondan bahsettiğim için özür dilemem gerekecekmiş gibi hissediyorum. Bir an gergin bir sessizlik oluyor ve Maren'in bakışları aramızda gidip geliyor.

"Uykuya dalmak istiyorum Charlie," diyor Maren, konuyu değiştirerek.

"Söz veriyorum, yapmayacaksın. Havanın ne kadar nemli olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Güneş battığı için o kadar da kötü olmayacak," diye yanıtıyor.

"Sivrisinekleri de seviyorsun, o da var."

"Küçük makinemizi çalıştıracam. Bir şey olmaz. Neden planımın içine edip duruyorsun?"

Çünkü planın enine boyuna düşünülmemiş ve o sivrisinek aleti hiçbir işe yaramıyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Terleyeceksin kışını yırtmak ve çürük bir güvertede uyurken canlı canlı yenmek."

"Düzelتيyorum," diye yanıtıyor. "Kışımızdan ter akacak ve çürük bir güvertede uyurken canlı canlı yeneceğiz."

"Bunu iyice düşünmediğini biliyorum," diye cevap veriyorum, "çünkü bana buna katlanmaya degecek bir şey teklif etmen mümkün değil."

Ve bana çoktan kazandığını söyleyen bir şekilde gülümsüyor.

Ki kazandı da.

Ateşli kızlar bir tehdittir. Özellikle de bu.

Elijah ayrılırken bana "Kampta iyi eğlenceler," diyor.

Dokuzdan hemen sonra, yatağını güverteye sürükledik.

"Hayalet hikayeleri anlatalım mı?" diye soruyor bana gülümseyerek ay ışığında.

Nemden boğulmak üzereyim ama yine de sırtıyorum. "Bu arada burada biri öldü."

"Yani... Güney Carolina'nın bu bölgesinde mi?"

Gülüyorum. "Hayır, tam olarak bu kulübelerin olduğu yeri kastediyorum."

Koluma vuruyor. "Ve şimdi bana söylemek için mi bekliyorsun?"

"Profesör Trelawney gibi davranıp ölümlere kanallize olmanı istemedim."

"Peki kim öldü?"

Başımı sallayıp sırt üstü dönüyorum. Cırcır böcekleri ve ağustos böcekleri bu gece o kadar gürültü yapıyor ki kendi sesimi zar zor duyabiliyorum. "Bilmiyorum. Burada bir kulübe vardı. Elijah ve ben kulübeleri inşa etmeden önce orayı yıktık. Ama görünüşe göre o zamanlar evin sahibi her kimse buraya gelmiş ve uykusunda ölmüş."

Maren'in gözleri büyüdü. "Uykusunda mı ölmüş? Eminler mi? Demek istediğim, bazen toprakta gazlar olur-"

"Bu tam da senin endişeleneceğini bildiğim türden bir şey. Çok yaşlıydı."

"Kaç yaşındaydı?"

Ona gülümsedim. "Senin yaşında. Doğal sebeplerden." Bana tekrar vuruyor. "Aynı yaştayız, Charles."

"Erkekler ve kadınlar farklı yaşlanır, tıpkı köpekler gibi. Otuz iki çarpı yedi kaç eder? Bu senin gerçek yaştın." Bunu bir şaka olarak söyledim ama o gülmüyor. "Şaka yapıyordum, Maren. O gerçekten yaşlıydı."

Sırt üstü dönüp gökyüzüne bakıyor. "Biliyorum."

Tam ona yaşlı olmadığını ve doğurganlığının iyi olduğunu söylemek üzereydim ki bana doğru dönüyor. "Annenin burayı çok ucuza aldığını söylemiştin ama nasıl ailede kalmadığını ya da bir milyar dolara satılmadığını anlamıyorum."

Azalan doğurganlığı yüzünden gözyaşlarını tutamadığı için rahatladım.

"Annem onu bankadan satın aldı," diye cevap veriyorum, "bu yüzden haczedildiğini varsayıyorum. O zamanlar bile kötü durumdaydı ve bölge de pek gelişmemişti. Herhalde kimse uğraşmak istememiştir."

Dudağını ısıırıyor. "Ama çok fazla çocukları vardı. Onların soyundan gelenlerin burayı kurtarmak için ellerinden geleni yapacaklarını düşünürsünüz."

Dünyanın işleyişi hakkında bu kadar naif olması sevimli bir şey - o ve Kit çok fazla parayla büyüdüler.

"Maren, ailelerin çoğu muhtemelen bir malikane satın almak için para veremez."

"Ama bu aile *burada* başlamış bir aile," diye savunuyor. "Paraları vardı."

"Bu yüz yıldan fazla bir süre önceydi. O zamandan beri üç büyük savaş oldu. Çok şey değişti."

"Bütün o çocukların Birinci Dünya Savaşı'ndan sağ çıkma ihtimali nedir?" diye soruyor sessizce. "Neredeyse doğru yaşıydılar."

"Hepsi mi?" diye sordum. "İyi değil. Çocuk sahibi olmamak için bir numaralı neden, hayatınızı mahvedecek yüzlerce yolun ötesinde."

Bana dirsek attı. "Çocukların olsaydı sen de severdin."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. "İşte bu yüzden onları istemiyorum. Annemle babamın başına gelenlere bak ve mantıklı bir insanın neden bu riski göze aldığını söyle bana."

Sessizliğe gömülüyoruz. Hava uyumak için çok sıcak, bu yüzden bütün gece uyanık kalıp keşke her şey farklı olsaydı diye düşüneceğim gibi görünüyor. Keşke istediği şeyleri istemeseydi ve bunu yapmanın bir yolu olsaydı...

"Charlie," diye fısıldıyor belli belirsiz.

Yıllardır geri püskürtmeye çalıştığım umut dolu bir yanımda, onun şöyle diyebileceğini öne sürüyor: "*Aramızda bir şeyler var, değil mi? Aramızda her zaman bir şeyler oldu.*"

"Öyle mi?"

"Bu Yani Sıcak dışarı Burada. Ve o sivrisineek şey hiç işe yaramıyor."

Hayal kırıklığımı bastırarak gülüyorum. "Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu d e ğ i l d i ."

"Ne söyleyeceğimi sanıyordun?"

Hayatım söz konusu olsaydı, gerçeği itiraf etmezdim. "Birini öldürdüğünü," diye cevap verdim. "Belki gençken sarhoş araba kullanıyordun ve birisini öldürüp öldürmediğinden emin değildin."

Çocuk. Dürüst olmak gerekirse, ayıkken araba kullanman yeterince tehlikeli."

Gülüyor. "Tamam, konumuza dönelim... Bunun berbat olduğu ve yataklarımıza dönmemiz gerektiği konusunda hemfikir miyiz?"

"Bence dışarısı çok güzel," diye cevap veriyorum. "Ama bırakmak istiyorsan, hiç durma."

"Şu anda dışarının *mükemmel* derecede *güzel* olduğunu düşünmene imkân yok" diyor. "Klimayı ne zaman altmış beşin üzerine çıkarmaya çalışsam terliyorsun."

Gülüyorum. "Evet, berbat bir durum Maren, tıpkı sana söylediğim gibi. Ve sen 'Charlie, her konuda haklı olduğun gibi bu konuda da haklıydın çünkü sen benden daha akıllı ve mantıklısın' dediğin anda içeri girebiliriz. Muhtemelen zayıf bir kadın beynine sahip olduğum için."

Ayağa kalktı. "Sen kabul etsen de etmesen de içeri girebileceğimin farkında mısın?"

Elim karnına bastırıyor. "Seni her zaman yerinde sabitleyebilirim."

Göz göze geldik. Onunkiler geniş ve şaşkın. Karanlıkta bile yüzünün kızardığını görebiliyorum. Ve birden blöfümü gördüğünü hayal ediyorum. "*Dene ve gör, Charlie.*"

Denerdim. Ve lanet olsun, o da görecekti.

"Charlie," diyor, "her konuda haklıydın, her zaman süper zeki ve mantıklıydın ve başka ne söylemem gerekiyorsa."

"Çünkü senin zayıf bir kadın beynin var."

"Siktir et," diyor ve ben yine gülüyorum.

Sonunda birine karşı koyuyor. Bu ne yazık ki ben olsam bile. Bu onu yatağa bağlayamayacağım anlamına gelse bile.

Ki bunu yapmamı istiyor.

Bunu asla kabul etmez ama o da istiyor.

MAREN

Charlie yatağı içeri taşımama yardım ediyor ve sonra kendi kulübesine dönüyor, yine de keşke benimle kalsaydı.

Seni her zaman yerine sabitleyebilirim.

Sanki harekete geçmeye hazırmış gibi elini karnıma bastırarak söyledi. Bunu hatırlamak bile içimi sıkmaya yetiyor. O elin şortumun lastiğinin altından aşağı kaydığını hayal ediyorum.

Başka bir şey düşün, Maren. Lütfen başka bir şey düşün.

Odaklanmam gereken başka bir şey yokmuş gibi değil. Bu fotoğraf albümü bütün gün beni korkuttu. *Margaret ve babam.*

Bütün gece bunu bir şeye dönüştürmemek için çok uğraştım.

Aşırı aktif hayal gücüne sahip çılgın Maren olmak istemem ama rüyamda yolda yürürken dansa gidemediğim için ağıt yaktığımı gördüğümde... bu *benim* rüyam mıydı yoksa başka birinin *anısı* mıydı? Belki de o aile fotoğraflarındaki kıza ait bir anı, yakışıklı erkek kardeşlerinin yanında duran bir kız. Son fotoğrafta büyümüşlerdi ama hâlâ gençtiler. Gençler ya da en fazla yirmili yaşların başında. *Samuel, Walter,*

Leonard, Raymond ve Margaret'in altlarına dikkatli ve kıvrık bir yazıyla birileri bir şeyler yazmış.

Şimdiye kadar hepsi ölmüş olmalı. Ama bu kadar çocuk ve muhtemelen bir sürü torun varken bu ev nasıl oldu da satılığa çıktı?

Seni her zaman yerine sabitleyebilirim.

Tanrım. Bunu aklımdan asla çıkaramayacağım.

Sadece Charlie Dalton, bir kızın kısa süre önce bir hayalet tarafından ele geçirildiği gerçeğinden çok *kendisine* odaklanmasını sağlayabilirdi.

Oak Bluff'taki son tam günümde uyandım, Walter ve Sam'in odalarını bitirmeye kararlıydım... ve Margaret'inkinden kaçınmaya.

Ama bugün, odadan gelen çağrıya direnmek her zamankinden daha zor. Ve kesinlikle karşı koymalıyım çünkü orada olmak beynimi büküyor gibiydi: Charlie'nin önümde çömelmiş görüntüsü, öne eğilip ağzımı onunkine bastırma dürtüsü... Bunu aklımdan çıkaramıyorum.

Ama buraya ne zaman geri döneceğim? Manhattan'a döndüğümde üvey kardeşimin garip, perili malikânesine uçmak için nasıl bir bahanem olabilir ki?

O yüzden gidiyorum. Odasına girdim ve duvarda asılı, üzerinde minik lavanta menekşeleri olan kıvrık kâğıda uzandım. Küçük bir çekiştirme yaptığımda, odadan gelecek bir çığlığa, patlayacak bir ampule, kırılacak bir cama hazırlıklı oluyorum ama hiçbir şey olmuyor.

"Üzgünüm Margaret," diye fısıldıyorum duvara. "Odanı mahvetmek istememiştım. Eminim senin zamanında çok güzeldi."

Pencereler kapalı olmasına rağmen havada bir koku var aniden. Yerleştirmek için gözlerimi kapatıyorum. Güller-el losyonu kokusu değil, taze gül kokusu.

bahçeden. İşte o zaman tekrar hissediyorum. O baş döndürücü, ergen heyecanı, sanki bir hız treninin en yüksek noktasına ulaşmak üzereymişim gibi, sanki ilk kez Beyaz Atlı Prens'le tanışmak için merdivenleri tırmanan Sindirella'ymışım gibi, sanki tüm hayatım önümde uzanıyormuş ve mükemmel olacağını biliyormuşum gibi.

Ve sonra sadece kaybolmakla kalmıyor... dibe vuruyor. Dizlerimin üzerine çöktüm, kederle sarsıldım. Gelgitli bir keder dalgası, daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Gözlerimi açtığımda ellerimi duvara dayamıştım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor ve bu gözyaşlarının benim mi yoksa Margaret'in mi olduğunu bilmiyorum. Belki o üzgündü ama ben de üzgünüm.

Evden çıkmak istemiyorum.

Daha da ötesi, Charlie'den ayrılmak istemiyorum ve bir daha asla böyle olmayacak.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, nefes nefese odadan çıkıyorum ve ellerimin titremesi durana kadar koridorda oturuyorum.

Keder mitolojide öğreticidir. Demeter'in kederi mevsimleri yaratır. Akhilleus'un Patroklos'un ölümüne duyduğu keder, gururunu ve inatçılığını fark etmesini sağlayan şeydir.

Bu keder... bana bir şey öğretmek için. Ne olduğunu bilmiyorum ama çözene kadar gitmeyeceğim.

Ellerim titreyerek Harvey'e mesaj attım.

Hey, burada bir şey oldu. Uçağıma yetişemeyeceğim. Parti için üzgünüm ama geri döneceğim.
Pazartesi.

Normal şartlar altında, dehşete düşerdim. Karnımı tutup patlamasını beklerdim.

Ama sanki odadan girdiğimden biraz daha bilge bir şekilde çıktım: Harvey'nin bana yapabileceği hiçbir şey az önce yaşadıklarımın yanına yaklaşamaz. Beni terk etse, ölse... az önce hissettiğim üzüntüye yaklaşamazdı.

Ve muhtemelen yaklaşmalı, değil mi? Belki de öğrenmem gereken şey buydu... onunla kalmak için yeterli hissetmediğimi. Sanırım bunu zaten biliyordum ama Harvey'i terk edemem.

Şimdi. Kit Everest'te nişanlanırken değil, belki de tam şu anda. Bu onun yazı ve benim boşanmamla gölgelenmek yerine onun yazı olarak kalmalı.

Esneye esneye zayıf bacaklarımın üzerinde yükseliyorum. Gözyaşları beni her zaman yorar ama bu kadarı da fazla, uzanmam gerek. Charlie bodrumdan çıkarken dengemi korumak için parmaklıklara tutunarak evden dışarıya doğru tökezliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Bir esnemeyi bastırarak başımı sallıyorum. "Evet, sadece kendimi biraz kötü hissediyorum. Pazartesiye kadar kalıyorum bu arada."

Alt dudağını ısıırıyor, bakışlarımla buluşurken temkinli. "Ne değişti?"

Ona odadan bahsedemem. Bir daha oraya girmeme asla izin vermez. Ve bir parçam olanlardan sonra oraya tekrar gitmek istemese de, yine de gideceğimden şüpheleniyorum. Belki Margaret'tir, belki de bilinçaltımın daha akıllı bir parçasıdır, ama bana bu kadar çok şey öğretmek istiyorsa, bu duymam gereken bir şeydir.

"Harvey'nin bir etki yaratmak istediği her partiye katılsaydım, her yılın her gecesi partilere katılıyor olurum. Ben aidatımı ödedim. Bu kadar yeter."

Dili yanağını okşar. "Omurganı bulmana sevindim," diyor usulca, yüzümü incelerken kaşları çatılıyor. "Sadece bunun neden otuz iki yıl sürdüğünden pek emin değilim."

Evet, ben de.

HARVEY öğleden sonra boyunca öfke nöbeti geçiriyor. Yukarıda yaşadığım tuhaf şeyden uzaklaştıkça, suçluluk duygum beni daha fazla rahatsız etmeye başlıyor ve sonunda ona telefonumu kapattığımı söylüyorum.

Akşam Elijah'ın bizi davet ettiği bir parti var, benim buradaki son gecem olması gerekiyordu. Annesi hasta olan Elijah için dışarıda geçirilecek nadir gecelerden biriydi ve o zamanlar kulağa yeterince hoş geliyordu - suya bakan bir güverte, canlı bir grup. Son dakikada Charlie'ye hala kendimi iyi hissetmediğimi söyleyerek yalvardım, ki bu yeterince doğruydı. Uyumuş olmama rağmen yorgunluktan bitkin düşmüştüm.

Belki de benimle evde kalması gerektiğini söylüyor ama ben onu gönderiyorum. "Doğruca uyumaya gidiyorum," diye söz veriyorum. "Gerçekten, ben iyiyim. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

O gittikten sonra duş alıyorum ve yatağa giriyorum. Uyumak için can atıyorum ama Harvey'e arayacağımı söyledim ve geçirdiğimiz günden sonra benden haber alamazsa ne yapacağını Tanrı bilir.

"Selam," diyor cevap verdiğinde. Ses tonu neredeyse samimiydi, hoş bir sürprizdi.

Belki de omurgamı göstermem gerçekten işe yaradı. Belki de sonunda beni dinlemeyi bırakmadan önce ne kadar zorlayabileceğini ve bağırabileceğini gördü.

"Merhaba," diye cevap verdim. "Parti için üzgünüm." "Üstesinden geleceğim," diyor.

Bu sakın adamın kim olduğunu bile bilmiyorum, bana bir hayal kırıklığı olduğumu binlerce şekilde söylemeyen adam.

"Yani bu gece ve yarın şehirde olacaksın ve sonra tekrar gidecek misin?" diye soruyorum.

Tezgâhın üzerine bırakılan anahtarların şangırtısını duyuyorum. "Evet," diyor. "Önümüzdeki haftanın çoğunda Los Angeles'a gideceğim."

İrkildim. Daha iyi bir eş, gitmeden önce onu görmek için eve gelirdi.

Gerçi kaç kez ihtiyacı olmadığı halde gitti? Beni kaç kez davet edebilirdi ama etmedi? Milyonlarca kez.

"Köpekleri Lori'ye geri götüreceksin?" diye sordum. Sesimde üzücü bir endişe tonu var, yalvarırcasına. Elimde değil. "Yardıma olacaksa Brooklyn'e getirilmelerini sağlayabilirim."

"Bu bir sorun değil," diyor kararlı bir şekilde. Sorun değil... *nasıl*?

"Ne demek istiyorsun?" Doğrulup soruyorum, çünkü biliyorum ki

onları yanında götürmüyor.

"Bakın," diyor, "bu gece bu konuya girmek istemezdim ama o köpekler son bir yıldır bize tartışmadan başka bir şey getirmedi ve onlara ayıracak vaktimiz yok. Ben de onları Elodie'nin çocuklarına verdim. Gecikmiş doğum günü hediyeleri. Hadley çok mutlu oldu. Senin gelmiş geçmiş en iyi teyze olduğunu düşünüyor."

"Bu bir şaka, değil mi?" İçimden histerik bir kahkaha yükseliyor ama sanki doğru olduğunu biliyormuşum gibi göğsümü tutmaya başladım bile.

"Hayır. Onları gerçekten önemsiyor olsaydın gitmezdin. Onlara Buddy ve Lolly isimlerini verdiler. Herkes çok mutlu."

Midem o kadar düştü ki, onu bulabileceğimden emin değilim. Bu bir şaka olmalı.

"Sen yapmadın," diye fısıldıyorum.

"Hadi ama Maren, onlar berbat isimlerdi. Echo ve Narcissus mu? *Kardeşlere* aşık olan mitolojik karakterlerin isimlerini vermişsin. Sence de biraz ensest değil mi? Belki de Charlie'yle birbirinize nasıl davrandığınıza bakılırsa niyetiniz buydu."

Buna cevap bile veremem. Çok saçma ve alakasız. Elimi göğsüme bastırıyorum. Aman Tanrım. Düğünü yapmakla ne kadar feci bir hata yapmışım.

"Bunu bana nasıl yapabildin?" diye sordum. "Onları ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

"Evet, o kadar çok seviyorsun ki onları bir hafta boyunca köpek kulübesinde bıraktın."

Köpek kulübesi değildi. Tanıdıkları ve sevdikleri Lori ile birlikteydiler ve-

"Onlara karşı çok kayıtsız kaldınız," diye devam ediyor. "Size zaten bir anne olduğunuzu hissettirdiler, bu yüzden gözünüzü ödülден ayırdınız. Artık tamamen IVF'ye odaklanabilirsin."

Kulaklarımda bir uğultu var. Tamamen odaklanmak mı? Tamamen odaklanmamı mı istiyor? İşimden ve bağımsızlığımdan vazgeçecek kadar odaklanmışım. O kadar odaklandım ki herkesin içinde benimle alay etmesine, çalışamayacak kadar şımarık olduğumu ima etmesine izin verdim.

Koşmayı bıraktım.

İçkiden, kahveden ve arkadaşlarımla geçirdiğim gecelerden vazgeçtim.

Yeşil meyve suyunda fazla şeker var mı diye kendimi harap ettim.

Neyden vazgeçti? Hiçbir şeyden. Bu köpeklerle ilgili bile değildi. Mesele benden bir şey daha koparmak istemesiydi, en başta Oak Bluff'a gittiğim için bir ceza.

Harvey'i sikeyim. Kendini hiç değıştirmeden benim hakkımda sürekli değıştirebileceğim şeyler önerdiği için Harvey'nin canı cehenneme. Seyahat etmenin sorun olduğunu, bu yüzden çalışmayı bırakmamı, koşmanın sorun olduğunu, bu yüzden koşmayı bırakmamı, kendime izin verdiğim bir fincan kahvenin sorun olduğunu, bu yüzden onu da bırakmamı önerdiği için Harvey'i sikeyim. Kendinden tek bir şey bile almadan benden her şeyi almak için elinden geleni yapan Harvey'i sikeyim.

Çocukları dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum ama bu, onları onun gibi bir canavarla büyötmek anlamına geliyorsa olmaz.

"Siktir git Harvey," dedim ona. "Boşanmak istiyorum." Sonra telefonu kapattım ve feryat etmeye başladım.

CHARLIE

Elijah ve ekipten birkaç adamla birlikte bir sahil barındayım -bir sürü güverte, piknik masaları, sürahilerde bira- ama beklediğimden daha az eğleniyorum.

Masamıza birkaç kız geldi. Bir tanesi Elijah'ın peşinde, diğeri benim peşimde. Sanırım onu eve götüreceğim ve bu konuda neden daha heyecanlı olmadığımı bilmiyorum... Ne de olsa bir haftadan fazla oldu. Charlie yılıyla on yıl eder.

"Demek New York'lusun?" diye bağılıyor kız grubun üzerinden. "Bir keresinde okul gezisinde oraya gitmiştim."

Bana Times Meydanı'nda bir adamın çantasını kaptığını anlatmaya başladı ve ben zar zor dinliyorum. Neden ilgileniyormuş gibi davranacak enerjim olmadığından emin değilim. Keşke Maren'in yanında kalsaydım. İçimde kötü bir his var ve nedenini bilmiyorum.

Yanımdaki kız *hâlâ* Times Meydanı hakkında konuşurken ona bir mesaj atıyorum. Bu hikâyeyi anlattığı süre içinde New York'a uçabilirdik.

İyi misin?

MAREN

Pek
sayılmaz.

Maren ne zaman her şeyin mükemmel olmadığını kabul etti ki?

"Özür dilerim," diyorum kıza. "Bir arama yapmam gerekiyor." Maren'in numarasını tuşladığımda dışarı çıkmaya başlamıştım bile. "Ne oldu?" Açtığı anda soruyorum.

"Sadece-" Sesi dalgalanıyor, sonra çatlıyor. "Ne oldu?" Tıslıyorum.

Yutkunması duyulabiliyor. "Köpekleri verdi," diye fısıldıyor ve sonra bir feryat koparıyor, kalbimi göğsümden söküp atan bir ses. Maren'in gözyaşı döktüğünü görmüştüm. Ama hiç *böyle* ağladığını duymamıştım.

Gözlerimi kırptırıyorum, anlamıyorum. "*Ne* yaptı?"

"Köpeklerimi," diye hıçkırıyor. "Echo ve Narcy. Harvey onları kız kardeşinin çocuklarına verdi."

"Mare," diyorum, etrafımdaki sigara içenlere bakıyorum, sanki bunu anlamama yardımcı olabilirlermiş gibi, "Anlamıyorum. Yani köpekleri mi *izliyorlar*?"

"Hayır," diye boğuk bir sesle konuştu. "Çocukların her birine bir tane verdi.

gecikmiş bir doğum günü hediyesi olarak. Tüp bebeğe odaklanmam gerektiğini söyledi. "Beni çok kayıtsız bıraktılar."

Bu ne lan?

Maren'i bu köpeklerle beş saniye gören herkes, onlara takıntılı olduğunu, onları kucağında taşıdığını, onlara cıvıldadığını ve yaptıkları her şeyin sevimli olmadığını düşündüğünü bilir.

Köpekleri sevmem bile. Ama ancak bir canavar böyle bir şey yapabilirdi.

"Yatağına git," diyorum ona. "Harvey ararsa cevap verme. Bunu sabah hallederiz."

"Tamam." Sesi bana inanmıyormuş gibi geliyor ama neden inansın ki? Ortada çözülecek bir şey olmadığı izlenimine kapılmış çünkü Maren köpeklerini iki küçük çocuktan geri istemeyi aklının ucundan bile geçiremez.

Neyse ki çocukları köpeklerden bile daha az seviyorum.
Kızları görmezden gelerek bara geri döndüm.

Elijah, ben gidiyorum. "Her şey
yolunda mı?" diye soruyor.

Başımı hafifçe sallıyorum. "New York'a dönmem
gerekıyor. Maren'in üvey babası beni götürebilir mi diye
bakacağım ama onun dışında sabah altıda uçağım var."

"Bu kadar acil olan ne?"

O kadar öfkeliyim ki cevap vermek yerine masayı
devirmek istiyorum. "Maren'in kocasının suratına defalarca
yumruk atılması gerekiyor. Bu kadar acil olan bu."

Elijah kaşlarını kaldırıyor. "Nedense bunun Maren'la ilgili
olduğunu biliyordum."

"Kocas *lanet köpeklerini* ele verdi. Benden ne
yapmamı bekliyorsun?"

Gülüyor. "Tam olarak şu anda yaptığın şey."

Dört saat sonra Hilton Head'den kalkan özel bir
uçaktaydım, uyuyamayacak kadar öfkeliydim. Maren onu eve
getirdiği andan itibaren Harvey'den nefret etmiştim. Bana bir
neden göstermeden çok önce ondan nefret ediyordum ve
g ö s t e r d i k t e n sonra daha çok nefret ettim.

Onun iyiliği için kendimi dizginledim. Şimdi, sonunda
eldivenler çıktı.

MAREN

Tanrım, hayatımı berbat ettim. Sanırım annemle kalmam gerekecek, ama böyle anlarda gerçekten yanlış şeylere odaklanıyor. Beni diyetle sokacak ve ben geldikten bir saat sonra Roger'ın altmış yaşındaki arkadaşlarına ayarlamaya başlayacak.

Yatağıma uzanıp ağlayarak çözölemeyen bir sorunu çözmeye çalışıyorum. Yavrularımı geri istiyorum. Onları Elodie'nin korkunç oğlunun yakınında istemiyorum. Ama kızı çok tatlı ve iki çocuğa doğum günü hediyelerini ellerinden aldığımı nasıl söylerim? Bunun yerine onlara yeni köpekler alabilirim ama o zaman da ellerinde acı çekmeleri için iki farklı köpeğı hazırlamış olurum.

Sanırım çoğı insan asıl sorunun benim tüm hayatımı mahvetmiş olmam olduğunu söyleyecektir. Daha balayımızdayken berbat birine dönüşen bir adamla evlendim ve *kaldım*. Neden kaldığımı bile bilmiyorum. Yedi rakamlı devasa bir düğün yapmıştık ve hatamı kabul etmeyi düşünemediğim için mi? Yoksa onay için çabalamaya o kadar alışmıştım ki *onun için* çabalamak bana tanıdık mı geliyordu?

Bir işim yok, hobilerim yok, eğlenmiyorum.
Bir kocam ya da çocuklarım da yok.

Hiçbir şeyim yok ve bu yine de bana Harvey'nin bugün yaptığı gibi davranacak bir adamla birlikte olmaktan daha iyi.
Keşke bunu daha önce anlasaydım.

Normalde Charlie'nin kulübesinin kapısının kapanma sesi sabah alarmımdır, ama ertesi gün uyandığımda güneş gökyüzünde yükseliyordu.

Balkona çıkıyorum, ama koy etrafındaki patikada ondan hiçbir iz yok ve zaten bu saatte çalışmazdı.

Anlaşılan dün gece benden çok daha fazla eğlenmiş. Bu durumdan rahatsız olmaya hakkım yok ama en azından ağlayabileceğim bir omuz beklerdim.

Mutfağa gittiğimde, kayıp araba anahtarları
Bu.

Eve gelmedi.

Ne oluyor lan? Bana ne olduğunu biliyordu ve
eve başka biriyle mi gitti?

Yüzümü avuçlarıma bastırıyorum, hakkım olandan daha fazla incinmiş durumdayım.

Ben neden buradayım? Ne yapıyorum ki ben? Tabii ki bütün gece dışarıda kaldı ve eğer kafam doğru yerde olsaydı, bunu hiç umursamazdım.

Belki de gerçekten kalmamı istememiştir. Bir haftadır onun tarzını bozuyorum. Tabii ki beni istemedi-

Ön kapı açılırken uzun bir gıcırtı duyulur. Ve sonra... minik ayaklar fayans döşeli antrede koşuşturuyor.

Sese doğru ilerliyorum ve henüz yemek odasına adım atmıştım ki Echo ve Narcy bana doğru koşarak geliyorlar.

Aman Tanrım. Ne oldu?

Dizlerimin üzerine çöküp onlara sarılırken ağlamaya başlıyorum, sersemlemiş ve sarsılmış bir halde.

Charlie, gözlerinin altında halkalar ve yüzünde en tatlı, en memnun sırıtışıyla kapının çerçevesinde duruyor.

"Onları nasıl geri aldın?" Fısıldıyorum, normal konuşamayacak kadar çok ağlıyorum. Onları yere bıraktım ama o kadar heyecanlıydılar ki üzerime atlamaya devam ettiler, ben de onları geri aldım. Onları sandığımdan daha çok özlemişim.

Charlie bir elini saçlarında gezdiriyor. "Sik kafalı kocana kız kardeşini arattırdım ve onları arabaya koyup geri göndermesini söyledim."

Başımı salladım. "Ama *nasıl*?"

İşte o zaman parmak eklemlerini fark ediyorum. Derisi çatlamıştı. "Aman Tanrım, ona yumruk atmadın, değil mi?"

"*Yumruğu* tanımla."

"Charlie, *yumruğun* ne demek olduğunu biliyorsun."

Sırıttıyor. "Tamam, o zaman evet, yumrukladım. Ama kan dökülmesi sadece kendi eğlencem içindi. Endişeleniyorsan söyleyeyim, hâlâ hayatta. Henry sadece iki iyi vuruş yapmama izin verdi."

Gülüyorum ve gözlerimi tişörtümün köşesine kuruluyorum. "Henry mi?"

Omuz silkiyor. "Harvey'i arattım ve sabaha kadar onları geri almazsak onu mahvetmek için elindeki her kaynağı ve her doları kullanacağını açıkladım. Bunu kendi başıma da yapabilirdim ama bu tür şeyler bir milyardenden gelince biraz daha tehditkâr oluyor. Harvey'nin ne kadar ciddi olduğunu anlaması için bu sabah erkenden dairende benimle buluştu."

Ve şimdi yine ağlıyorum. Henry'nin Kit için yapmasını beklediğim türden bir şey bu, benim için değil. "Bunu yapmaya istekli olduğuna inanamıyorum. Bunu yapmaya istekli olduğuna inanamıyorum. Köpekleri sevmezsin bile."

"İnsanlar seni sandığından çok daha fazla seviyor, Mare. Ve o köpekleri sevdiğin gerçeği, kocan için önemli olması gereken tek şey."

"Eski kocam." Bunu daha önce de söyledim, evet, ama bu sefer geri dönmeyeceğimi biliyorum. Çünkü beni her şeyden çok önemsemesi gereken adam, hiç önemsemediymiş gibi davranmak için elinden geleni yapan karşımdakinin eline su dökemez. "Bundan sonraki hayatımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ama bu Harvey ile olmayacak."

Bakışları benimkileri bir anlığına çok uzun süre tutuyor, dudakları konuşacakmış gibi açılıyor. Yarım saniyeliğine düğün günümü, Charlie'nin *istediğin yere gidebiliriz* dediğini düşünüyorum. Eğer bunu yapsaydım, şu anda nerede olurduk? Harvey'le geçirdiğim onca yıldan kurtulmuş olurdum ama Charlie'yle bir araya gelmiş olsaydık bile birlikte kalacak değildik. Muhtemelen kalbimi kırardı ve tüm arkadaşlığımızı mahvolurdu.

Yüzünde gördüğüm her şey tamamen kayboldu ve ağzı kıvrıldı. "Sanırım bu gidecek hiçbir yerin olmadığı anlamına geliyor?"

Ona göz kırpıyorum. "Ha?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Sadece diyorum ki... o duvar kağıdı kendi kendine kalkmıyor ve ben Temmuz ortasına kadar kalıyorum. Belki eve gitmek için bir nedenin olana kadar burada kalabilirsin."

Hissettiğim bu coşku yine evden ya da kucağımda kıvranan bu yavrulardan kaynaklanıyor olabilir.

Ama Charlie olduğundan oldukça eminim. Kalmamı istediği için çok heyecanlandığımdan eminim.

Henry ile ilişkim uzun zamandır garip. Hayatımda oynadığı rol için minnettarım ama Kit'le olan ilişkisinin çok garip olduğu gerçeğini saklamanın bir yolu yok.

Farklı. Ona bağırmak için telefon ettiğinde gözünü bile kırpmaz çünkü konumunun güvende olduğunu bilir. Ben hiç böyle hissetmedim. Ama aynı şekilde, benim adıma yaptığı ve Kit'in farkına bile varmayacağı şeyler için de son derece minnettarım.

Charlie'nin köpekleri geri almasına yardım ettiğin için çok teşekkür ederim. Bunu asla unutmayacağım.

HENRY

Ben senin babanım. Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Olduğu anda bana söylemeliydin.

Her neyse, çok minnettarım. Bir daha Harvey ile uğraşmak zorunda kalmayacaksın. Ona boşanmak istediğimi söyledim.

Tabii ki istiyorsun. Avukatım ayrılık anlaşmanızı hazırlıyor bile.

Gülümsedim. Sanırım uzun süre evli kalamayan insanlar tarafından yetiştirilmenin faydası, zamanı geldiğinde sizi evliliğinizden nasıl çıkaracaklarını çok iyi bilmeleri.

Ne yazık ki, Henry artık Güney Carolina'da olduğumuzu bildiğine göre, en iyi arkadaşı Roger da bilecek... ve dolayısıyla annem de. Charlie bunun önüne geçmek için babasını arıyor, ama ben annemi aramayı günün ilerleyen saatlerine erteliyorum, çünkü işler iyi gitmeyecek. Harvey'den ayrıldığım için üzülmeyecek -ayrılık dramasına bayılıyor, muhtemelen Roger'ı sık sık terk etmekle tehdit etmesinin nedeni de bu- ama üvey oğluyla Güney Carolina'da olmamla ilgili bir sorunu olacak.

Charlie babasını aradıktan sonra biraz bekliyorum, sonra Echo ve Narcy bahçede dolaşırken arka güverteden onu arıyorum ve önce boşanma haberini veriyorum.

"Seni ayarlayacağım," diyor. "Roger'ın boşanmak üzere olan bir arkadaşı var ve en küçük çocuğu üniversiteye gidiyor, bu yüzden boşluğu dolduracak birini arayacak. Seni akşam yemeğine davet edeceğim. Gerçi yemekten bahsetmişken, tekrar modellik yapmak istiyorsan

yaklaşık 10 kilo vermek için. Ama her neyse, perşembe günü için şansımızı deneyelim. Roger!" diye bağıyor, çocukları yetişkin olan bu adamla beni ayarlamaya tamamen hazır.

"Anne, dur. Ben New York'ta değilim. Güney Carolina'dayım. Charlie'ye yardım ediyorum."

"Charlie'ye yardım etmek mi?" diye tekrarlıyor, sanki Charlie şartlı tahliye edilmiş, güvenemeyeceğimiz rastgele bir adammış gibi. "**Neyle?**" Charlie'nin İçeride, ama I bak etrafında Her neyse. önceDevam ediyorum. "ile ve Ev, Anne. Ben de olmuştur Duvar kağıdını kaldırıyorum ve sanırım banyoyu yeniden yapmaya başlayacağım.

yakında döşenecek."

Kalbimin boğazımda atmasına neden olan bir sessizlik oluyor. "Ama neden?"

Bu *nedenin* içinde o kadar çok şey var ki. *Neden birdenbire senin için önemli olduğunu* söylüyor. *Bir drama seziyorum ve bu benim üzülebileceğim bir şey!* "Anne, önemli bir ş e y değil. Ev tadilatlarını severim. Yardıma ihtiyacı vardı."

"Nerede *uyuyorsun?*" diye soruyor ve bu soru da masum değil. Ses tonu Charlie'yle aynı yatakta yatmadığımı, bilfiil onun *üzerinde* uyuduğumu, penisinin bütün gece içimde sıkıştığını ima ediyor.

Derin bir iç çekiyorum. "Tanrım, anne," diye tıslıyorum, omzumun üzerinden bakıp Charlie'nin hâlâ etrafta olmadığını teyit ediyorum. "Benim kendi kulübem var. Charlie'nin de kendi evi var."

"Bu şekilde tut," diye uyarıyor. "Her şeyi mahvedebilirsin eğer..."

Bir şey söylemeden kestirip atıyor ama cümlenin geri kalanını kendi başıma çözebileceğime eminim. "Biliyorum anne. Biliyorum. Tanrım, benim hakkımda ne düşünüyorsun? Daha on iki saat önce kocama boşanmak istediğimi söyledim."

"Bence sen bekarsın, o da öyle," diye cevap veriyor, "ve bu hiçbir yere varmaz. Ben de böyle düşünüyorum. Orada olmamalısın. Buraya gelmeli ve kariyerini yeniden rayına oturtmalısın."

Muhtemelen haklıdır. Artık hiçbir şeyim yok. Evim yok ve Güney Carolina'dan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yok ve Kit'in yaklaşan nişanıyla zamanlama hiç de iyi değil. Onu tanıyorum, kendini suçlu hissedecek ve söyleyebileceğim hiçbir şey bunu tamamen silemeyecek.

Tüm bunlara rağmen mutlu muyum? Belki de biyolojik saatin tik takları, geleceğimin nereye doğru gittiği ve memnun olamayacak bir adamı kızdırmakla ilgili tüm endişelere bir ara verdiğim içindir diye düşünüyorum. Bunların çoğu *hâlâ* endişe kaynağı. Ama şu an için yavrularım ve Charlie'm var ve tüm dünya sanki nihayet yoluna girmiş gibi hissediyor.

MAREN

Echo ve Narcy'nin penceredeki ciyaklamalarıyla uyandım. Charlie dışarıda, patika boyunca koşmaya hazırlanırken ayakkabılarını bağlıyor.

Fransız kapısını açıp küçük güverteye çıkıyorum. "Sanırım yavru köpekler seninle gelmek istiyor."

"Onları en az bir yıldır yoğun bir kardiyo rejimine sokmadığın sürece zor."

"*Neredeyse* bir yaşındalar."

"Sanırım hayır o zaman," diyor ve AirPods'unu takıp patikada gözden kayboluyor. Eminim eninde sonunda onlara dönecektir.

"Sanırım sadece biz varız, çocuklar," diyorum onlara. "Koşuya çıkmak ister misiniz?"

Koşu kıyafetlerimi giyiyorum ve Charlie'nin birkaç dakika önce gittiği yöne doğru ilerliyorum. Evden on dakika uzaklaşmadan yavru köpekler boku yedi ama biraz rahatladım çünkü beş dakika içinde bitkin düşmüştüm.

Tekrar forma girmem lazım. Kariyerimi rayına oturtmam, eğlenmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamam, ölmek istemeden birkaç mil koşabileceğim bir noktaya gelmem gibi pek çok şey yapmam gerekiyor.

Ama en acil ses, görmezden gelmek için kendimle savaştığım ses, bana bir an önce Harvey'nin yerine birini bulmamı söylüyor.

Elbette kendi başıma tüp bebek yapabilirim ya da evlat edinebilirim ama annemin tek başına çocuk yetiştirmesini izledim ve bu pek de ideal değil. Bu da beni yeni birini bulmak zorunda bırakıyor, ne kadar erken olursa o kadar iyi ve bu gibi acelecilikler felaket seçimlere yol açabilir. Neredeyse Harvey'le birlikte oluyordum, beni cezalandırmak için köpeklerimi verecek bir adam ve onu seçerken *aceleci* bile değildim.

Duş alıyorum ve kahvaltı için Charlie'yle mutfakta buluşuyorum. Onunla geçirdiğim bu sabahlara bayılıyorum, kahve içiyor, yemek yiyişini izliyor, boş tabağından başını kaldırdığında yüzünde beliren o sessiz gülümsemeyle yıkanıyorum.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor ve ben onu görmezden gelerek kupamı kaldırıyorum. Harvey geçen gün hiç durmadı. Bazen özür diler gibi yapıyor. Çoğu zaman bana fahişe diyor ve Charlie'yle burada yaptığımı varsaydığı pornografik şeyleri ayrıntılarıyla anlatıyor. Aramızda hayal gücü kuvvetli olanın *ben* olduğumu sanırdım ama Harvey'ninki benimkini utandırıyor.

Telefonum ve Charlie'ninki aynı anda bir mesajla çaldığında, bakmaya bile korkuyorum. Kendim okumak bir şey. Charlie'nin ne söylendiğini bilmesi tamamen başka bir şey.

Ama bu Harvey'den gelen bir mesaj değil. Kit'ten.

KIT

Nişanlandım! Ve bu sefer kaçmadım bile!

Bunu, Everest'te Miller'ın yanında, yüzüğü ışığa tutarken çekilmiş bir fotoğrafı izliyor. Charlie'nin bakışları bana yöneliyor, sanki bu bilginin nasıl bir etki yarattığını değerlendiriyor.

"Onun için çok heyecanlıyım," diyorum daha sormaya fırsat bulamadan.

İnliyorum, çünkü şimdi içinde bulunduğum durum bu: aylar ve aylar boyunca insanlar tepkimi değerlendirecek ve

Sıkıntı. "Şaşırmış görünmüyorsun."

"Miller'ın yüzüğü seçmesine yardım ettim ve sen de şaşırmış görünmüyorsun. Bunun olacağını hepimiz biliyorduk."

Charlie hala ikna olmuş görünmüyor, belki de ben o kadar da ikna edici olmadığım içindir. Kit için çok heyecanlıyım ama onunki yükselirken benim yıldızım sönüyormuş gibi, yaşlanan bir aktrisin daha genç, daha seksi bir saf kız tarafından yinelenen rolünde nazikçe kenara itilmesi gibi hissetmemek zor. Kit *tebrik* mesajları alırken ben de "*Charlie'nin aletini günde kaç kez emiyorsun?*" diyen mesajlar *alıyorum*.

Önünde koca bir hayat var ve eğer yakında birini bulamazsam, benimki geçmişte kalmış gibi hissedecek. Benim için bitmiş olamaz, değil mi? *Hâlâ biriyle tanışabilirim. Hâlâ bir ailem olabilir. Sadece kıcıımı kaldırıp-*

Hayır. Öyle değil. Birini aramaya gitmiyorum Çünkü panikliyorum. Panik yapmıyorum.

"Arınmaya gidiyorum," diyorum Charlie'ye, meyve suyumu yere bırakarak.

İnliyor. "Maren, senin tüm hayatın bir arınma. Vazgeçecek ne kaldı ki? Çok az içiyorsun. Şeker yemiyorsun. Ya da karbonhidrat. Görünüşe göre seksi de bırakmışsın, gerçi Harvey ile evliydin, o yüzden seni suçlamıyorum ama geriye ne kaldı ki?"

"Eğer tamamen bitirdiysen, sana söyleyeceğim. Bu öyle bir arınma değil. Hamile kalmakla ilgili her şeyi bırakacağım."

Gözlerini kırpıştırıyor. Sonunda konuşmadan önce uzun bir duraklama oluyor. "Bu oldukça ani bir değişim gibi görünüyor. Yıllardır hamile kalmaktan *başka* bir şeyle ilgilendiğini duymamıştım."

"Biliyorum," diyorum, "ve bunu yazmıyorum. Sadece tüm bu endişelere bir ara vermem gerektiğini düşünüyorum. Ve başka bir şey istemeye başlamam gerekiyor."

Sandalyesinde geriye doğru eğildi. "Peki yeni eğlencen ne olacak? Kumar mı? Seks bağımlılığı mı? Muhtemelen yardım edebilirim

İkisiyle de."

Gülüyorum. "Hiçbir şeye bağımlı olmayı planlamıyorum. Sadece hayatın bana getirdiklerine açık olmak için biraz zaman harcamak istiyorum. Doğurganlık konusunda paniğe kapılmak değil."

"Bu inanılmaz sıkıcı bir arınma," diyor, "ama tahmin ettiğim kadar sıkıcı değil."

Annem kahvaltıdan kısa bir süre sonra arıyor, Kit için heyecanlı, birkaç hafta sonra Hamptons'da sürpriz bir nişan partisi planlıyor.

"Miller Everest'ten döner dönmez onu Turks ve Caicos'a götürüyor," diye haber veriyor annem. Bunu zaten bildiğimden, bavulu hazırladığımdan bahsetmiyorum, tıpkı yüzük seçimine yardım ettiğimden bahsetmediğim gibi. Annem bana içeriden bilgi verildiği ve kendisine verilmediği için haftalarca sinirlenecekti.

"Bu harika," diye hafifçe cevap veriyorum.

Annemin dili şakırdıyor. "Durumun zor olduğunu biliyorum ama parti için hazırlanırken bundan biraz daha fazla çaba göstermen gerekecek."

Sesli bir şekilde inleyerek Echo'yu bataklıktan çıkarıyorum. "Anne, ben *iyiyim. Mutluyum.* Ama oraya erken gidebileceğimi sanmıyorum. Ben hâlâ burada Charlie'ye yardım ediyor olacağım."

"Alınma ama orada yaptığın hiçbir şey o kadar da hayati olamaz. Hangi becerilere sahipsin ki?" Söyledikleri incitici ama doğru. Hiçbir becerim yok ve eminim Elijah'ın adamlarından biri buraya geldiğimden beri yaptığım her işin üstesinden gelebilir ve bir günde tamamlayabilir.

"Zaten senin de burada olman gerekiyordu," diye devam ediyor. "İki kişilik bir numuneye geri dönmen gerekecek, ama bence hala iyileşebilirsin, yine de dürüst olmak gerekirse, otuz iki yaşında zorluyorsun."

Vay canına. Hem yaşımdan hem de kilomdan bir darbe almayı başardı. *Etkileyici.* Telefonu kapatmadan önce "Takvime bakıp sana döneyim," diye cevap verdim.

Pazar günü olduğu için evde kimse çalışmıyor. Bisikletle sahile iniyoruz, her birimiz bisikletimizin sepetinde bir köpek yavrusu taşıyoruz, Charlie bunun "bebeklik dahil" hayatının en erkeksi anı olduğunu söylüyor.

Biz battaniye serip yan yana uzanırken Echo ve Narcy yorulup ayaklarımızın dibine uzanıyor. Charlie'nin annesinin koleksiyonundan aşırđım kitabı elime alıyorum - vampir kahramanın diğeri yarısıyla çiftleşmezse kelimenin tam anlamıyla öleceğı, onun "*bir insanınkinin iki katı büyüklüğündeki devasa sikini*" tamamen olgunlaşana kadar kabul edemeyeceğı *bir* kitap.

"Bu da ne?" Charlie soruyor ve ben onu durduramadan kitabı kaptığı gibi okumaya başlıyor. "*Zaman yaklaştı, küçük cadı. Seni yağmalayacağım*" -oh, bekle. İskoç mu? Özür dilerim. Aksanlı bir şekilde baştan başlayayım. "*Zaman yaklaştı, küçük cadı. Karnın tohumlarımla dolana kadar seni yağmalayacağım. Ve sen damladığında-*"

Ben kitabı kapıyorum. "Dur. Kenar notu: senin aksanın korkunç. Leprikon gibi konuşuyorsun."

Aksanı mükemmel. Şu an o kadar tahrik oldum ki ölebilirim.

"O zaman görünüşe göre cinler seni tahrik ediyor çünkü tişörtünden meme uçlarını görebiliyorum." Kitabı geri aldı. "Ne kadar iğrenç bir kızsın sen. Hiçbir fikrim yoktu. Sen işini bitirirken kalanını senin için okuyabilirim. Oku hadi. Kimse bakmıyor. Nerede kalmıştık? Göbeğimiz tohumla doluydu. Doğru ya. Damlıyor. İşte buradayız. "*Ve galonlarca dölümle damladığında*. Galonlarca mı? Umarım mecazi olarak konuşuyordur çünkü Tanrım. Galon, *birden fazla mı*? Bu muhtemelen birini öldürebilir."

Nefes veriyorum. Saç çizgimden ter damlamaya başladı. "Bunun *annenin* kitabı olduğunu farkındasın, değil mi? Ve sana şunu söyleyeyim... sayfalar *yıpranmıştı*. Bu kitabı defalarca okudu. Bir kez gerçekleştiğinde *nasıl* çiftleşeceklerini anlattığı bölümü okumak ister misin? Birkaç delik içeriyor. Ve kardeşini."

Charlie sertleşti ve kitabı bana geri fırlattı. "Ölen annemden bahsederek neden her şeyi mahvetmek zorunda kaldığını anlamıyorum. Yani, *tamamen* mahvetmedin. Yine de buna mastürbasyon yapacağım ve umarım annem izlemiyordur."

"Kitabı ödünç almak ister misin?"

"Meme uçları, *kitap* beni tahrik etmedi," diye yanıtlıyor yüzüstü dönerken.

Bu da demek oluyor ki... benden tahrik mi oldu? Bu fikri olması gerekenden çok daha fazla seviyorum.

Akşam, yemek için kasabaya gidiyoruz. Çalışan iki barmen var, biri Charlie'ye aşık. Onu suçladığımdan değil - Charlie neredeyse her yerde dikkat çekerti ve bu restoran onun dışında kelleşmiş, orta yaşlı erkeklerden oluşan bir deniz.

"Şu dişlek barmen yine sana bakıyor."

Kaşlarını kaldırdı. "*Dişlek* mi? Birden Bronte kardeşlerden birine mi dönüştün?"

"Yani... dişleri olan kız." "Dişlek çekici demek, sanırım."

"Eh," diyorum omuz silkerek. "Onu tanımlarken o kadar ileri gider miydim bilmiyorum. Benim tanımıma sadık kalalım."

Dönüp omzunun üzerinden bakıyor. "Maren, belki hiçbir zaman bir Tom Ford kampanyasının yüzü olmadı ama bu kız kesinlikle çekici. Belki de sadece bir haftadır seks yapmadığım içindir ve sağ elimden daha çekici görünüyor."

Refleks olarak Charlie'nin sağ eline bakıyorum. O güzel, büyük eline. Onun güzel, büyük... *Maren'i durduran* elini kavradığını hayal ediyorum.

"O zaman ona çıkma teklif etmelisin," diyorum çatalımı kaldırarak, tabağıma odaklanıyorum, sanki bu öneri benim için bir sonraki ısırığımdan daha az önemliymiş gibi.

Kaşlarını kaldırıyor. "Artık bekâr olduğuna göre burada olacak olan bu mu? Birbirimizin ekürisi mi olacağız?"

"Hayır, çünkü bir eküriye ihtiyacım yok. Burada biriyle çıkmamın ne anlamı olabilir ki? Burada kalmayacağım."

Bu da bana bir kez daha arınmamam gerektiğini düşündürdü. Manhattan'a dönüp Harvey'den daha iyi erkeklerle tanışmalıydım.

"Maren, hiç evlilik ve çocukla sonuçlanacağını ummadan biriyle çıktın mı?"

"Neden çıkayım ki?" Talep ediyorum. "Benim için başka ne var ki? Bir adamın parasına ihtiyacım yok."

Tabağını itiyor, gülüyor. "Arkadaşlık mı? Seks mi?"

"Arkadaşlık için ailem var ve seks-" Omuz silkiyorum. "Söylendiği gibi değil. Gereksiz yere stresli."

Kaşları yine kalktı. Böyle devam ederse uykusunda botoks yapacağıma yemin edebilirim. "Nasıl stresli olabilir ki?" diye soruyor. "Yine de yeşil meyve suyunun sağlamlılığı konusunda çıldırdığını itiraf eden bir kadınla konuşuyorum, yani bunu stresli hale getirmenin bir yolu varsa, eminim onu bulacaksın."

Omuz silktim. Harvey'i suçlayabilirim -kesinlikle durumu iyileştirmedim- ama bu stres ondan çok önce de vardı.

"Birinin ne düşüneceğini asla bilemezsiniz. Sizi eski sevgilisiyle kıyaslıyorsa; sizden daha kıvrımlı ya da daha az kıvrımlı birini tercih ettiğine karar vermişse. Ya da daha gürültülü birini istiyordur. Ya da daha sessiz. Bir standart yok. Bir erkeğin ne istediğini ya da sizinle mutlu olup olmadığını bilmenin bir yolu yok. Ve ben bundan pek hoşlanmıyorum."

Harvey benden o kadar mutsuzdu ki -sadece yatakta değil, her yerde- başka birinin başka türlü hissedebileceğini hayal etmek neredeyse imkânsız.

Charlie bir elini saçlarında gezdiriyor. "Tabii ki pek hoşlanmıyorsun, eğer sürekli bunu düşünüyorsan ve eğer bu kadar güvensizsen, tüm bu insanlar için kalbim kırılıyor."

bir noktada model olmayan kadınlar. Maren, eğer bir erkek ilk etapta seninle yatmak istiyorsa, mücadeleyi kazanmış say."

"Ama kalmayı isteyecek kadar zevk almasına ihtiyacın var," diye itiraz ediyorum. "Görünüşe göre hiçbir kadının seninle başaramadığı bir şey bu."

Birasını bitirir. "Kesinlikle. Çünkü mesele bir şekilde başarılı olup olmamanız değil... Bazı erkekler, benim gibi, bağlanmak istemez, bu yüzden başarı şansı yoktur. Onlarla sadece eğlence için yatarsınız, başka bir nedeni yoktur. İki numaralı kocayı aramaya başlamadan önce, neden sadece olduğu için seksten zevk almayı denemiyorsunuz?"

Charlie'nin istediğim şeyleri ne kadar derinden istediğimi anlamadığı açık. Kendimi hiçbir zaman ailemin tam bir üyesi gibi hissetmedim. Bilinçli yaşamımın her günü kendi ailemin özlemiyle uyandım - beni dışlayacaklarından korkmadan kayıtsız şartsız sevebileceğim bir grup insan.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Eğer birinden onunla yatacak kadar hoşlanıyorsam, adam bağlılık konusunda ne derse desin, fikrini değiştirmeyi umarım."

Bana o ukala yarım gülümsemesini atıyor, bir tarafı yüksekte, alaycı bir şüpheyle dolu. "Yani beni değiştirebileceğini düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Değiştirebileceğimi *asla* düşünmeyeceğim kadar dangalak olan tanıdığım tek kişi sen olabilirsin."

Charlie'nin gülümsemesi yüzünün her iki tarafına da yayılır. Gamzeler

ortaya çıktı. Barmen bunu görebilseydi altına işerdi. "Bu bize ilginç bir çıkmaz sunuyor."

Gülüyorum. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Ama bir an için bakışları benimkileri yakalıyor ve ikimiz de gülmüyoruz.

Bu bir tür şaka.

Ama aynı zamanda bir tür şaka da değil.

"Sanırım bu barmenle eve gideceğin anlamına geliyor," diyorum kendimi gülümsemeye zorlayarak. Bu çok zaman alıyor

çok çaba.

Omzunun üzerinden bara doğru gelişigüzel bir bakış atmadan önce dili st dudağının üzerinde geziniyor. "Hayır. En iyi viskiyi yüzüme karşı sallayıp yerine light birayla yetinmemi isteyemezsin."

Yüzüne karşı sallamadığımı ve yaşıyla bilinen bir şeyle karşılaştırılmayı sevmediğimi iddia edebilirdim ama etmiyorum. Benimle eve döneceği için çok mutluyum.

MAREN

Elijah Pazartesi günü mutfağa normalden daha asık suratla girdi. Masaya oturuyor ve ben kahve cezvesini kaldırıncı el sallayarak beni uğurluyor.

"Muhtemelen kötü haberlerim var," diye duyurdu. "Teftişı öne aldılar - artık Çarşamba günü yapılacak."

Charlie'nin çenesi düşer. "Bu iki gün sonrası demek. Bu nasıl yasal olabilir?"

Elijah omuz silkiyor. "Yasal olduğundan şüpheliyim ama şikâyetimizi birilerine duyurmak için geçecek sürede teftiş çoktan yapılmış olacak. Ben hâlâ her şeyin formalite olduğunu düşünüyorum -yani bir tadilatın ortasında olduğumuzu biliyorlar- ama önce kırışleri sonra da çatıyı onarmaları için Beaufort'tan bir çatı ekibiyle anlaştım. Her şeyi tamamladığımızı kanıtlayabildiğimiz sürece sorun çıkmayacak."

Charlie burnunun kenarını sıkıyor, Elijah ona öyle olmamasını söylese de strese girmiş durumda. Evdeyken her zaman biraz fazla rahat olduğu izlenimini veren bir adamın şaşırtıcı bir yanı bu. "Yani beni bodruma geri mi istiyorsun?" diye soruyor.

Elijah sandalyesinde geriye doğru eğildi. "Bence dağılmalıyız ki müfettiş geldiğinde her tehlikenin onarılma sürecinde olduğunu görebilsin. Elektrik tesisatına bakması için bir elektrikçi gelecek, sen de verandayı yeniden yapmama yardım edebilirsin, ben de bodrumdaki işleri bitirmesi için küçük bir ekip bırakacağım. Ve Maren... duvar kağıdı?"

İşe yaramazlığıma gülerek başımı sallıyorum. *Duvar kağıdı ~~sökülme~~denetimden geçemez. Bunu herkes bilir.*

Kahvaltıyı hazırladıktan sonra duvar kağıdı buhar makinesini aldım, yavru köpekler ayaklarımın altındaydı. Echo ve Narcy ağlamaya başlamadan önce ikinci katın merdivenlerine ancak bir adım atabildim. Echo arkasını dönüp Narcy'yi de peşine takarak birinci kata doğru koşmaya başlamadan önce beni üçüncü basamağa kadar takip ediyorlar.

"Neler oluyor?" Charlie soruyor.

"Yukarı çıkmaya korkuyorlar," diyorum ona. Bu durumdan ürkmemeye çalışıyorum. Korkmamaları gereken pek çok şeyden korkuyorlar - robotik süpürge onları o kadar rahatsız ediyordu ki sonunda onu verdim. "Ama biliyorsun, bizim evde merdiven yok, bu yüzden merdivenlere alışık değiller."

Charlie bana yan gözle baktı. "Verandanın merdivenlerinden gayet iyi çıktılar."

"Mantık yürütmenden nefret ediyorum."

"Evet, fark ettim," diyor. "Yani evin hayaletli olduğu ve buradan defolup gitmemiz gerektiği konusunda hemfikir miyiz?"

Sırıtiyorum. "Bunu sen de benim kadar istemiyorsun. Burayı seviyorsun. Kabul et bunu."

Gülümsemesi benimkiyle eşleşiyor. "Sorun değil. Ancak şu anda ortaya çıkan *Amityville Horror* durumu için deli değilim."

Başımı sallıyorum. "Eğer bir hayalet varsa, iyi bir hayalettir." "Bunu kim demiş biliyor musun? Bir yangında ölen ilk kişi korku filmi." Echo ve Narcy'yi birer kolunun altına alarak kaldırır. "Anneniz ruhlar tarafından ele geçirilmek üzere.

Sanırım bundan sonra üçümüz olacağız."

Hâlâ onlarla konuşarak dışarı çıkmasını izlerken gülümsüyorum. Çoktan onlara yaklaştım ve bunun farkında bile değil.

Öncekinden biraz daha tedirgin bir şekilde tekrar yukarı çıkmaya başladım. Margaret'in odasından şimdilik uzak durmaya kararlı olsam da, sahanlığa ulaştığımda sanki... ayaklarım o yöne dönmeye alışmış gibi, o kadar çok kez geçtiğiniz yollardan biri gibi, oraya nasıl geldiğinizi hatırlamadan sonuna varabiliyorsunuz.

İçeri giriyorum ve hiçbir şey olmuyor. Sersemlik yok, keder yok. Ama tam odadan çıkarken aynada kendime bir bakış atıyorum ve sanki... Onu görüyorum ve ben de kendimi görüyorum. İkimiz de genç ve umutluyuz. Orada olduğundan bile emin olamadan gitmiş ve eğer öyleyse bundan ne anlam çıkarmam gerekiyor? Margaret'in bana büyük bir mesaj yazmasını, kendimle ne yapmam gerektiğini açıkça söylemesini bekliyorum ve bu olmuyor.

Ana süite gidiyorum. Bu odayı da seviyorum ama farklı bir şekilde. Margaret'in odasını, sizin çocukluğunuzun geçtiği evi sevdiğiniz gibi seviyorum. Birincil süiti seviyorum çünkü iki tam set Fransız kapısı ve arka bahçeye ve koya bakan geniş bir balkonlu muhteşem.

Bu odayı halısı kaldırılmış, altındaki pırıl pırıl parke yenilenmiş olarak hayal ediyorum. Üstü battaniyelerle örtülü bir cibinlikli yatak ve ayakucunda yavru köpekler için bir köpek yatağı hayal ediyorum. *Yavruların burada uyuyacağından değil.* Belli ki bir gün Charlie'nin odası olacak.

Benim de olmayacağını unutup durmam çok garip.

O GECE, r ü y a m d a çocukken anneme ait olan bir masayı görüyorum. Sandalyeyi çekiyorum ve

Masanın üst çekmecesinin altında, çekmecenin çerçevesi ile çapraz direk arasındaki açık alana gizlenmiş günlüğümü hissediyorum.

Önümdeki bu kitaptan başka kimseyle paylaşamayacağım haberlerle dolup taşıyorum. Sanki hayatım her dakika değişiyor, aynı anda hem daha heyecanlı hem de daha sıkıntılı bir hal alıyor.

Garip olan şu ki, kalemi tutan ellere baktığımda, onlar benim ama yine de benim değiller. Sayfaya dökülen kelimelere odaklanmaya çalışıyorum ama onları tam olarak çıkaramıyorum. Tek bildiğim, heyecanımı zar zor kontrol edebildiğim ve kesinlikle yüzde yüz *onunla* ilgili oldukları.

Gözlerimi açıyorum. Şafak sökmek üzere ve yavru köpekler yatağın ayak ucunda mışıl mışıl uyuyorlar. Rüyamdaki masa... Geçen hafta tavan arasında mı görmüştüm onu? Hayal gücümün yine benden kaçtığına eminim ama... eller. Ellerimi fark ettim ve o zaman bile farklı göründüklerini düşünmüştüm.

Ve el yazısı da. Her şeyden çok yazı yazmaya eğilimliyimdir ama rüyamdaki kelimeler mükemmel, yuvarlak bir el yazısıydı... neredeyse kaligrafi gibi.

Tüm bunlar kesinlikle benim hayal gücüm.

Ama ya değilse? Dün Elijah'ın adamlarını mobilyaları evden çıkarırken gördüm... Çoktan çöpe mi götürdüler? Ve eğer mobilyalar gitmişse, bir günlük hayal ettiğim için ağlayarak gerçekten bir deli gibi çöplüğe mi gideceğim?

Yataktan kalkıyorum, şortumu ve parmak arası terliklerimi giyerken köpekleri uyandırıyorum. Onlar peşimdeyken stüdyodan çıkıyorum ve Charlie'nin kapısının önünden henüz geçmiştik ki, üzerinde boxer'dan başka bir şey olmadan çıkıyor ve elini yüzünde gezdiriyor - bu hareket karnında bir düzine kasın dalgalanmasına neden oluyor. "Maren, sabahın beş buçuğunda neden ayaktasın ve gürültü yapıyorsun?"

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, yüzümü buruşturarak.

"Biliyor musun, *şimdi fısıldaman* bana pek yardımcı olmuyor.

Neden ayaktasın ve... uygunsuz giyinmişsin?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Uygunsuz mu giyindin?" Kıyafetime bakarak soruyorum. "Üzgünüm, Winston Churchill. Kıyafet kurallarımız olduğunu bilmiyordum."

"Otuz yabancıнын çalıştığı bir yerde sütyen giymen gerektiğini bildiğinden eminim."

Tekrar aşağı bakıyorum ve saat gibi meme uçlarım hazır ola geçmeye karar veriyor. "Oh. Şey, şu anda burada kimse yok. Sadece tavan arasındaki mobilyaların hâlâ önde olup olmadığını görmek istedim."

Elini tekrar yüzünde gezdiriyor. "Öyle. Gizem çözüldü. Ve onu saklamıyoruz, o yüzden lanet yatağına geri dön."

Tanrı'ya şükür çöplüğe gitmek zorunda değilim, çünkü kesinlikle kalırdım. "Köpekler uyandı, ben de bazı şeyleri kontrol edeceğim. Sen uyumana bak. Uyandırdığım için özür dilerim."

"Önce üstüne bir şeyler giy," diye havlayarak içeri dönüyor ve kapının arkasından çarparak kapanmasına izin veriyor.

Onu görmezden geliyorum -ekip saatlerce burada olmayacak- ve meşelerin sabahın erken saatlerinde güneşi engellediği ve mobilyaların büyük bir yığın halinde istiflendiği evin önüne doğru devam ediyorum - rafların üstündeki masalar, yatak çerçeveleri sökülmüş ve çevredeki ağaçlara gelişigüzel yaslanmış. Neyse ki küçük masa sadece bir büfenin üstünde duruyor. Charlie evin içinde tişört ve şortla dolaşırken ben de tırmanabilmek için bir kitaplığı sürüklüyordum.

Sifonu çektim. Deliliğime tanık olmasını istemezdim. "Yatağa döneceğini sanıyordum."

"Evet, planım buydu ama birden aklıma bir şey almak için dengesi bozuk on altı mobilyanın üzerine tırmandığın geldi ve işte buradasın. *Neden?*"

Nefes verişim yarı utanç yarı öfke dolu. Keşke yatakta kalsaydı, o zaman kulağa biraz tuhaf gelebilecek bu şeyi açıklamak zorunda kalmazdım. Muhtemelen tuhaftan da kötü. "Benimle dalga geçmeyeceğine söz vermelisin."

"Bu... gerçekten zor bir emir."

"Peki," diyorum ve ağırlığımın altında hafifçe sallanan kitaplığa tırmanmaya başlıyorum. "O zaman bilmene gerek yok."

On adım uzağımdaydı ama bir rafa ancak tırmanmıştım ki elleri belime dolandı ve beni tekrar yere bıraktı. Bir anlığına, ellerinin farkında olmamam gerektiği halde, çılgınca farkına vardım. "Seninle dalga geçmeyeceğim," diyor beni bırakarak. "Anlat bana."

Aslında ona inanmıyorum ama eninde sonunda her şey ortaya çıkacak. "Buradaki ilk gecemizi hatırlıyor musun?"

"Elbette. Seks yapmaya en çok yaklaştığımız geceydi. Bunu yakın zamanda unutacak değilim."

Gözlerimi deviriyorum. "Seks yapmak üzere değildik. Ama her neyse, beni uyandıran fare değildi. Dinleniyordum."

"Tıklandım."

Uzanıp omzuna arka arkaya üç kez dokundum. "İşte böyle. Sen olduğunu sandım."

Bana dikkatli gözlerle bakıyor. "Ne oluyor Maren? Ve sen bundan *bahsetmedin* mi?"

"Bir hayaletin bizi fare konusunda uyardığını söylersem kulağa çılgınca geleceğini düşündüm, o yüzden-"

"Ya hayalet değilse? Ya evde gerçekten biri varsa?"

Oh. Bunu düşünmemiştim. Yine de... "Yoktu. Ayak seslerini duyardım. Her neyse, beni üst kattaki odada bulduğun ve onca zaman geçtiğini fark etmediğim o günü hatırlıyor musun?"

"Evet..." diyor bir parça korkuyla.

Sol bacağımın yanında sızlanan Echo'yu kucağıma almak için uzanıyorum. "Rüya görüyor gibi değildim. Uykuya daldığımı düşünmedim ama sanırım uyudum. Ama birdenbire büyük bir heyecan patlaması yaşadım, liseyi düşünüyordum ve sonra aniden başka bir şey hatırladım, dansa gitmek ve birine babamın kardeşlerim üniversiteden dönene kadar katılmama izin vermediğini söylemekle ilgili bir şey. Ama ben kimseye *baba* demiyorum. Ve benim erkek kardeşim yok."

Çenesi kilitlendi. "İşte bu yüzden fotoğraf albümü konusunda tuhaf davrandın."

"*Tuhaf* değildim," diye cevap veriyorum, Echo'yu tekrar yere bırakarak. "Sadece... birkaç ağabeyi olan genç bir kız olduğuma dair bir rüya görmüştüm ve muhtemelen o odada yaşayan kızın... ağabeyleri olduğu ortaya çıktı."

"Bunun bir şey ifade etmediğinin farkındasın, değil mi? Pek çok insanın ağabeyi var. Bu nadir bir şey değil."

"Biliyorum. Bu yüzden bir şey söylemedim. Ama sonra bu sabah o küçük masayla ilgili bir rüya gördüm ve çekmecelerden birinin altına bir günlük saklamıştım, yani-"

"Yani sihirli günlüğü ele geçirip geçiremeyeceğini görmek için şafak vakti sütyensiz koşarak buraya geldin."

Meme uçlarım yine hazır olda bekliyor. Sanki her konuşulduklarında canlanıyorlarmış gibi. Bakışları hızla düşünüyor, sonra tekrar yüzüme yöneliyor. "Evinde rutin olarak birden fazla kızı çıplak tutan biri için sütyeni gerçekten çok büyütüyorsun. Ama evet. Sadece kontrol etmek istedim ve kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama... benim yerimde olsan bakmak istemez miydin?"

Kaşlarını kaldırarak hayır, bakmak istemezdim dedi. "Maren, tatlım, beni biraz korkutmaya başlıyorsun. Seni tavanda sürünürken ya da dillerde konuşurken bulacağımdan endişeleniyorum."

Başımı salladım. "Garip olduğunu biliyorum ve her zaman en mantıklı kararları vermediğimi de biliyorum ama bu

Farklı. Bu hissediyor gibi ve ev o çalışıyor
için söyle Bana bir şey söyle."

"Bunun bir filmde tavanda sürünmeye başlamadan hemen önce bir kızın söyleyeceği türden bir şey olduğunun farkında mısın?"

"Eğer I başla sürünme üzerinde ve Tavan,
sen var beni evden çıkarmak için izin
istiyorum."

"Eğer tavanda sürünmeye başlarsan, seni buradan çıkarmak için çılgınlık atarak kasabaya doğru koşmakla meşgul olacağım."

Gülüyorum. "Bu adil görünüyor."

Masaya doğru başını sallıyor. "Tırmanmanı istemiyorum. Bana hangi çekmecenin olduğunu söyle."

Kendi başıma kontrol etseydim ve bir şey bulamasaıydım, kendimi biraz aptal hissederdım. Charlie kontrol eder ve bir şey bulamazsa kendimi aptal gibi hissedeceğim ama talep ettiğim takdirde beni burada yalnız bırakmayacağı da çok açık. "Esas olan," diyorum ona. "Eğer oturuyor olsaydın, tam dizlerinin üstünde olurdu. Yine de çekmecedeki tutmuyordu. Altında saklıyordu."

Ona doğru eğiliyor, yukarı bakarken bir elini sehpayaya dayıyor. "Maren, şu anda altını görebiliyorum. Orada hiçbir şey yok."

"Oh," diyorum. "Tamam."

Dönüp bana bakıyor ve yorgun bir gülümseme veriyor. "Diğer çekmecelerin altına bakmamı ister misin?"

Bütün yüzüm aydınlanmış olmalı çünkü gülüyor.

"Eğer bir şey çıkmazsa bana bu masayı söktürteceksin, değil mi?" diye soruyor, tekrar masaya doğru uzanarak. Alt çekmeceyi çeker ve hiçbir şey bulamaz, orta çekmeceyi çeker ve hiçbir şey bulamaz, üst çekmeceyi çeker ve-

"Huh," diyor, neredeyse duyulmayacak şekilde.

Elini altından kaydırıyor... ve bir kitap çıkarıyor.

Yaşadığım şokla otomatik olarak geriye doğru bir adım atıyorum. *Tam olarak* rüyamda gördüğüm günlüğe benzemiyordu ve doğru çekmecenin altında da değildi ama...

"Bu garip, değil mi?" Ben soruyorum.

Kitap rafından aşağı iniyor. "Bir hayalet muhtemelen bedenini ele geçirmeye çalışıyor ve şu anda seni ipuçlarına yönlendiriyor, yani evet, bu oldukça garip."

"Bedenimi ele geçirmeye alışmıyor," diye itiraz ediyorum. "Ben sadece onun hayatının bu anlarını hatırlıyorum."

Bir elini yüzünde ve saçlarında gezdiriyor, pazularını esnetiyor. "Harika, şimdi de hayaletin bedenini ele geçirmeye çalıştığını *savunuyorsun*, ki ben de bunun böyle olacağını tahmin ediyordum."

Glyorum. "Dur. Tamam, buradaki en tuhaf yorumun doğru olduğunu varsayarsak, bir hayalet neden beni ipuçlarına ynlendirsin ki?"

"Belli ki, bir katilin ellerinde zamansız ölümünün gizemini çözmek için, bir şekilde onun peşinde olduğunuzu *fark* edecek ve sizi durdurmak için bir öldürme saldırısına girecek."

Omuz silkiyorum ve omzumun üzerinden, şimdi doğan güneşin altın rengiyle çerçevelediği eve bakıyorum. "Korku filmleri hakkındaki bilgime dayanarak söylüyorum ki hepiniz öleceksiniz ama ben hayatta kalacağım ve önemli olan da bu."

Charlie kaşlarını çatarak günlüğe son bir kez daha bakıyor. "Muhtemelen kızların yaptığı bir saçmalıktır. Çocukken hepinizin aynı Nancy Drew kitabını okuması gibi." Ben tek bir Nancy Drew kitabı bile okumadım ve Margaret ocukken böyle bir kitap olmadığından da eminim ama Charlie'nin tüm bunları kendisi için normalleştirmeye çalıştığını hissediyorum. Keşke ben de aynıısını yapabilsem.

"Belki," diye bitiriyorum. "Sen git biraz koç. Ben bu adamları besleyeceğim."

Charlie bana son bir kez kararsızca baktıktan sonra pes edip kulübesine giderken ben de yavru köpekleri mutfağa götürüyorum. Kaselerini doldurup masaya oturuyorum ve günlüğü hissetmem gerekenden daha büyük bir beklentiyle açıyorum

bir asırlık kitabın üzerinde. Köpeklere, "Eğer sadece market alışveriş listeleri çıkarsa bu benim için iyi olur," diyorum.

Onlar bile benim için utanmış görünüyorlar. Onlar bile yemeklerine odaklanırken *Maren*, *gerçekten çok ileri gittin* der gibiler.

Kitabı açıyorum. Ve orada, o düzgün, kesin el yazısıyla, Margaret'in günlüğü var.

10 Mayıs 1916

Bu hafta sonu Grayville Malikanesi'nde bir parti var ve George Graves ona bir dans ayırıp ayıramayacağımı sordu ve başka kimseden ona bir dans ayırmasını istemedi ve ben içten içe ölüyorum çünkü babam çocuklar okuldan dönene kadar katılmama asla izin vermeyecek. Başka danslar da olacak ve Walter bir hafta içinde USC'den dönecek ama ben orada olamayacağım için çok üzgünüm.

İrkildim. Bunu okumalı mıyım? Çünkü genç bir yetişkin olarak yaşadığım iniş çıkışları birilerinin bulmasını isteyeceğimden şüpheliyim, özellikle de bunların çoğu kız kardeşimin nişanlısıyla ilgiliyken. Ama hayır, bu kız-Margaret, sanırım- bunu okumamı istedi.

Sanırım.

12 Mayıs 1916

Ben dansa gidiyorum! Sam, bu yaz babam için çalışacak olan arkadaşı William Howard ile birlikte geliyor. Ruby Wilson, William'ın George'dan bin kat daha yakışıklı olduğunu söylüyor ama ben William'ı taşınmadan önceki küçüklüğümden hatırlıyorum.

O kadar yakışıklı olduğunu sanmıyorum. George okuldaki en güzel kızın ben olduğumu söylediği için çok üzgün. Zamanında gelirse annemin Atlanta'dan sipariş ettiği sarı şifon elbiseyi giyeceğim. Aksi takdirde, sanırım mavi çimleri giymek zorunda kalacağım.

16 Mayıs 1916

Sam bugün William'la birlikte geldi. Ne yazık ki yakışıklı. George'dan daha yakışıklı. Herkesten daha yakışıklı, gerçekten. İtiraf edersem Ruby kına yakacak, o yüzden sorduğunda yalan söylemeye niyetliyim. Annem onu su kenarındaki kulübede kalmaya zorluyor, gerçi William'ın yüzüne karşı oraya "kulübe" diyor, sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi. Bunun zalimce olduğunu düşünüyorum ama annem onun benimle aynı katta uyumasının uygunsuz olacağını söylüyor. William Howard tarafından bu kadar tehlikeye atılabileceğim fikrini oldukça heyecan verici buldum.

Annem yakut broşunu takmama izin veriyor.
Dans! Hayatım boyunca bunu giymek istemiştim!

18 Mayıs 1916

Ne inanılmaz bir hayal kırıklığı. Balo hiç de umduğum gibi gitmedi. George ve ben dans ettik ama biri ayağıma bastı ve çok acı çektim. Ve William'a neden çekici dendiğini hiç anlamıyorum. Görünüşünün çok fazla farkında. Kızlar onun dikkatini çekmek için birbirlerini eziyorlardı.

Onu bu kadar kibirli yapan şeyin ne olduğundan şüpheliyim. Ayrıca elbisemle ilgili kaba bir şaka yaptı. Onun için üzülyordum çünkü babası o küçükken ölmüştü ve annesiyle birlikte teyzesinin yanına gitmek zorunda kalmıştı ama artık üzülmüyorum.

20 Mayıs 1916

William şu anda bahçede tatbikat yapıyor. Bunları her sabah yapıyor çünkü Kanada savaşa girdiğine göre ABD'nin de yakında savaşa gireceğine inanıyor. Koşarken ve sınav çekerken çok gülünç görünüyor. Son derece güçlü görüldüğünü kabul ediyorum ama yine de gülünç. O kadar saçma ki izlemeden duramıyorum.

22 Mayıs 1916

William neden bu kadar yakışıklı olmak zorunda? Eğer sadece eğlendirici olsaydı, bunu görmezden gelebilirdim. Yeterince sığ biriyim. Ama hayır, yakışıklı da olmak zorunda. Yüzü muhteşem bir şey. Eğer çocuklar daha sonra benimle alay etmeselerdi, tüm akşam yemeği boyunca ona bakardım.

24 Mayıs 1916

Bugün George benden sevgimin bir simgesi olarak bir şey istedi. Belki bir öpücük istiyordur diye düşündüm ama aslında bir hatıra istiyordu - Columbia'da sınavlara girerken ona beni hatırlatacak bir şey. Hiçbir şeyim olmadığını söyledim ve o da annemin broşunu istedi.

Ona geri vermem gerekirken onu etkilemek için giyiyordum.

Neden danstan sonra geri vermedim ki?

Benim olmadığını kabul etmek istemedim... bu yüzden almasına izin verdim ve şimdi o gittiğinde annemin onu isteyeceği korkusuyla hasta oluyorum.

25 Mayıs 1916

Bir grup Bluff'a pikniğe gittik. Sam geldi, ki bu çok hoştu, ama William pikniğin ikinci yarısında geldi ve sanki hepimizden daha akıllıymış gibi sırtarak çimlere uzandı. Hepimizden daha zeki olması mümkün -Sam sınıflarındaki en yüksek notları onun aldığını söyledi- ama bu konuda kendini beğenmişlik yapmasına gerek yok.

George bana bakarak yakında evlenmeyi umduğunu söyledi, William ise doğru dürüst karar vermek için çok genç olduğunu söyledi. Ondan nefret ediyorum.

George hâlâ annemin broşunu geri vermedi. Onu saklamak istediğinden endişeleniyorum. Öğrenirse beni asla affetmez.

27 Mayıs 1916

Felaketle başlayan bir gün iyi bir şekilde sona erdi. En büyük korkum gerçek oldu: Annem broşunu istedi ama broş hala George'daydı ve kapısına gidip onu talep edemezdim, değil mi? Ben de anneme yukarı çıkıp onu alacağımı söyledim ve onun yerine su kenarına inip ağladım. William beni böyle buldu: çardakta kıvrılmış

Kulübesinde hüngür hüngür ağlıyordum. Neyin olduğunu sordu ve ona neden gerçeği söylediğime dair hiçbir fikrim yok. Güldü ve ben çok kızmıştım, ama bir saat sonra geri döndü - o sırada içerideydim, anneme gerçeği söylemenin eşiğindeydim ve onu cebime soktu. Ağırlığını hissettiğimde buna inanamadım. George'a ne dediğinden emin değilim ve umurumda da değil. Belki de William o kadar da kötü biri değildir.

Garip bir şekilde, William bana Charlie'yi düşündürüyor: Çimlerde sınav çeken Charlie, yavru köpekleri almak için New York'a koşan Charlie.

Günlüğü kapatıp üst kata, Margaret'in odasına çıkıyorum ve orada asılı duran aynada kendime sertçe bakıyorum.

Sanki benim hayatım ve Margaret'inki bir şekilde birleşiyor. Sanki şimdi yarı ben yarı o olmuşum gibi. Charlie'yi bu şekilde düşünmemi sağlayan onun etkisi olmalı.

"Dur, Margaret," diye uyarıyorum. "Ben kendimim. Kimden hoşlanacağıma sen karar veremezsin."

İlk defa oda sessizliğe büründü. Ne coşku ne de keder var.

Sadece ben varım, Margaret'in bununla hiçbir ilgisi olmayabileceğini ve Charlie'ye karşı hissettiklerimin başından beri var olabileceğini kabul ediyorum.

CHARLIE VE ELIJAH günün büyük bir bölümünde bodrumda mahsur kalmışlar, içeri su alan yeni bir alanı tamir ediyorlar. Leo ve Ray'e ait olması gereken odaların duvar kâğıtlarını sökmeye başlıyorum ama aklımdan bir türlü çıkmıyor.

Okumaya devam etmenin benim için en iyisi olduğundan emin olmasam da.

Evi internette araştırdım ama "zengin bir yargıç tarafından karısı ve beş çocuğu için yaptırıldığı" dışında pek bir şey bulamadım. Babanın adı Richard Ames'ti ama ata veri tabanlarına girdiğimde bile hiçbir şey bulamadım. Çok sayıda Richard Ames var, ama profile uyan hiç kimse yok - ve bu nasıl mümkün olabilir? Beş çocuğu vardı. Nasıl olur da bu daldan çıkan *milyonlarca* aile ağacı olmaz? Belki de Charlie'nin zamansız ölümlerle ilgili şakası o kadar da komik değildi.

Charlie'nin o öğleden sonra arabaya ihtiyacı yoktu. Oak Bluff'a gidiyorum ve Martha'ya kasaba hakkında tarihi bilgileri nerede bulabileceğimi soruyorum. Oak Bluff'un bir kütüphane için çok küçük olduğunu, ama kasabanın idari ofisinde küçük bir tarih bölümü olduğunu söyledi.

Bana verdiği yönergeleri takip ederek caddeye iniyorum ve resepsiyon görevlisi sol taraftaki küçük bir rafı işaret ediyor. Çoğunlukla "en iyi küçük kasaba geçit töreni" gibi şeylerin ödülleri var gibi görünüyor, ancak bir avuç kitap da var.

"HM Fletcher'ın *A History of Oak Bluff* kitabına bakın" diyor. "Ama tek kopyası bizde olduğu için ödünç almanıza izin veremem."

Kitabı kolayca buluyorum ve lobide bir yere oturup karıştırmaya başlıyorum.

Yazar, İç Savaş öncesi tarihe, İç Savaş sonrası tarihten daha fazla düşkün görünüyor. Kasabanın 1860 yılındaki kış balosu hakkında koca bir bölüm var, ancak savaşın bitimini takip eden on yıl tek bir cümleyle özetleniyor: *Savaşın yıkımıyla harap olan Oak Bluff umutsuzluğa düşmüştür.*

1800'lü yılların sonunda, aileler Charlotte'dan buraya taşındı. 1890'da bir okul inşa edildi ve "banker Edmund Graves büyük beğeni toplayarak buraya taşındı ve diğer varlıklı aileler de onu örnek aldı."

Broş hırsızı George'un babası olduğunu tahmin ediyorum.

Riverbend'den bahseden tek kişi, Oak Bluff'ta yargıç seçilmeden önce Charlotte'ta başarılı bir avukat olan aile reisi Richard. Açıkçası, kızı kariyer yapmaya teşvik edilmemiş olabilir, ancak oğullardan hiçbirine atıfta bulunulmaması biraz şaşırtıcı. Ayrıca evde kimsenin öldürüldüğünü de sanmıyorum. Eğer "Mary Leavitt'in ünlü yaban mersinli turtası" bu kitapta tam sayfa yer alıyorsa, bir cinayetten de en azından bahsedilmesi gerekirdi. Ama o zaman hepsine ne oldu?

Kitabı raflarına geri koyuyorum ve resepsiyon görevlisinin masasına doğru yürüyorum. "Kasabada mezarlık var mı?" diye sordum. "Yani... daha eski mezarları olan?" Hepsinin ne zaman öldüğünü bilmek sorularımın hepsini olmasa da bazılarını yanıtlayabilir.

Başını sallıyor. "Manolya Caddesi'ndeki kilisenin arkasında bir tane var, ancak sizinki kadar büyük bir mülkü olan her aile araziye gömülürdü. Genelde bu şekilde yapılırdı."

Tabii durumun böyle olup olmadığını bilmek istiyor muyum? Margaret'in mezarı bana onun gururlu bir dul ve on çocuk annesi olarak öldüğünü söylese bile, bir mezar her zaman kötü haberdır, her zaman üzücüdür. Sanırım bunun yerine şansımı günlükte denemeyi tercih ederim.

2 Haziran 1916

Bugün okulun son günüydü. Çocukların hepsi evde, bu da evin çok canlı ama aynı zamanda çok dolu olduğu anlamına geliyor. Sam'e Greenville'de bir iş teklif edildi ve umarım kabul etmez. Greenville çok uzakta. Onu hiç göremeyeceğiz. Peki ya giderse ne olacak? William babam için çalışıyor ama Sam'in arkadaşı olarak burada. O da gitmeye karar verebilir.

3 Haziran 1916

Bugün, Başkan ordunun büyüklüğünü iki katına çıkaran yeni bir yasa yayınladı ve şimdi tüm çocuklar orduya katılmaktan bahsediyor. George, savaşa girersek savaşmayacağını söyledi ve William ona korkak dedi. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama William'a katılıyorum.

5 Haziran 1916

Sam Greenville'deki işi kabul etmiyor. Annem ayak diredi. Hiç bu kadar sevinmemiştim.

9 Haziran 1916

Bugün kasabadan eve doğru yürürken gökyüzü açıldı ve Model T'siyle yanıma kimin yanaştığına asla inanamayacaksınız: William Howard. Beni arabayla bırakmayı teklif etti, tam reddetmek üzereydim ki tepemde şimşekler çaktı ve bana arabaya binmem için bağırdı.

Ona bir beyefendinin bir bayanın önünde böyle kelimeler kullanmayacağını söyledim ve o da şimşekli bir fırtına sırasında eve yürümeyecek kadar mantıklı olana kadar bir bayan olmadığımı söyledi. Yolculuk boyunca birbirimize hiçbir şey söylemedik, ancak titrediğimde arkaya uzandı ve benim için bir battaniye aldı, sanırım bu hoş bir şeydi. Eve vardığımızda ona teşekkür ettim ve o da bana "daha dikkatli olarak teşekkür et" dedi, ben de kapıyı olabildiğince sert bir şekilde kapattım.

ve içeri koştu. İyi davrandığı zamanlarda bile neden bu kadar kötü olmak zorunda olduğunu anlamıyorum.

13 Haziran 1916

George dün gece bana yürüyüşe çıkmayı teklif etti ve William da bizimle yürüyebileceğini söyledi. Çenem düştü. Başımıza bela olmak için hep bizimle kaldı. Ve daha da kötüsü, George'un söylediğı her şey, William oradayken ve onu dinlerken kulağına biraz sönük geliyordu. Keşke William Riverbend'e hiç gelmeseydi. Bütün yazımı mahvediyor.

Yan yana yemek hazırlarken Charlie'ye, "Belli ki William Howard'a aşık oluyor ve hiçbir şeyden haberi yok," diyorum. Charlie patateslerle tek başına ilgilenirken ben de kırmızı şaraplı sos yapıyorum - ki bu ilginç olacak. "Eminim evlenmişlerdir ama çocukları neden burayı kurtarmadı?"

"Kapağında vampir olan bir kitap okumadığının farkında mısın?" diye soruyor, patateslere biraz tuz atarken. "Bunlar gerçek insanlar, bu yüzden hikayeleri için senin küçük kurallarına uymamaları mümkün."

"Elbette uyacaklar Charles. Bu arada, bir noktada beni mezar avına götürmene ihtiyacım olabilir."

Bana yan gözle bakıyor. "Bu senin fikrin mi yoksa Casper'ın mı?"

Charlie'nin patateslerinden parmağıma bir parça alıyorum, o da elime bir kaşıkla vuruyor.

"Biraz daha tuz," diyorum ona. "Hâlâ neden hiçbiri hakkında en ufak bir bilgi olmadığını anlamaya çalışıyorum. Kasabadaki kadın muhtemelen araziye gömüldüklerini söyledi ama bilmek istediğimden de emin değilim."

"Burayı çok sel basar, bu yüzden insanları yükseklerle gömme eğilimindedirler. Eğer bir yerdeyseler, muhtemelen yarım metre kadar yüksekte bir yerdedirler.

Koyun bir mil aşağısında. Ve sanırım sosu berbat ediyorsun." Parmağını tencereye sokuyor, ben de onun benimkine yaptığı gibi kaşıkla eline vurmaya çalışıyorum ama sonunda sosu tişörtümün her yerine sıçratıyorum. "Biraz daha tuz," diyor, sırf sinir bozucu olmak için.

Tuzu alıyorum ve sosuma dönmeden önce onun patateslerine ekliyorum. Ama uzanıp parmağımı tekrar patateslere daldırdığımda bileğimi tutuyor ve ağzını işaret parmağımın etrafına sarıyor. Bunu aptalca, beni geri kazanmanın bir yolu olarak yapmıştı ama temas edince içimi bir sıcaklık kapladı.

Bakışlarım onunkilerle buluşuyor ve yarım saniyeliğine... daha fazlası oluyor. Gözleri erimişti. Meme uçlarım o kadar sıkılmıştı ki acıyordu.

Parmağımı onun sıcak dilinden olabildiğince hızlı bir şekilde çekiyorum. "Charlie, iğrenç," diyorum ve sanki o iki saniyelik temas beni sırsıklam etmemiş gibi ellerimi yıkamak için lavaboya doğru yürüyorum.

Saçmalıyormuşum gibi omuz silkiyor ama patateslere devam etmeden önce sol elinin garip bir şekilde kenetlendiğini gözden kaçırmıyorum.

Yemeğimizi yedik ve temizlendik. Benim banyomda dişlerini fırçalıyor ve her zaman yaptığı gibi kapıyı arkasından kilitlememi söylüyor. Duşa giriyorum, umutsuzca onun parmağıma değen dilinden başka bir şey düşünmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Olaydan beri düşündüğüm tek şey bu.

Margaret ve William'ı düşün. Başka bir şey düşün. Lütfen.

Yatağa girdiğimde, telefonumu aldım ve Margaret Howard ismini soyağacı sitelerine girdim ama hiçbirisi doğru Margaret Howard değil. Neyse ki Margaret Graves de yok.

ÇarşafLARımın arasına girdiğimde günlüğü tekrar elime alıyorum ve Charlie'nin de belirttiği gibi, bunlar kafamda onlar için yarattığım romantizmi yaşayamayacak gerçek insanlar olsa da. Onların hayal kırıklığı yaratan romantizmini alacağım

Beynimin mutfaktaki o olaydan çıkarmak istediği şeylerin üzerine her gün çıkabilirim.

17 Haziran 1916

Bugün sezonun ikinci balosuna gittim. William bütün kızlarla ama özellikle de öğretmen okulundan yeni dönen Melanie'nin ablası Rose'la konuşuyordu. Herkes Rose'un ipek gibi saçları olduğunu söylüyor. Kimse benimkiler için böyle bir şey söylemedi. George'la üç kez dans ettik ve oradaki en güzel kız olduğumu söyledi ama nedense ilk seferki kadar heyecan verici değildi. George çok iyi bir çocuk, ama bazen iyi çocukların en ilginç kocalar olamayacağından endişe ediyorum.

23 Haziran 1916

Dans George'un evindeydi ama George ikinci giriş sınavlarına girmeye gitmişti. Everett Meyer elbiseme punç döktü ve William yine Rose'la konuşuyordu ve ben o kadar keyifsizdim ki bir saniye daha katlanmaktansa verandaya çıktım. Daha bir dakika bile oturmamıştım ki William peşimden geldi ve neden dans etmediğimi sordu. Yorgun olduğumu söyledim ve o da "Sanırım bu dans edemeyeceğim anlamına geliyor" dedi.

"Neden dans etmek istiyorsun ki?" Ben sordum.

"Sen

benden hoşlanmıyorsun bile."

Ve beni ayağa kaldırdı! Kalbim en tuhaf şekilde çarptı. Şimdi de yapıyor. Sonra beni verandanın etrafında döndürdü.

Ben bir kraliçeydim ve yemin ederim bir an için beni öpmeye niyetlendi. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum ama o zamandan beri ondan başka bir şey düşünemiyorum.

Bunun nasıl geliştiğini hayal ederken gözlerim kapanıyor. William bileğimi tutup parmağımı sıcak diline değdirirken burun delikleri alevleniyor ve-

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Okumaya başladığımdan beri kendimi William Howard'a aşık olan isimsiz kız olarak hayal ediyorum. Bu mantıklı.

Ama şimdiye kadar kahraman olarak hayal ettiğim kişinin Charlie olduğunu fark etmemiştim. Charlie'nin dili parmağımın ucuna değiyordu ve Charlie'nin burun delikleri av kokusu alan bir avcı gibi yarım saniyeliğine parlıyordu - ve sanırım bunlar oldu, ama kafamda çok karışıyorlar.

William Howard'a mı aşık oluyorum? Charlie'ye mi aşık oluyorum?

İkisinden birine aşık olmak kesinlikle kaybedilmiş bir davadır.

CHARLIE

Koşumun sonuna gelmiş, koyun köşesini henüz dönmüştüm ki, karşı yönden Maren belirdi, sarı atkuyruğu saçları ve diri göğüsleri eşit şekilde sallanıyordu, güneş omuzlarına ve başının tepesine vuruyordu. Beni görünce gözleri büyüdü, aniden temkinli davrandı.

Dün geceki parmak olayı. Şaka olsun diye söyledim. Sadece yapıyormuş gibi yapacaktım. Ama avucum bileğini çevreledi ve tamamen başka biri kontrolü ele aldı. Hâlâ kendime komik olduğunu söylüyordum ama öyle olmadığını biliyordum ve parmağı ağzıma girdiği anda... Siktir. O parmağa yapmak istediğim şeyler bir porno yıldızının yüzünü kızartırdı. Ve görünüşe göre, o da biliyordu.

Akşam yemeği boyunca yarı sütyen takmış olmam dışında akşam normale döndü. Aslında bu da o kadar anormal değil, artık Maren sütyen kullanımında çok rahat.

Ama görünüşe göre bazı şeyleri düzeltmem gerekiyor.

"Hey," diyorum, çakıllı yolda koşarak duruyorum ve bir ağaca yaslanıp geriniyorum. "Ne kadar uzağa gidiyorsun?"

Alnını siliyor ve saatine bakıyor. "Yarım mil daha gidip sonra geri dönecektim."

"Dün geceki günlüğünden yeni bir şey öğrendin mi?" Gözleri açılıyor ve yüzünde suçlu bir ifade beliriyor.

Kızarıyor ve başını sallıyor. "Artık okumayacağım. Her şeyi bir kenara bırakacağım."

"Bu ani bir değişiklik."

Gözlerime tam olarak bakmıyor. "Dün gece haklıydın. Bu bir roman değil. Bu gerçek hayat. Ve eğer mutlu sonla bitmeyecekse, bilmemeyi tercih ederim."

Müfettiş kahvaltıdan kısa bir süre sonra geldi.

Emeklilik yaşına yaklaşmaktadır ve en başından beri somurtkandır. Uzun bacaklı ihtişamıyla evden çıkıp ona bir fincan kahve ikram ettiğinde Maren bile onu gülümsetemez.

Verandanın merdivenlerine yaklaşırken yere tükürerek, "Buranın geçeceğini nasıl düşündün bilmiyorum," diyor. "Geçmeyeceğini şimdiden söyleyebilirim."

"Devlet neredeyse hiçbir uyarı yapmadan denetim tarihini iki hafta öne çekmeseydi," diye çıkışıyorum, "belki farklı olurdu."

Elijah bana bir bakış *attı... sakinleşmemi* söyleyen türden bir bakış. Ve haklı da. Bu adamla tartışarak onu kazanamayacağım, ama kazanılamayacağı da çok açık.

"Yarın çatıda çalışmaya başlayacak bir ekibimiz var," diyor Elijah, "hafta sonuna kadar verandayı bitirmiş oluruz."

Müfettiş gözlerini deviriyor. "Bana zaten bildiğim bir şeyi, yani bunun lanet olası bir zaman kaybı olduğunu söylediğin için teşekkürler."

Kaşlarını çatarak evin içinde dolaşıyor, bir şeyleri işaretliyor ve sonunda Elijah'ın onu takip etmesine izin veriyorum çünkü onun bir acımasızlığıyla daha uğraşamayacak kadar kızgınım,

gölerek, "evet, bu kurallara uygun değil" yorumunu yaptı.

"Ya geemezsek ne olacak?" Maren gözlerini kocaman açarak soruyor.

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım temyize gideceğiz." Elimi yüzümde gezdiriyorum. Güneyli değilim ama yasaların ve yasal sürecin nasıl işlediğine dair iyi bir fikrim var ve tüm bu olanlar bana şaibeli geliyor - mülk geliştiricisini geri çevirir çevirmez gelen teftiş, zamanlama ve bu adamın kamyonundan indiği andan itibaren bize karşı takındığı tavır.

El altından bir şeyler dönüyor, bu yüzden normal kurallar geçerli olmayabilir. O zaman ne yaparız bilmiyorum.

O ÖĞLEDEN SONRA, biz arkadaşyken biri pencereye bir tabela yapıştırıyor ve mülkün istimlak edildiğini söylüyor. Posta deliğinden geçirdikleri mektupta, evde yaşayanların evi derhal boşaltması gerektiği bildiriliyor.

Temyize gideceğiz, ancak bu başarısız olursa, devlet önümüzdeki otuz ila altmış gün içinde evi yıkacak... masrafları bana ait olmak üzere.

Maren ve Elijah'la birlikte arka verandadaki masada otururken "Şu lanet olası müteahhit," diye tıslıyorum - teknik olarak, sanırım, artık burada oturmamız ya da mutfağı kullanmamamız gerekiyor, ama siktir et. "Eğer bu adam peşimizdeyse, o zamana kadar ne yaparsak yapalım bizi mahkûm etmenin bir yolunu bulacaktır."

Maren ikimize de birer kadeh şarap koyuyor; alkolü öneren o olunca durumun stresli olduğunu anlıyorum.

"Ayrıca, bizi öldürmek isteyen kişinin Arazinizin bu kadar kötü durumda olması, otuz gün içinde evi yıkmak için bir ekip getirecek ve bunun bir iletişimsizlik olduğunu iddia edecektir.

uzatma hakkınızı aldınız. Bunun için dava açabilirsin tabii ki ama evin şu anki durumu göz önüne alındığında bunun pek bir değeri olmayacaktır."

"Siktir et o adamı," diyerek bardağımı doldurmak için şişeye uzandım. "Evi yıksalar da umurumda değil. Yine de satmayacağım. Bir karavan alırım ve ona tatil evi derim."

Elijah dudağını ısırdı. "Sonra da devlet kamulaştırma ilan edip evi elinden alacak, Charlie. Sanırım yardıma ihtiyacımız var."

"Bir fikrim var," diyor Maren, birden aydınlanarak.

Böyle pembe *yankılı* ve umutluyken ona hayır demek imkansız, ama yine de ona ne zaman *hayır* diyebilirim ki?

"Harvey'nin bir arkadaşı var-"

"*Hayır*." Tamam, sonuçta bu mümkün.

Beni azarlamak için dilini şaklatıyor. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Ne söyleyeceğinin bir önemi yok. Harvey ile hiçbir şey yapmak istemiyorum ve daha da önemlisi, *senin* Harvey ile hiçbir şey *yapmı* istemiyorum."

Sabırsız bir nefes çekti. "Arkadaşım dedim ama Andrew daha çok bir tanıdık. Onunla ve karısıyla birkaç kez yemek yedik. Ama her neyse, sanırım aslen Güney Carolina'lı ve aynı zamanda çok fazla emlak hukuku işiyle uğraşıyor - eyalet düzeyinde bu işi kapatacak insanlar tanıyor olabilir. Valilikten biri bu konuda ısrar ederse geri adım atmak *zorunda* kalacaklar."

Bana eskiden birlikte yemeğe çıktıkları, mükemmel bir koca olacağını düşündüğü bir adamdan bahsetmemiş miydi? Bir sürü çiftle çıktıklarına eminim. Yine de şüpheli.

Bir mesaj gönderdi ve bir dakika içinde bu akşam için bir arama ayarladı. Programı bu kadar boşsa Andrew'un ne kadar iyi bir avukat olabileceğinden emin değilim.

O kulübesine dönüyor, Elijah gidiyor ve ben de merdivenlerde oturup düşüncelere dalıyorum. Bu konuda hiçbir şeyden hoşlanmıyorum. Bu karanlık müteahhidin bizi bu kadar çabuk mahkûm ettirebilecek güce sahip olmasından ve *Andrew denen* bu adamın gelip günü kurtaracak kişi olmasından hoşlanmıyorum.

Maren görüşme başlamadan hemen önce geri dönüyor ve ben bu durumdan daha da az hoşlanıyorum. Oak Bluff Maren'a alışmıştım, çıplak yüzlü ve saçları at kuyruğu. Şimdi ise saçları omuzlarına dökülen, maskara sürmüş Manhattan Maren'ı.

"Bunun için mi *makyaj yaptın*?" Açıkça soruyorum.

Omzunu silkti. "Yani... evde tanıdığımız insanlar bunu bekliyor. Ben de şık görünmem gerektiğini düşündüm."

"Onsuz da yeterince şık görünüyordun." Telefonunu açıp toplantı linkine tıkladığında mutsuz bir şekilde homurdanıyorum.

İki saniyelik bir gecikme olur ve sonra Andrew belirir. Belki kırklı yaşlarının başındadır ve saçlarına aklar düşmüş olsa da bu onu yaşlı göstermez. Maren'a geniş geniş gülümsüyor, sanki *ona* bir iyilik yaparken bu telefon görüşmesinde olmaktan heyecan duyuyormuş gibi.

Bu durumdan her geçen dakika daha az hoşlanıyorum.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Maren," diyor. "Nasılsın?"

Kızarıyor. "Yoğun birkaç hafta geçirdim. Üvey kardeşimi tanıyor musun? Charlie Dalton."

Andrew, "Tanıştığımızı sanmıyorum," der ve Maren'e dönmeden önce medeni bir şekilde başka bir şey söylemez. "Harvey'le aranızda olanları duydum. Çok üzüldüm. Sen her zaman o adamdan daha iyisini hak ettin. Kristen ve ben de öyle söyledik."

Maren'e sanki onu soyuyormuş gibi samimi bir gülümsemeyle bakarken karısına atıfta bulunması oldukça garip. Daha önce de aklıma gelen buydu... Bu o adam mı? Maren'in bahsettiği, en iyi koca olabilecek kişi?

"Teşekkürler," diyor. "Dışarıda olduğum için mutluyum."

"Duydun mu bilmiyorum ama Kristen'la ben de ayrıldık."

Demek bu yüzden ona öyle bakıyor.

Maren'ın ağzı küçük *bir O* harfi alıyor. "Hayır, çok üzgünüm. Bir süredir haberim yoktu. Duymamıştım."

"Ben gerçekten çocuk istiyordum; o istemiyordu," diyor. "Bir süre havada bıraktı, ama o yaşa geliyorduk ve o hala tetiği çekemiyordu."

Bu pislik, bu ifadenin Maren'in kalbine giden yol olduğunu çok iyi biliyor. Şimdiden mavi gözleri kadife gibi yumuşadı.

"Özür dilerim. Bu zor bir karar olmalı."

"Hem öyleydi hem de değildi," diyor. "O işiyle evli. *Benimle* evli olmakla gerçekten ilgilenen birini istedim."

Belli ki Maren gibi biri. Bu sık iki saniye ona yüzük ölçüsünü sormaktan.

"Her neyse," diye araya girdim, Maren'in keskin bakışını görmezden gelerek, "bu müteahhit burayı istiyor ve insanlara para ödüyor olmalı çünkü hemen kınandık ve bize sadece otuz gün verdiler, bu da temyiz için zar zor yeterli *b i r* süre."

Maren ayağıma tekme atıyor ve Andrew'a gülümsüyor. "Buralı olduğun ve geçimini bu işten sağladığın için bazı fikirlerin olabileceğini düşündüm."

Andrew omuz silkti. "Aslında Kuzey Carolina'danım ama nasıl ilerleyeceğimize dair bazı düşüncelerim var. Neden gelip mekânı görmüyorum ve oradan devam etmiyoruz? İhtiyati tedbir kararını hemen çıkarttıracağım ama kendi gözlerimle gördüğümü söylersem sizin için mücadele etmem daha kolay olur."

Saçmalık. Kendi gözleriyle görmek istediği lanet olası mülk bu değil.

"Bu harika olur," diyor Maren, "eğer zaman ayırabilirsen."

"Bu hafta Hilton Head'de golf oynayacak arkadaşlarım var ve ben düşünüyordum birkaç gün için gelmeyi

Her neyse. Cuma günü uğrasam, sonra da oraya gitsem nasıl olur? Bu arada kasabada kimlerin yararlandığını görmek için etrafa sormak isteyebilirsiniz. Eğer bir tanıdığınız varsa Gençler Birliği/köy kulübü kalabalığı başlamak için iyi bir yer olabilir."

"Hemen ilgileneceğim," diyor Maren. "Cuma günü mükemmel." Andrew kulaktan kulağa sırtıyor. "Bu bir randevu," diyor. *Hayır, değil.*

Biz aramayı bitiriyoruz, ve o adım ve ellerini havaya kaldırır. "İşe yaradı!" diye bağırır. "Charlie, bunu bizim için kesinlikle çözecek. Çözeceğini biliyorum. Buraya geldiğine inanmıyorum."

Burnumun kenarını sıkıyorum. "Az önce aynı görüşmeyi mi yaptık, Maren?"

Ağzı düşünüyor. "Sen neden bahsediyorsun? Açıkça düşünceleri olduğunu söylediğini duydunuz ve hatta burayı görmeye geliyor. Yani, çok iyi durumda olmadığını biliyorum ama bütün mesele de bu zaten... üzerinde çalışıyoruz ve-"

"Buraya seni becermeye geliyor," diyorum dişlerimin arasından. "Ev işlerinde bize yardım etmek sadece bir bahane."

Bir an bakıyor, sonra gülüyor. "**Ne?** Bu çılgınlık."

"Maren, tüm görüşme boyunca bana bir kez bile bakmadı."

"Videoda vardı! Kime baktığını bile anlayamadın!"

"Anlayabiliyordum," diye homurdanıyorum, altımdaki basamağı kavrayarak. "Konuşmayı *"bu bir randevu"* diye bitirdi, Tanrı aşkına."

"Bu sadece bir deyim Charlie. İnsanlar bunu her zaman kullanır."

"Evet, özellikle de az önce söyledikleri kızı becermek için birkaç saat güneşe uçtuklarında."

"Şunu söylemeyi kes," diye azarlıyor. "Bu çok kaba."

"Özür dilerim, Maren. Seninle sevişmeye geliyor. Bu daha mı iyi? Üremeye yol açan biyolojik süreçleri başlatmak için geliyor."

"Charlie, ikimizle de konuştuğu bir telefon görüşmesinde böyle tek bir şey söylemedi."

Ayağa kalkıyorum ve merdivenlerden aşağı, onun durduğu yere doğru yürüyorum. Ona çok yakınlım, çok kızgınım. "Çocukları ne kadar çok istediğini anlatıp ağladığı kısım benim iyiliğim içindi, değil mi? Bu, beş saniye önce tanıştığın bir adamla paylaşmak için gayet normal bir şey."

Kollarını kavuşturarak muhteşem, bir avuçtan çok daha fazla olan göğüslerini tüm avantajıyla yukarı kaldırdı. Sadece bu görüntü bile Andrew'un evlilik sözleşmesinden feragat etmesini sağlayabilirdi. *Bana* da evlilik sözleşmesinden feragat ettirebilir ve ben evlenmek bile istemiyorum.

"Senin neyin var hiçbir fikrim yok," diyor. "Çok tatlıydı, belli ki zor bir dönemden geçiyor ve bize yardım edecek. Bu konuşmadan çıkarman gereken tek şey bu."

"Bahsettiğin adam o, değil mi? Evlenmen gerektiğini düşündüğün kişi?"

Kızardı. "Evet, ama... Ayrılmış olduğunu bilmiyordum. Onu düşünmemin nedeni bu değildi."

İçimde kabaran kelimeleri söylemeden önce içeri giriyorum. Şöyle bir şeydi: *Bu evi senin için sakladım. Ama ~~başka~~la birlikte olmanı engellemek için onu yakıp kül edeceğim.*

MAREN

Ben Andrew'un geçiş kartıydım, fırsatını bulduğunda evliliğinden çıkıp yatmasına izin verdiği tek kişiydim.

Karısı bana söyledi. Komik olduğunu düşünmüştü. Geçiş izninin ünlü biri olması gerektiğini belirtmiştim, o da benim nispeten ünlü olduğumu söylemişti.

Bu yüzden Andrew birkaç mesaj attığında o kadar da şaşırmadım.

Zoom görüşmesinden saatler sonra.

ANDREW

Evi gördükten sonra akşam yemeği için vaktin var mı?

Tabii ki var. Oak Bluff'ta pek bir şey yok ama.

Beaufort'ta akşam yemeği yiyebiliriz diye düşünüyordum. Orada bir otel odası tuttum, sadece Cuma günü için. Ertesi gün Hilton Head'e gideceğiz.

Pek mantıklı değil. Beaufort, Oak Bluff'a Hilton Head'den daha uzak. Ayrıca karanlık taşra yollarındaki yetersiz sürüşümle beni de yerleştiriyor.

Aslında iyi bir sürücü değilim. Oak Bluff daha iyi olabilir.

Sorun buysa sizi geri götürmekten mutluluk duyarım.

İçimden inliyorum. Birkaç yıl oldu ama bu oyunu daha önce oynamıştım. Saatin geç olduğu ve bir adamın bir içki içmek için yukarı gelmenizi istediği ve sonra da kalabileceğinizi söylediği.

Asla ama asla sizi ikna ederken söylediği gibi bir şey değildir. Ve tek istediğin lanet plana sadık kalmasıyken eve götürülmekte ısrar ettiğin için kendini tam bir cadalog gibi hissediyorsun.

Ama yine de, bu Andrew, tanıdığım kişi.

Andrew, her zaman en başta evlenmem gerektiğini düşündüğüm adam. Oak Bluff'un iki sevimsiz lokantasından birinde yemek yemek istememesi son derece mantıklı. Bu konuda tamamen rahat olmasam bile... hayatımın ilerlemesini istiyorsam yapmam gereken şey bu gibi görünüyör.

Bu Charlie'nin hoşuna gitmeyecek ama Andrew'un buraya gelmek için art niyetli olup olmadığını neden önemseddiğini de anlamış değilim. Andrew iyi bir adam. Daha destekleyici bir kardeş, beni Harvey'den uzak tutarsa Andrew'un art niyetlerini *teşvik* etmiş olur.

Geçen gece onu bir kardeş olarak düşünmediğin kesin, değil mi Maren?

"Kapa çenenini," diye uyarıyorum iç sesimi.

Mutfaktaki şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de yalnızım. Belki de biri bana dokunmayalı o kadar uzun zaman oldu ki kiminle olduğumu unuttum. Belki Margaret düşüncelerime sızıyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum.

Başka biriyle çıkmak için bir neden daha.

"HAYIR," dedi Charlie kahvaltı ederken.

Az önce ona planı bildirdim. İlgilendiğim bir plan bile değil ama bu Charlie'nin sanki yetkili oymuş gibi *hayır* diyebileceği anlamına gelmiyor.

Çatalımı bıraktım. "Pardon?"

"Sırf eve yardım ediyor diye bu adamla çıkmayacaksın. Seni Beaufort'tan eve getirmesi için ona bel bağlamayacaksın. *Bunun* nasıl sonuçlandığını ikimiz de biliyoruz."

"Sadece çünkü sen bu numaraları oynuyorsun bu anlamına gelmez herkes yapar, Charles."

"Bu numaralara başvurmak *zorunda* kalmayan tanıdığın tek erkek benim, Maren, ama seni temin ederim, olan şey tam olarak bu."

Başka bir şey söylemeden çıkıp gidiyor ve beni tabakları tek başıma yıkamak zorunda bırakıyor.

İç çekerek, yerel golf kulübü Palmetto Reserve'e yapacağım ziyaret için hazırlanmak üzere kulübeye dönüyorum: çiçekli elbise, kıvrılmış saçlar, bol makyaj.

Dikkatlice verandaya çıkıyorum -çocuklar en uçta çalışıyorlar ama her yerde tahtalar eksik- ve Charlie bana bir göz atıyor. "Bu kıyafet de neyin nesi?" diye hırılıyor. "Andrew'la başka bir telefon görüşmen mi var?"

Başkalarının önünde kavga edecek biri değilim ama şu anda beni kimin dinlediği umurumda değil çünkü bu delilik.

"Bu tavır da neyin nesi?" Talep ediyorum. "Bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum ve sen bir pislik gibi davranıyorsun."

"Kimse senden o ipleri çekmeni istemedi," diye homurdanıyor.

Charlie'nin bana zararsız, komik şekillerde pislik gibi davranmasına alışığım ama bu zararsız ya da komik değil. Üstelik bunu seyircilerin önünde yapıyor. Yanındaki adamlar çekiçle vurmayı bırakıp tartışmayı izliyorlar ve omzunda tahta kalaslar taşıyan Elijah donup kalıyor. Harika - öfkem gözyaşlarına dönüşürken tüm gözler üzerimde. "Golf kulübüne gidiyorum," diyorum, sesim sert, "çünkü yardım etmeye çalışıyorum."

Daha merdivenlerin dibine varmamıştım ki Charlie orada, son basamaktan inmeme yardım etmek için elini uzatıyor.

"Özür dilerim," diyor sessizce, elimi bırakmadan. "Şu anda sana sarılırdım ama çok pisim ve sen çok güzel görünüyorsun. Minnettarım, Maren. Gerçekten minnettarım. Bana ne oldu bilmiyorum. Bana kızgın olmadığını söyle."

Kıskanmış gibi görünüyorsun.

Bunu yüksek sesle söylemek iyi olmaz. "Kızgın değilim. Ama şu Andrew meselesine biraz ara verebilir misin? O sadece yardım etmeye çalışıyor."

"Hayır," diyor Charlie, dudaklarını alnıma bastırarak, "çünkü Andrew'un hâlâ değersiz bir pislik olduğunu düşünüyorum."

Ağlamak istiyorum ama arabaya binerken gülmek de istiyorum.

Oak Bluff'tan geçip iki mil daha gittikten sonra görkemli beyaz konağı, inişli çıkışlı golf sahası ve bolca botoks yaptırmış sarışın kadınlar tarafından kullanılan on muhteşem tenis kortuyla Palmetto Reserve'e varıyorum.

Üyelik direktörü Kara tarafından tesiste bir tura çıkarıldım, kendisi kariyerimden belli belirsiz haberdardı ama özellikle anneminkinden haberdardı - iyi ya da kötü.

"Shepherd Lawrence'la çıktığı doğru mu?" diye soruyor.

İrkildim. Annem kilosunda çok titizdir, ancak başkalarının kocalarını becermeme konusunda daha az titizdir. Evet, bu doğru, ama Shepherd'ın Olay gerçekleştiğinde Lawrence yeni evliydi.

"Gerçekten bilmiyorum," diyorum ona. "O kadar uzun zamandır üvey babamla birlikte ki. Ondan önce kimin geldiğini zar zor hatırlıyorum."

"Annenizin katılmakla ilgileneceğini düşünüyor musunuz?" diye soruyor.

Üyeler bunu bir nimet olarak mı yoksa bir sorumluluk olarak mı görürler? Ünlü bir süper modelin üye olması hoşlarına gider miydi?

yoksa bunu *bayağı* mı bulurlar?

Sanırım ikisi de.

"Eminim babam gibi o da ziyarete gelecektir."

Dudağını ısırdı. "Baban mı? Jacob Duncan mı?"

Hayır, Jacob Duncan annemin gözünü morartan rock yıldızı erkek arkadaşıydı, Kit'in golf sopasıyla dövdüğü adam. Annemin yüz bin dolarını çalan erkek arkadaşından önce, ama bana şaplak atmasına izin verirsem Porsche'sini alabileceğimi söyleyen erkek arkadaşından sonra geliyordu.

Başımı salladım. "Biyolojik babam sanatçı Yves Marchand mı? Ama Henry Fisher tarafından evlat edinildim. Fisher Harris Media'yı biliyor musun?"

Gözleri hafifçe açılıyor. Ülkedeki dergilerin yarısına sahip olan bir milyarderin üye listenizde yer almasının hiçbir sakıncası yok.

"Ah, hiç bilmiyordum," diyor. "Biliyor musun, önümüzdeki Perşembe büyük bir yaz dansı düzenliyoruz. Üyelerimizle tanışmak için iyi bir fırsat olabilir."

Aynı zamanda ihtiyacım olan bağlantıları kurmam ve bu kulübe katılmayı tamamen atlamam için de iyi bir fırsat olabilir - bu yüzden heyecanla başımı sallıyorum.

Bunun Charlie'yle dansa gitmeyi istemekle *hiçbir* ilgisi yok.

Beni eve gönderdiği davetiye ince bir kitap kadar ağır ve inanılmaz derecede süslü.

Yanına geldiğimde Charlie hala verandada çalışıyordu, dizlerinin üzerinde, kasları bükülmüş bir şekilde dörde dört çekiçe vuruyordu. Kendime engel olamayarak ona doğru ilerlerken sırtıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Çok heyecanlısın Maren," diyor, dudaklarının arasında bir çivi tutarak. "Bu asla iyiye işaret değil."

"Bir baloya davet edildik!" Sevincimi bastıramayacak kadar heyecanlı bir şekilde ağlıyorum. "*Bridgerton* temalı ve birinin malikanesinde yapılacak."

Çekici yere bırakıyor ve çiviği çıkarıyor. "Bu gittikçe daha iyi oluyor," diyor kuru bir sesle.

"Evet diyoruz, değil mi?"

Bir iki-dörtlük taşıyor ve önüne koyuyor. "Sanki benim karar vermeme izin verecekmişsin gibi."

Bu doğru, çünkü ben izin vermeyecektim. "Eğer paylaşacak hayati bir bilgin olsaydı, sana da söz hakkı verirdim. Orada bir sürü cinayet işlenmiş olsaydı belki. Ya da perili olsaydı."

Sırıttıyor. "Maren, ikimiz de bunun gitmeyi daha çok istemene neden olacağını biliyoruz."

Gülüyorum. Bu da tamamen doğru.

Beni bu kadar iyi tanıması çok komik. Ve tanınmayı ne kadar çok sevdiğimi.

MAREN

II İşte bugün o gün," diyor Charlie Cuma günü kahvaltıda asık suratla. "Kasabaya gidip, bir şeyler almak istemediğine emin misin?"

"Son dakika bikini ağdası mı?"

Onunla bu küçük oyunu oynamayacağım. Andrew'dan da en az Harvey kadar nefret ediyor gibi görünüyor ve daha yüz yüze bile tanışmadılar.

"Hepsini yıllar önce lazerle aldırdım," diye cevap veriyorum en alaycı bakışımla. "Bir bebeğin poposu kadar pürüzsüz."

Çenesinde bir kas esniyor. "Bu muhtemelen bilmem gerekenden fazlasıydı."

"Bana bu soruyu sorduğunda bilmen gerekenden daha fazlasıydı," diye cevap veriyorum. "Sınırı aşan benmişim gibi davranmayalım."

Bütün gün Margaret'in günlüğünü tekrar açmak için can atıyorum, sanki bu gece başıma gelecekleri anlatacakmış gibi, ama Andrew bir George Graves değil. Kendini beğenmiş değil, korkak değil. Charlie de William Howard değil, gerçi belki de bunun nedeni William Howard'ın üçlü seks yapmadığını ya da babalığın öldürülmekten daha kötü olduğunu iddia etmediğini varsaymamdır.

Andrew'un kiraladığı G arabası dairesel yola girdiğinde öğleden sonraydı. Elijah ve çocuklar bugünlük gitmişlerdi ve Charlie de beni şaşırtacak şekilde ortalıkta görünmüyordu.

Andrew tam olarak hatırladığım adam: fit, yakışıklı, sorumluluk sahibi, samimi. En başta evlenmem gereken türden bir adam. Bu gece Beaufort'ta onunla yatmam için beni zorlamaya çalışmayacak - neden endişelendiğime dair hiçbir fikrim yok.

Yavru köpekler ayaklarının altında oynaşırken, ona evi gezdiriyorum - manzarayı, patikayı, çılgın eski kök mahzenini, üst kattaki tüm odaları ve Walter ile kardeşinin yüzyıllık grafitilerini.

Ona aileyi ve başlarına gelenlerle ilgili gizemi anlattım, günlüğün yerini rüyamda gördüğüm kısmı hariç. Muhtemelen benim tuhaf paranormal karşılaşmalarımın sevimli olduğunu düşünecek türden bir adam, ama asla çok emin olamazsınız.

"Yeniden bir aileyi barındırması gereken bir yere benziyor," diye girişimde bulunuyor ve bakışlarında *bizi* mi kastettiğini merak etmeme neden olan bir şey var.

Yemin ederim ben bir üzerindeydim arınmak düşünmekten hakkında benim Evlilik durumum ve saatim işliyor ama bu ihtimali düşünmemek imkânsız.

Andrew'a aşık olmak kesinlikle pek çok sorunumu bir anda çözebilirdi.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Kendimi elimdeki işe odaklanmaya zorlayarak soruyorum.

"Açıkçası burası mahkûm edilmeyi hak etmiyordu. Başvurmak için zaman olsaydı, tarihi eser statüsüne bile hak kazanabilirdi."

"Yani zaman yok mu?"

Kaşlarını çatıyor. "Eğer bu müteahhit düşündüğün kadar bağlantıları olan biriye, bunun hızlıca gerçekleşmesini sağlayacaktır. Ama bunu akşam yemeğinde konuşabiliriz."

İsteksizce başımı sallıyorum. Neden ayak sürüdüğümünden emin değilim ama Charlie'yle geçireceğim bir geceyi kaçırdığım için üzgün olduğumdan şüpheleniyorum. Ve bahsetmişken... nerede o? Tüm mülkü gezdik ama ondan hiçbir iz yok.

"Tamam," diye cevap veriyorum. "Charlie köpeklere bakabilir mi bir bakayım."

Andrew'u arka güvertede bırakıp kulübelere doğru yürüyorum. Neredeyse oraya varmıştım ki, Charlie yeni duş almış, haki pantolon ve düğmeli bir gömlekle çıkageldi. O kadar yakışıklı ki nefesimi kesiyor.

Aslında, o her zaman böyle yakışıklıdır. Ben sadece onun kot pantolon ve tişörtlü haline alışmıştım.

"*Dışarı* mı çıkıyorsun?" Kulağa niyetlendiğimden daha öfkeli geliyor.

Gülümsemesi biraz zalimce. "Aramızda plan yapabilen tek kişi sen değilsin, Maren."

"Yavru köpeklere bakabilir misin diye soracaktım," diyorum ellerimi ceplerime sokarak. "Oak Bluff'ta olursan benden önce evde olursun. Eve döndüğünde onları dışarı çıkarabilir misin?"

"Beaufort'ta olacağım," diye yanıtlıyor, "ve bu, ertesi güne kadar eve gelemeyeceğin türden bir durum."

Bu kadar sarsıcı olmamalıydı.

Buna itiraz etmenin bir yolunu bulmak için beynimi zorluyorum ama bulamıyorum. Bir yabancıyla seks için buluşmaması gerektiğini savunabilirdim -sadece güvenlik açısından- ama kadın 1.75 boyunda ya da silahlı değilse, muhtemelen sorun olmazdı ve zaten beni dinlemezdi.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum, kulübeye doğru ilerlerken çenem kilitleniyor.

Echo ve Narcy'ye içeride yemek ve su hazırladıktan sonra döndüğümde Andrew'dan özür diliyorum. "Çok üzgünüm ama köpekler yüzünden fazla kalamayacağım. Charlie görünüşe göre bütün gece dışarıda kalacak."

Andrew gülüyor. "Sanırım ünü işe yarıyor. Adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama söylentileri duydum."

Ben bunu ondan çok daha az eğlenceli buluyorum.

Andrew zaman kısıtlamasına rağmen yine de Beaufort'ta yemeğe gitmek istiyor, sanırım bu oldukça hoş bir şey. Yolda, benimkinden çok daha dostane görünen boşanması hakkında konuşuyoruz.

"Bu olaydan hâlâ arkadaş olarak çıkmak istiyorum," diyor. "Ne de olsa hayatımın geri kalanında onunla karşılaşacağım."

Birkaç ay önce, ben buraya gelmeden önce, böyle bir açıklama onu mükemmel bir adam gibi gösterirdi. Henry'den korkmasa şu anda beni mahvetmeye çalışan Harvey'nin tam tersi.

Yine de bu gece, belki de biraz fazla iyi olduğu korkusuyla savaşıyorum. Azıcık sivri uçlu birinden hoşlandığımı mı?

Kes şunu. Andrew mükemmel ve Charlie'den sonra hoş bir değişiklik.

Charlie'nin yeni tanıştığı bir kadınla bütün gece dışarıda kalması dışında, iyi olmadığı tüm yönlerini *seviyorum*.

O benim favorim değil.

"Sohbeti bölüyorum," diyor. "Kusura bakma. Senin işlerin nasıl gidiyor? Konuşmak ister misin?"

Ağzım açılıyor, sonra kapanıyor.

Harvey'nin beni Charlie'yle yatmakla suçlaması ona çılgınca gelebilir ya da nerede duman varsa orada ateş vardır diye düşünebilir - özellikle *de* Charlie'nin telefon konuşmaları sırasında Andrew'a ne kadar düşmanca davrandığını göz önüne alırsak.

"Evlilik sözleşmemiz vardı," diyorum basitçe. "Avukatım önümüzdeki bahara kadar özgür olacağımı söylüyor."

"Bu iyi," diyor yarım bir gülümsemeyle.

Belki de her şeyi çok fazla yorumluyorum -böyle yaptığım biliniyor- ya da belki Andrew'un düşünceleri benimkilerle aynı yönde ilerliyor

Aynı şeyleri istediğimizi ve iyi bir takım olabileceğimizi. Heyecan verici olmazdı, ama yeterince uzun süre içinde olduğunuzda herhangi bir evlilik heyecan verici midir?

Akşam yemeğinde Andrew beni etkilemeye devam etti. Kristen'ı kötü adam gibi göstermeden ilişkisindeki başarısızlıkları tartışmayı başarıyor. Yaşamak için ne yaptığıyla ilgileniyor ama bunu takıntı haline getirmiyor. "Uzun saatler çalışıyorum," diyor, "ama bunun nedeni çoğunlukla eve dönecek kimsemin olmaması."

Ev konusuna gelince, çok iyi bağlantıları olan birkaç eski arkadaşı var. Yarın bazı telefon görüşmeleri yapacak. "Bence göz önünde bulundurmamız gereken bir diğer nokta da bu müteahhidin bunu başka bir yerde yapıp yapmadığı" diyor. "Eğer onu kötü reklamla tehdit edebilirsek, geri adım atabilir."

Kulağa neredeyse hiç gerek yokmuş gibi geliyor. Bridgerton *temalı* balo. Gerçekten ~~isten~~ dışında.

Tabaklarımız temizlendi. Andrew Pebble Beach'te golf oynamaktan bahsediyor ve nedense bu bana Charlie'yi hatırlatıyor. Neden bilmiyorum, Charlie golf oynamaz bile. Ama tüm dünyada tek istediğim Riverbend'e dönmek ve verandada onunla oturmak, ona gecemi, tüm korkularımı ve Andrew için olduğumdan daha heyecanlı olmak istediğimi anlatmak.

Kit, Charlie'ye "Manhattan'daki en ahmak adam" diyor ve o da bu ismi çürütmek için pek bir şey yapmadı ama... tüm dünyada her şeyi anlatmak istediğim başka kimse yok. Etrafımda olmasını istediğim başka kimse yok. Keşke bu gece orada olsaydı. Ama gelmeyecek, ki bu da çıkarlarıma başka bir yerde daha iyi hizmet edilebileceğine dair ihtiyacım olan tüm kanıt olmalı.

"Bak," diyor Andrew, tatlı menüsünü kenara koyarak. Yüzü açık ve samimi. "Açık sözlü olacağım. Muhtemelen çok açık sözlüsün. Seninle ilk tanıştığım günden beri ilgileniyorum.

Harvey'nin bizi tanıştırdığı an. Evliydim ve bu konuda harekete geçmezdim, ama Maren... Senden beş yıl önce hoşlanmıştım ve o zamandan beri seni her gördüğümde biraz daha hoşlandım, bu yüzden tekrar çıkmaya hazır olduğunda, ilk sırada olmak istiyorum. Hamile kalmakta sorun yaşadığınızı biliyorum ama çocuk benden olmasa bile baba olmaya hazırım. Tüp bebek yönteminin nasıl işlediğini tam olarak bilmiyorum ama eğer yumurtalarınız hazırsa ve birlikte çocuk büyütecek birine ihtiyacınız varsa, o kişi ben olmak isterim. Eğer evlat edinmek isterseniz, buna da razıyım."

Sanırım oturup bu gecenin ne hakkında olduğunu tahmin etmeme gerek yok. Daha açık olamazdı ve isteyebileceğim her şey buydu. Çok heyecanlanmam gerekirdi ama heyecanlanmıyorum.

"Vay be." Gülüşüm nazik ve garip. Tüm bunları masaya koyan bir adama nasıl cevap verirsin? "Bu gecenin böyle geçeceğini düşünmemiştim."

Başını eğdi. "Hayır mı? Kristen bana koridor kartı olayını seninle paylaştığını söyledi. Çok utandım ama... ilgilendiğimi bildiğini varsaymıştım."

Bu kadar açık olmasına bayılıyorum. Çekingen davranmamasını, kartlarını göğsüne yakın tutmamasını seviyorum. Keşke ona tüm bunların bana harika geldiğini söyleyebilseydim ve *gerçekten de* harika geliyor. Sadece *iyi hissettirmiyor*.

"Harvey ve ben henüz resmen ayrılmadık bile. biriyle çıkmayı düşünmeye bile başlamamıştım." Bu doğru değil ama *kendimi ikna etmem için bana biraz zaman ver* demekten daha kolay. "Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var?"

"Elbette," diye yanıtlıyor, masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıktı.

Hesabı ödüyor ve restoranın içinde ilerlemeye başlıyoruz. Telefonum çaldığında neredeyse kapıya varmıştık.

CHARLIE

Ben dışarıdayım. Seni eve bırakayım.

Burada olduğumu nereden biliyor? Önemli değil. Tüm vücudum rahatlamaktan güçsüz düştü. Eve başka biriyle gitmiyor.

"Charlie'nin randevusu kötü geçti," diye duyuruyorum. "Dışarıda bekliyor."

Andrew'un kaşları çatıldı ama bir şey söylemedi. Benimle kapıya kadar yürüdü. "Evin durumunu biraz araştıracağım," diyor. "Çıkmaya hazır olduğunda bana haber verir misin?"

"Haber veririm," diyorum ve Charlie'nin rölantide çalışan arabasına yönelip içine girmeden önce yanağından öpüyorum.

"Yanaktan öpücük," diye alay ediyor Charlie. "Hüzünlü bir gecenin hüzünlü sonu."

Emniyet kemerimi takıyorum. "Aslında çok güzel bir geceydi. Sen de hüzünlü gecelerden bahseden birisin. Ne oldu?"

Bizi otoyola çıkaracak meşe ağaçlarıyla kaplı yola giriyor. "Buzdolabında ona olan tüm saygımı kaybetmeme neden olan bir magnet vardı."

Sırıtarak ona doğru döndüm. "Bir buzdolabı mıknatısı yüzünden bitirdiniz. Bu magnet... Hitler yanlısı mıydı? Konfederasyon bayrağı mı? Hangi mıknatısın seni bu derece rahatsız edebileceğini hayal etmekte gerçekten zorlanıyorum."

"Yaşa, gül, sev yazıyordu," diye yanıtlıyor, sanki bu tamamen makul bir yanıtmış gibi. "Bu ne anlama geliyor? Yaşamayı, gülmeyi ya da sevmeyi planlamadığımı ama şimdi bunu buzdolabında gördüğüm için iki kez düşüneceğimi mi varsayıyor? Bunları yapmayı unuttu ve sadece bir hatırlatmaya mı ihtiyacı var?"

"İnanılmaz derecede seçici davranıyorsun Charles."

"Bunu şu anda Andrew ile çıkan bir kadın söylüyor, tek kurtarıcı özelliği Harvey olmaması olan bir adam."

Tekrar ona doğru dönerken başımı cama yaslıyorum. "Onunla çıkmıyorum ve başka özellikleri de var."

"Bir tane söyle."

İç çekiyorum. "Hoş biri. İyi bir işi var. Boşandıkları için eski sevgilisine iyi davranıyor ve ev konusunda bize yardım ediyor. O-" Duraklıyorum çünkü başka bir şey düşünmekte zorlanıyorum.

Charlie, "Harvey'nin yaptığı gibi seni küçümsemediği gerçeği dışında bu adamla ilgili hoşuna giden tek bir şey bile bulamıyorsun," diyor. "Tek bir lanet şey bile yok. Çekici mi? İlginç mi? Çekici mi? Güçlü mü?"

"Yeterince çekici."

Alay ediyor. "O zaman hepsine hayır."

"Neden umursuyorsun ki?" Ben soruyorum, o da sanki bir şey yakalamış gibi gözlerini kırpıştırıyor, tam ışık yeşile dönerken.

"Belki de berbat bir erkek zevkin olduğu içindir ve seni başka bir hata yaparken görmek istemiyorum."

"Bu çok saçma, Charlie," diye çıkışıyorum. "Sen hiç tanımadığın bir kızla yatmak üzereyken ve *buzdolabı mıknaıısı* yüzünden ondan soğumuşken, benim 'berbat zevkim' yuva kurmaya ve çocuk sahibi olmaya hazır olduğunu söyleyen bir adamla akşam yemeği yememe neden oldu."

"Çocukları o kadar çok istiyorsun ki, onları elde etmek için kendini fuhuşa zorluyorsun" diye suçluyor.

"Kendime fahişelik yapmam," diye karşı çıkıyorum. "O harika bir adam."

"Benimle çok daha mutlusun" diye cevap veriyor.

Belki de haklı, ama bunun konuyla ne ilgisi var? İkimiz de Charlie ile hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyoruz.

MAREN

|| Ne zaman iniyorsunuz?" diye soruyor annem. "Eğer yeterince erken gelerseniz, Pierre'de öğle yemeği yiyebiliriz."

Hala yataktayım, şimdi uykulu bir şekilde yorganı atıyorum ve köpekler için kapıyı açıyorum. Nişan partisine daha bir hafta var... *Bu da ne?* "Anne, partide sana yardım etmek için bir *hafta erken* gelmeyeceğim. Sana söyledim... Charlie'ye ev için yardım ediyorum. Bir şeyler oluyor."

"Ve sana söylediğim gibi," diye karşılık veriyor, "o evle ilgili olarak yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Onun manevi desteğe ihtiyacı var," diyorum ve telefonu hoparlöre alıp konuşurken giyinmeye çalışıyorum. "Ve Perşembe akşamı büyük bir şehir kulübü etkinliği var, orada itirazımıza yardımcı olabilecek bazı insanlarla tanışabiliriz."

"Sanki *senin* evinmiş gibi konuşuyorsun," diyor sertçe. "Ve kız kardeşin için neden mutlu olamadığını anlamıyorum."

"Onun adına mutluyum!" Ağır bir iç çekişle söylüyorum. "Ama bunun benim için ne kadar garip olacağını anlamıyor gibisin. Miller'la çıktım ve şimdi boşanıyorum ve tüm arkadaşlarınız yüzümdeki her bakışı, her iç çekişi inceleyecek ve hepsini okuyacak. Bu olacak

Oscar ödülllerinin ertesi günü bir aktrisin sırf gülümsemediği tek bir fotoğrafı var diye delirdiğini iddia etmeleri gibi. Kazanamam."

"Maren," dedi. "Üzgün olup olmadığını anlamak için yüzünü inceleyeceklerini düşünüyorsan, partiye hiç gelmemiş olsaydın neler söyleyeceklerini bir hayal et."

Tanrım. "Gitmeyeceğimi hiç söylemedim. Ama sanki bu benim için çok eğlenceli olacakmış gibi davranmayı bırakalım. Yapabileceğim tek şey zararı en aza indirmek, bu yüzden beş gün erken gelip arkadaşlarının ne kadar üzgün görüldüğüm hakkında dedikodu yapmaya başlamasına izin vermeyeceğim."

"Bunu üzgün görünmeyerek çözebilirsiniz," diyor.

"Oscar adayı aktrisler bile üç saatlik bir etkinliğin her saniyesinde mutlu görünemiyorsa, muhtemelen ben de birkaç gün boyunca her an mutlu görünemem."

"Orada saklanıyorsun," diyor. "Açık ve net. Yara bandını yırtıp atmanın ve gerçek hayata dönmenin zamanı geldi."

Haklı olması mümkün. İnsanların boşanmamla ilgili sahte endişeli bakışlarıyla yüzleşmek zorunda kalmadan ne kadar uzun süre geçirirsem, bunun o kadar ürkütücü görünmesi de mümkün. "Cuma günü orada olacağım."

Telefonu kapatırken "Yüzünde bir gülümsemeyle" diye uyarıyor ve midem düğümleniyor.

Bunu o bile yapıyor. O bile Kit'in nişanlanmasına üzülmüşüm gibi davranıyor, sanki duygularımı saklamam gerekiyormuş gibi, oysa asıl üzücü olan insanların duygularımı sakladığımı *düşünmeleri* ve bir nevi çatlakları görmeyi ummaları.

Charlie ve ben parti hakkında konuşmadık. Gideceğini düşünmüştüm ama evin istimlak edilmesiyle bu durum değişmiş olabilir.

"Hey, gelecek hafta Kit için düzenlenen partiye gitmeyi planlıyorsun, değil mi?" Kahvaltının üzerine atıldım.

Cevap vermeden önce yeşil meyve suyunu bir shot gibi bitiriyor. "Annene gelemeyeceğimi söyledim. Burada çok fazla şey oluyor."

Dudağımı ısıyorum. Meşgul olduğumu biliyorum. Çok yoğun. Ve bu evi isteyen o bile değil. Ama ona orada ihtiyacım var. Üzgün olduğumda, köşeye sıkıştığımda, desteğe ihtiyacım olduğunda ilk fark eden hep o olmuştur. Annemin arkadaşlarından biri durumun ne kadar zor olduğundan bahsetmeye başladığında, Charlie bana sorun çıkaran kişiye iğrenç derecede kaba bir soru sorar, beni dans pistine çeker ya da durum gerçekten vahimse bir içki fırlatırdı.

"Gelemeyeceğinden emin misin?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Maren, Kit kaybolduğumu fark etmeyecek bile."

Kaybolduğumu fark edeceğim ama belki de sorunun bir parçası da budur. Belki de annem haklıydı, yara bandını yırtıp atmanın zamanı gelmişti. Eğer hayatım bir evse, Charlie eskiden tek bir tuğlaydı, ama şimdi tüm temel o. Ama o kimsenin temeli olmakla ilgilenmiyor. Bu da eninde sonunda parçalanacağı anlamına geliyor.

PERŞEMBE ÖĞLEDEN SONRA, baloya hazırlanmak için erken çıktım. Oak Bluff'ta saçımı ve makyajımı yapması için güvенеbileceğim kimse yok ama modellik yaparken bunu kendim yapmaya oldukça alışmıştım. Her şey beni tatmin edecek şekilde tamamlandığında, kırmızı saten balo elbisemi ve buraya aceleyle getirttiğim ayakkabılarımı giyiyorum.

Ayakkabılar tam bir numara küçük ama birkaç saat dayanabiliyorum ve yansımama bakarken acının farkına bile varmıyorum.

Charlie beğenecek mi? Bana o uzun, yavaş bakışlarından birini atacak mı?

Bunu istememeliyim ama istiyorum.

Kendi kendime tüm bu çabanın ev adına olduğunu, bazı gizemli belediye meclisi üyelerini etkilemek ya da karanlık bir müteahhidi hizaya getirmek için olduğunu söylüyorum. Ama sanki sadece elbiseli güzel bir kız olmak, tanıdığım en yakışıklı adamla eski bir malikânede süslü bir baloya katılmak istiyormuşum gibi geliyor.

Kulübeden çıktığımda Charlie beni bekliyordu. Sanki içinde doğmuş gibi smokin giyiyor.

"Ne güzel bir elbise," diyor, sesi çakıllı. Kızarmakla savaşıyorum. "Dava için her şeyi yaparım."

"Ne davasıydı o?" diye soruyor, son iki merdivenden inerken bana doğru uzanıyor.

Unutuyorum. Bir şeydi. Ev ya da müteahhit... Cevabı hatırlamakta neden zorlandığımdan emin değilim.

Bizi balonun yapılacağı Oak Haven malikânesine götürüyor. Geniş verandalar evin hem birinci hem de ikinci katını çevreliyor. Tüm ışıklar yanıyor ve pencerelerden klasik müzik yayılıyor.

Garip bir şekilde tanıdık geliyor, ama belki de eski Güney hakkında çok fazla film izlediğim içindir.

Merdivenleri yan yana çıkıyoruz. Bu etkinliğe katılacağım için ne kadar heyecanlı olsam da, bir parçam Charlie'nin zamanını ve ilgisini paylaşmak zorunda kalmaktan korkuyor.

Kapıdan içeri girdiğimizde "Çok hoş görünüyorsun," diyor. "Gerçekten hoş görünüyorsun."

Bazen böyle anlarda çok samimi oluyor. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "Sen de öyle."

"Aslında," diyor, neredeyse boş olan fuayede, büyük bir avizenin ışıltısı altında beni kendisine doğru döndürerek, "sen-"

"Maren!" diye bir ses duyuyoruz ve dönüp baktığımızda üyelik direktörü Kara'nın uzun elbisesinin engeline rağmen bize doğru koştuğunu görüyoruz. *Vay canına, zamanlaması çok kötü.*

"Sen Maren'in kardeşi olmalısın," diye bağıyor.

"Üvey kardeşi," diye düzeltiyor usulca.

Göz kırpışı özür dileyici, sanki hata ondaymış gibi, oysa onun kardeşim olduğunu söyleyen *bendim*. Bunu neden yapmaya devam ettiğimden emin değilim. Charlie kardeş gibi hissetmiyor ki... Hayatımıza çok geç girdi. Kendime onun sınırların dışında olduğunu hatırlatmaya çalışıyor olabilirim ama bunu unutmam mümkün değil, değil mi?

Bizi kulübün başkanının eşiyle tanıştırıyor, o da ben daha elini sıkmaya fırsat bulamadan Charlie'yi ustalıkla uzaklaştırıyor. "Sizi herkesle tanıştırayım," diyor Kara ve beni ters yöne doğru yönlendiriyor. Charlie'yle göz göze gelmeyi umarak omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ama şu anda etrafı bir grup güzel kadınla çevrili ve muhtemelen benim varlığımı unutmuş durumda.

Yönetim kurulu başkanıyla ve daha da ilginç kulübün kurucu üyelerinden birinin dul eşiyle tanıştırılıyorum. "Oak Haven'a hoş geldiniz," diyor görkemli bir şekilde, "Oak Bluff'un 1890'lardaki rönesansına öncülük eden George Graves'in eski evi."

Kollarımda bir ürperti hissediyorum. Burası Margaret ve William'ın birlikte dans ettiği balonun düzenlendiği yerdi. Tanıdık geldiğini biliyordum.

"Aileden herhangi birini tanıyor muydun?" Ben soruyorum, o başını sallıyor.

"Ben burada büyümedim. Kocamla ellili yıllarda USC'de tanıştım ve o beni buraya getirdi. Burayı yetmişli yıllarda, Graves'in torunları taşındıktan çok sonra satın aldık."

O hâlâ kocasından bahsederken benim bakışlarım şu anda tüm cazibesini kolsuz, vücudu saran çiçekli bir elbise giymiş güzel bir kıza odaklamış olan Charlie'de. *Bridgerton* temasına pek uymuyor ama bir saat önce çok beğendiğim kırmızı satenin içinde birden kendimi eski moda ve rüküş hissettim.

"O zamanlar üniversiteye gitmek çoğu erkek için bir kayıp olarak görülüyordu," diye devam ediyor dul kadın. "Sen çok şanslısın."

gençken."

Ben o kadar genç değilim. Body-con elbise giyen kız gibi değilim. Ama gençliğin de yaşıllık gibi tamamen göreceli olduğunu tahmin ediyorum; bir ocuk için kırk yaşı'n üzerindeki herkes yaşı, bir seksenlik içinse altmış yaşı'n altındaki herkes gençtir.

"Ben aslında niversiteye gitmedim," diyorum ona. "Başladım ama sonra bıraktım."

Başını salladı. "Sen modelsin. Bu doğru." Beni teselli etmek istercesine elimi okşuyor. "İşler ne kadar değişirse değişsin, eğer kadınsan güzel bir yüz zekadan daha önemlidir."

Nadir bulunan o şey olmak isterdim, hem güzel hem de zeki olduğu düşünülen bir kadın. Kit gibi. Charlie bana öyle olduğumu hissettiren birkaç erkekten biri.

Ama şimdi uygunsuz elbiseli bir çocukla birlikte. Belki de beni ilk etapta o kadar da sevimli bulmamıştır.

Sonraki bir saat boyunca, çoğu erkek olan ve annem hakkında bilgi almak isteyen daha yaşı yönetim kurulu üyelerine ynlendirildim ve bu sırada Charlie aynı kızla birlikteydi, sanırım bu gecenin nasıl biteceğini biliyorum - ben yatağımda, yan taraftaki yatak başlığının ritmik gmbrtsn dinlerken, bu kız tekrar tekrar "Ah Charlie, ah, siktir" diye bağılıyor.

Onun dairesinde kaldığım gece sinir bozucuydu. Şimdi, fkelerendirici olabilirdi.

"Maren, seni Oak Bluff'un belediye başkanı Steve DeChen ile tanıştırmama izin ver," diyor Kara ve ben zgn düşüncelerimden bir şekilde sıyrılıp onların yerine en geniş glmsememi koyuyorum. Çünkü bu gece tamamen boşa gitmiş olsa bile, belediye meclisinde bir arkadaşımın olması ve bu arkadaşımın belediye meclisinin başı olması *kesinlikle* zarar veremez.

"Kara bana Riverbend'de, eski Ames'in yerinde yaşıdığını söyledi" dedi.

Bu adama ilgi gösteriyormuş gibi yapmak zorunda kalacağımı sanıyordum ama şimdi tamamen gerçek. Belki bana her şeyin nasıl sonuçlandığını anlatabilir. Mutlu olup olmadıklarını bilmek istiyorum. Eğer o çocukların hepsinin kendi çocukları olduysa ve aileleri onlara bakarken o çimenlerde kroket oynamak için onları geri getirdilerse.

"Evet, üvey kardeşim Charlie evin yeni sahibi ama ben Ames ailesini çok merak ediyorum. Onları tanıyor muydunuz?"

Başını iki yana sallar. "Gerçekten yapmadım. Ailem ben çok küçükken öldü ve sonra sadece yaşlı Bayan Ames kaldı. Ondan çok korkardık." Gülüyor. "Zavallı kadın muhtemelen benden daha yaşlı değildi, ama o büyük malikanede tek başına yaşadığı için onun bir cadı olduğunu düşünürdük. Annem onu ziyaret ederdi."

Kalbim sıkışıyor. "Yani hiç evlenmedi mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Dediğim gibi, o zamanlar çok gençtim. Muhtemelen evlenmiştir. O günlerde çoğu kadın evlenirdi." Bakışları sanki bir deformasyonmuş gibi çıplak yüzük parmağıma düşüyor.

"Burayı çok seviyoruz," diyorum ona, çünkü Margaret Ames hakkında hiçbir cevabı olmadığı açık. "Eminim teftişlerle ilgili bazı sorunlar yaşadığımızı duymuşsunuzdur, ama evi eski haline getirmek için elimizden geldiğince çalışıyoruz."

Gözlerinde birdenbire temkinli ve mesafeli bir ifade beliriyor. "Aslında *kalmayı* planlamadığına eminim."

Başımı eğiyorum. "Yoksa neden bu kadar çok ev üzerinde çalışmak?"

"Pazarlık taktiği," diyor. "Fiyatı yükseltmek için müteahhidi hayalindeki ev olduğuna ikna ediyorsun."

Göz ucuyla Charlie'nin güzel kızı dans pistine doğru götürdüğünü görüyorum.

"Bu bir taktik değil," diye cevap veriyorum, sesim daha sert. Hayatımda ilk kez Kit gibi konuşuyorum, sanki savaşa gitmeye hevesliymişim gibi. "Charlie'nin annesinin son arzusu evin onda *kalmasıydı*, o yüzden ev *on* kalıyor."

Bana ne oldu bilmiyorum ama her şey yanlış.
Bu gece yanlış.

DeChen'in gözleri hafifçe açılıyor. "Bu çabanızda size kesinlikle şans diliyorum," diyor, ama ses tonu tam tersini ima ediyor - sanki aşılmaz bir güçle karşı karşıyaymışız ve onun galip geleceğine sevinmiyormuş gibi.

Yani muhtemelen herkes gibi o da geliştiriciden komisyon alıyor ve tüm bu çaba tamamen boşa gitti. Ben de hazırlanırken çok umutluydum ve nedenini hiç bilmiyorum. Ergenlik döneminden hatırladığım o sersemletici, büyülenmiş duyguydu, ki bu tipik olarak kasabanın belediye başkanıyla tanışmakla ilişkilendirilmez.

Şimdi tek istediğim eve gitmek ve muhtemelen güzelce ağlamak. Kendimi dışarı atıp odada Charlie'yi arıyorum ama o dans pistinde uygunsuz giyimli bir kızla birlikte.

Çok güzel ve muhtemelen benden on yaş daha genç.
Önünde tüm hayatı, üreme çağındaki tüm yılları var - bu
Charlie'nin kitabında bir avantaj değil. Ama bence
saçmalıyor. Çocuk istemediğini söylüyor ama bir gün
Manhattan'daki tüm kadınları ve Oak Bluff'taki birkaç
kadını siktikten sonra bu heyecandan bıkacak. İşte o zaman
kendisinden onlarca yaş küçük bir kızla evlenecek ve baskı
altında çocuk sahibi olacak.

yavru köpeklerle, onları ne kadar çok sevdiğini.

Babam da çocuk istemezdi. Bu şartlar altında neden annemle evlenme zahmetine girdiğinden tam olarak emin değilim, sadece annem çok güzeldi ve babam ona vurulmuştu. Ama her neyse, o da Charlie gibi çocukların ölümden daha kötü bir kader olduğunu düşünen adamlardan biriydi ve annem hamile kaldığında onu terk etti. Ve tüm bunlarla ilgili gerçekten sinir bozucu olan şey, daha sonra fikrini değiştirdiği gerçeğidir. On beş yıl sürdü, ama sonunda benden biraz büyük bir öğrencisiyle evlendi ve kendi iki çocukları oldu, dergilerde onunla birlikte görünen iki çocuk, onun "en gurur verici başarısı".

Belki de bu yüzden Charlie asla çocuk istemediği konusunda ısrar ettiğinde ondan şüphe ediyorum. Çünkü gün gelecek, uğruna her şeyi yapabileceği inanılmaz genç karısı ısrar edecek ve o da pes ettiği için mutlu olacak.

Tüm bu çabayla işim bitti. Gözyaşları içinde dışarı çıkıyorum ve pencerelerden sızan ışık dışında karanlık olan verandada duruyorum.

Ayaklarım beni öldürüyor, bu yüzden eve yürümek söz konusu değil. Kendimi toparlamayı umarak salıncağa oturuyorum.

Charlie'nin verandası bittiğinde böyle bir salıncak kullanabilir. *Evet Maren, tıpkı elbiseni aceleyle sipariş ettiğin gibi o salıncağı da aceleyle sipariş et, Charlie'nin başka biriyle eğlenmesi için.*

İçeride yeni bir şarkı başlıyor ve Charlie muhtemelen dans ediyorum. Buradan asla çıkamayacağım. Hayal kırıklığıyla, telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım.

Eğer esmer kıza asılmaya ara verebilirsen, arabanın anahtarlarına ihtiyacım var. Arabaya ihtiyacın olursa seni almaya gelebilirim, gerçi eve gelmeyi planlamıyorsun gibi görünüyor.

Gönder tuşuna basmadan önce mesajı tekrar okudum. Çok acı, çok kıskanç. Sildim ve baştan başladım.

Yorgunum ve eve gitmeye hazırım. Kalabilirsin ama bir dakikan olduğuunda arabanın anahtarlarını alabilir miyim? Hazır olduğuunda seni almaya gelirim.

"Mare," diyor arkamdan gelen sessiz bir ses. Dönüyorum ve karşımda Charlie, yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle duruyor. "Ben de seni arıyordum. Neden içeride değilsin?"

Çünkü seni başka biriyle gördüm. Çünkü o kadar kıskandım ki midem bulandı. "Bilmiyorum."

"Dans etmek için çok heyecanlıydın," diyor. "Ama ben seni bir kez yerde gördüm."

Omuz silkiyorum. "Senin aksine, yarı yaşımdaki birine asılmakla pek ilgilenmiyorum."

Kahkahası sessiz. "Ah."

"Lafı açılmışken, yeni arkadaşın nerede?"

"O benim *arkadaşım* değil. Emlakçının kızı. Biraz bilgi almaya çalışıyordum ama benden bile daha az şey biliyor gibi görünüyor, bu yüzden ona seni aramam gerektiğini söyledim."

Ona inandım mı? Emin değilim.

Fark eder mi? Muhtemelen fark etmez. Bu gece neyim var bilmiyorum. "Ona geri dönebilirsin," diye cevap veriyorum. "Zaten dans edemiyorum. Bu ayakkabılar beni öldürüyor."

Elini uzatıyor. "Çıkar onları, Maren."

"Yapamam. Bir kez çıkarırsam, ben-"

Uzanıyor ve cümle tamamlanmadan birini koparıyor. Rahat bir nefes alıyorum ve diğerini de çıkarıyor. İkisini de verandanın korkuluklarına doğru fırlatıyor.

"Hadi," diyor. "Dans ediyoruz."

Ben itiraz etmeye vakit bulamadan beni ayağa kaldırıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatarak bir kolunu bana doluyor, sağ eliyle de sol elimi kavıyor.

Ona gülümserken yüzüm kızarıyor. "Vals mi yapıyoruz? Nasıl yapıldığını bildiğimden emin değilim."

"Ben de bilmiyorum," diye sırtıyor. "Ama bahse girerim gayet iyi taklit edebiliriz."

Gülüyorum. "İçinde bir yerlerde Harvey'le ilgili bir şaka olduğunu biliyorum."

Beni pürüzsüz, boyalı ahşap verandanın üzerinde hareket ettirmeye başlıyor, ama gözleri benimkilerle buluştuğunda sırtmıyor. "Şu anda Harvey'i düşünmüyorum."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Charlie'nin bu versiyonu -sadece benim için gözleri olan- gerçek versiyonu gibi hissediyor.

Ve benim bu versiyonum - görebildiği tek şey o olsaydı mutlu ölebilecek olan versiyonum - Charlie'nin en gerçek versiyonu.

Ben.

Ailemi seviyorum. Arkadaşlarımı seviyorum.
Köpeklerimi seviyorum. Ama hiçbirisi benim için onun
kadar değerli değil.

Sanki bunu nasıl yapacağımızı sezgisel olarak
biliyormuşuz gibi şarkıya eşlik ediyoruz. Gözlerimi
kapatıyorum ve düşünmeyi tamamen bırakıyorum, bu anla
ilgili her şeyi içime çekmeme izin veriyorum: bu verandada
ağırlıksızmışım gibi süzülüyorum, eteğim dönüyor ve
havalanıyor. Kafese tırmanan hanımelinin ağır baskısı. Ilık
havanın öpücüğü. Charlie'nin eli sırtımda. O ve ben herhangi
bir zamanda var olabilirdik ve yine de tam olarak gibi
Bu: uygunsuz ve henüz tamamen Doğru.
Elinin çenemde olduğunu hayal ediyorum. o öptü
Ben, ve benim gözler açık için bulmak
Burun deliklerini açmış bana bakıyor.

ve gözleri ağzımda, ve-

Uzakta bir kapı çarpıyor ve sanki o kapı bizi görmememiz
gereken bir rüyadan uyandıran bir alarmmış gibi hemen dans
etmeyi bırakıyoruz. Ellerini suçluluk duygusuyla bırakıyor ve
tek bir adım geri atıyor. "İşte," diyor elini saçlarında
gezdirerek, "en azından bir dansın var. Eve gidelim mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum nefes nefese.

Bana ayakkabılarımı uzatıyor ve merdivenlerden inerken
işaret parmağımın ucunda sallıyorum. "Giy onları, Maren.
Cam kırıkları olabilir."

"Giyemem. Çok küçük gelen ayakkabıları çıkardığında
ayakların önceki boyutlarının iki katına kadar şişer. Bu sadece
bilim."

Sırıttıyor. "Hangi bilimsel kuraldan bahsettiğini merak
ediyorum."

"Fen dersinde berbat olduğum için ben de öyleyim."

"Atla," diyor, bir basamak altıma inerken omzunun
üzerinden bakarak. "Seni sırtıma alacağım."

Bacaklarımı beline doluyorum. "Mükemmel. Tam da
beklediğim sonuç bu."

Gülüyor ve arabaya doğru yürümeye başlıyor, elleri beni yerimde tutmak için baldırlarıma dolanmış, hacimli elbisem yanlarımıza dökülüyor. Başımı omzuna yaslıyorum ve genişçe gülümsüyorum. Her nasılsa istediğim geceye kavuşmuş gibi hissediyorum, Andrew gibi biriyle birlikte olursam bir daha asla yaşayamayacağım türden bir geceye.

Kulübeye dönüp yalnız kaldığımda, Margaret'in William'la yaptığı dansı aynen yaşadığımı fark ediyorum. Aynı verandada.

Gerçekten Margaret'in izinden gidip gitmediğimi bilmiyorum, ama muhtemelen ona daha sonra ne olduğunu öğrenmenin zamanı geldi.

24 Haziran 1916

William bütün sabah sanki görünmezmişim gibi davrandı. Belki de dün gece benimle dans ettiği için utanıyordu ya da belki de benim ondan çok daha genç olmamdan kaynaklanıyordu. Gerçi Matthew Lessard Ethel Brown'a kur yapıyor ve aralarında neredeyse on yaş var ama William ve ben bunun sadece yarısı kadarız. Sinirliydim ve kilise partisi için kasabaya gittim ve George'un beni eve bırakmasına izin verdim. Odama gittiğimde kendime bir şeyi itiraf ettim: George'la evlenmek istediğimi sanmıyorum. Yeterince iyi biri ama birkaç kez şehir dışına taşınmak istediğinden bahsetti ve bugün de çocuk sahibi olacağım için neden öğretmen okuluna gitmem gerektiğini anlamadığını söyledi. Bu doğru, ama bunu açıkça söyleyen bir koca istediğimden emin değilim.

1 Temmuz 1916

Bu gece, nihayet, William çardağa geldi. Sivrisinekler korkunç olsa da bu yaz buraya daha çok geldim ve sanırım bunun nedeni sadece kulübesine daha yakın olmaktı. Okuduğum kitap hakkında konuştuk - E.M. Forster'ın *Manzaralı Oda'sı*. Ben oldukça beğeniyorum, William ise Forster'ın yeni kitabının çok daha iyi olduğu konusunda ısrar ediyor. Her halükarda çok hoş bir konuşmaydı ama beni kapıya kadar geçirirken bunu mahvetti.

"George konusunda ciddi olamazsın," dedi ve ben de aynı şeyi düşünmüş olsam da, sanki bir çocukmuşum gibi kimin hakkında ciddi olduğum konusunda yorum yapmaya hakkı yoktu. Ona George konusunda çok ciddi olduğumu söyledim ve şimdi pişmanlık duyduğum bir şekilde içeri kaçtım. Keşke biraz daha ağırbaşlı olsaydım. Keşke bana George'u reddetmem için bir sebep verseydi.

Temmuz ayının geri kalanında günlüğünde William'la yaptığı tartışmalardan başka bir şey yoktur. Her gece çardakta buluşup kitaplar hakkında tartışıyorlar ama William ona karşı hiçbir ilgi göstermiyor. Bu durum Margaret kadar benim de kafamı karıştırdı. "Kendine gel, William!" Kayıtları karıştırırken bağıyorum. "Hamleni yap!"

Ve sonunda başarır.

10 Ağustos 1916

Bu William'ın buradaki son gecesiydi. Yemek boyunca onu bir daha göremeyeceğimi düşünerek gözyaşlarımı tutamadım. Tatlıdan sonra annem beni bir kavanoz erik almam için kök mahzenine gönderdi. Ben çıkarken o gece için kulübesine doğru gidiyordu,

Ama beni gördü ve sanki bana kızgınmış gibi bana doğru yürüdü. Ve sonra beni öptü. Beni o kadar sert öptü ki sırtım duvara yapıştı ve erikleri tamamen düşürdüm ama umursamadım ve sonra "Beni bekle ve sakın George Graves'le evlenmeye kalkma" dedi ve sonra hala öfkeliymiş gibi kulübesine doğru yürüdü. Ama odama gittiğimde, William'ın en çok sevdiği Forster kitabı olan *Howard's End*'in yanında en görkemli gül buketini buldum.

Güller. Keder içinde eriyip gitmeden önce bahçeden taze gelen o ezici gül kokusu.

Margaret ve William'a her ne olduysa, iyi değildi. Günlüğü tekrar kapattım, çünkü artık gerçekten bilmek istemiyorum. Evet, Charlie ve ben dans ettik. Evet, yavru köpekleri kurtardı. Ama kesinlikle Andrew'la evlenmememi talep etmeyecek, beni William'ın Margaret'i öptüğü gibi öpmeyecek, her ne kadar öpmesini dilesem de.

Benim hikayemle onunki arasında ne gibi paralellikler varsa, eminim sonuna gelmişlerdir. Bu beni dördümüz için de üzüyor.

MAREN

Kit'in nişan partisinden bir gün önce ve ben hala Hamptons'da değilim. Dört Temmuz'da oraya gitmeye çalışmanın neredeyse imkânsız olduğunu ve sabah doğruca adanın küçük havaalanına uçacağımı açıkladığımda bile annem öfkeden kuduruyor.

"Topuklarını sürüyorsun," diye tersliyor annem ve haklı da.

Biraz ağırdan *alıyorum*, çünkü muhtemelen geri dönmeyeceğim, bu yüzden bu son anları mümkün olduğunca uzatmak istiyorum. Bir aydır Güney Carolina'dayım ve Manhattan'daki gerçek hayatım soldurulurken Margaret'in -ya da belki de onun benim- yerine geçerek yaşıyorum. Harvey tüm kıyafetlerimi vermekle tehdit etti ve dairenin kilitlerini değiştirdiğini söyledi. Bunlar umurumda olmayan şeyler, ama eminim Manhattan'da yeterince zaman geçirseydim, umursamam gerektiğini fark ederdim.

Ama bu gece, Charlie'yle geçireceğim bu son gece büyülu olacak. Dördüncü gün için yiyecek satıcıları ve havai fişeklerle bir kasaba festivali düzenliyorlar ve onu kasabaya bisikletle gitmemiz konusunda ikna ettim. Kısmen, çünkü park etmek zor olacak.

Kalabalıktan rahatsız oluyorum ama en çok da burada büyümüş bir çocuk gibi hissetmek istiyorum. Yirmili ya da otuzlu yıllarda burada olan bir çocuk gibi. Hatta belki şimdi büyüyen bir çocuk. Şehirde bir çocukluk geçirdim. Bir yere tatile gitmediğimiz sürece hiçbir yere bisikletle gitmedim. Henry'den Kit'le bir yere bisikletle gitmemize izin vermesini istediğim tek seferde -dikkatli olacağımıza ve kaldırımında kalacağımıza yemin ederek- evsiz bir adam bize kendini gösterdi. Dondurmamızı aldı ve Kit'in kendi dondurmasıyla birlikte benimkini de yemesine izin verdim ve eve dönerken kustu.

Bir daha hiç sormadım ama bu gece o hayatın tadına bakacağım.

Charlie o akşam haki şortu ve tişörtüyle verandada beni bekliyordu. Mümkün olan en basit kıyafet, ama ne kadar yakışıklı olduğunu görünce neredeyse midem bulanıyor.

"*Bunu* mu giyiyorsun?" diye soruyor.

Sanırım hayranlık karşılıklı değil.

Kırmızı-beyaz çizgili sundress elbiseme bakıyorum. "Bu vatanseverlik."

"*Kısa*," diye homurdanıyor. "Bu bisikletleri kasabanın dışına park edip içeri yürüyeceğiz. Sokaktaki her erkeğin o bisikletin üzerindeyken eteğine bakmaya çalışmasına ihtiyacım yok."

Omuz silkiyorum ve bisikletime tırmanıyorum. "Belli ki sen kadınları gözetleme konusunda benden çok daha tecrübelisin."

"Umarım öyledir," diye yanıtlıyor.

Canlı meşelerin gölgesi altında kasabaya giden yolda ilerlemeye başlıyoruz.

Acaba Margaret bu yolda hiç bisiklete bindi mi? O zamanlar kızlar bisiklete biner *miydi*? Belki ağabeyleri onu William'inki gibi bir Model T'yle getirmişlerdir ya da at sırtında gitmiştir.

Çok güzel bir kızdı. William'la olmasa bile evlenmiş olmalı. Muhtemelen çocukları vardı. Bir sürü çocuk... O zamanlar insanlar tavşan gibi çocuk doğururdu ve liseyi bitirir bitirmez evlendiyseniz kimse gözünü kırpmazdı. Peki ev nasıl harap oldu?

Nasıl oldu da bir bankanın eline geçti ve neden ondan bir iz bulamıyorum?

Bisikletleri kasabanın dışına park edip içeri giriyoruz. Cadde boyunca sıralanmış yiyecek kamyonları donmuş limonata, barbekü ve tuhaf soslu peynirli makarna satıyor. Her şeyden biraz deniyorum ve Charlie'nin bitirmesini sağlıyorum. Yerel halkın balo elbisesi şeklinde tığ işi tuvalet kağıdı örtüleri ve iğrenç sehpalara oyulmuş ve cilalanmış ahşap kütükler gibi şeyler sattığı satıcıların tezgahlarından alışveriş yapıyoruz.

"Eğer ev bitmeden giderseniz," diye uyarıyor Charlie, "evi tamamen buradan aldığım şeylerle dekore edeceğim."

Gülümsüyorum ama aynı zamanda ağlamak istiyorum. Yarın New York'a döndüğümde gerçekten gitmiş olmam gerekiyor... ve bunu gerçekten istemiyorum.

Stop-n-Shop'tan Martha'nın bitki ve otlar sattığı küçük bir el işi standı var. Ondan biraz lavanta alıyorum ve o da benden bir stand ötede duran Charlie'ye doğru sırtıyor. "Bu işin senin için iyi olacağını biliyordum, tatlım. Aferin sana."

Ona ne kadar yanıldığını söyleyecek yüreğim yok.

Hava karardığında Charlie'yle birlikte, bisikletle gelirken başkalarının battaniye serdiğini gördüğümüz bir tepeye çıktık. Havai fişekler evde göreceğimiz çok küçük bir kısmı, ama bunun daha özel bir yanı var, Charlie'nin yanında çimlerde oturmanın, ellerimizin yan yana uzanmasının, serçe parmağının benimkine dayanmasının.

Birden farklı bir havai fişek gösterisi hatırladım. Yılbaşı gecesi idi ve evlendikten belki iki yıl sonra ailemizle birlikte Sydney'deydik. Charlie ve ben bara koşmuştuk ve havai fişekler başladığında ilk içkilerimizi içmiş, ikincileri bekliyorduk. İzlemek için döndüm ve içkilerimizin hazır olup olmadığını görmek için baktığımda Charlie bana bakıyordu.

Harbour Bridge'den fırlayan havai fişeklere değil.
Gözlerinde o şöyle *beni* izliyordu.

Neredeyse hemen gözlerini kaçırdı ve sonra ben onu izlemeye başladım, kalbim küt küt atıyordu. Gördüğüm şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Tekrar görebilmeyi diliyordum.

Bakışlarını tekrar üzerimde hissedebiliyorum. Bakmak istiyorum ama cesaret edemiyorum.

Bu her şeyi mahvederdi, değil mi?

Bir *patlama* oluyor, havai fişek sesine benzemeyen bir *patlama* ve gökyüzünde şimşekler çakıyor. Ebeveynler birbirlerine bakıyor, Charlie ve ben de aynısını yapıyoruz. Sığınak için koşacak mıyız? Görmezden mi gelemiz? Yağmur yavaş ve iri damlacıklar halinde yağmaya başladığında bizim için karar verilmiş oluyor. Çöplerimizi ve Martha'dan aldığım eşyaları toplayıp bisikletlere doğru koşuyoruz ama onlara ulaştığımızda yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki yüzümün bir karış önünü bile zor görüyorum.

Sağanak yağmurun içinden bisikletle geri dönüyoruz ve bisikletleri bırakıp kulübeme doğru koşarken gökyüzünde şimşekler zikzaklar çiziyor.

Charlie beni içeri kadar takip ediyor. Yağmur üzerimizdeki teneke çatıda gök gürültüsü gibi yağıyor ama köpekler bunu umursamayacak kadar bitkin. Kapı kapandığında kafalarını zar zor kaldırıyorlar.

"Hayatımda hiç bu kadar ıslanmamıştım," diyorum ona, ayakkabılarımı tekmeleyerek.

"Son beş yılını Harvey ile geçirdiğine göre," diyor gömleğini yukarı çekerek, "bu beni şaşırtmadı."

Onu orada, benden bir metre uzakta, mükemmel göğsünden yağmur damlarken gördüğümde göğsümdeki hava durmuş gibi görünüyor. Birdenbire benim küçük kulübem için fazla büyük ve fazla soyunmuş görünüyor.

"İlk duşu sen alabilirsin," diye zorluyorum, "zaten yarı çıplak olduğun için."

O banyoya girene kadar bekleyip sıırılsıklam kıyafetlerimi çıkarıyorum, bornozumu giyiyorum ve yatağa kıvrılıyorum,

bugün hakkında düşünmek.

Geçtiğimiz yıllarda bu tatil için çılgınca şeyler yapmıştım, ancak nasıl bittiğine rağmen, sanırım bu şimdiye kadarki en sevdiğim Dört Temmuz'du. Oak Bluff'u seviyorum ama bunu özel kılanın kasaba olduğunu sanmıyorum.

Banyo kapısı açılıyor ve Charlie'ye ailemizin bizi 4 Temmuz için Paris'e götürdüğü yılı hatırlayıp hatırlamadığını sormak için dönüyorum.

Beline bir havlu sarmış... başka bir şey yok. Gördüğüm manzara karşısında kafamdaki tüm kelimeler uçup gitti.

Charlie, uzun, zayıf ve kaslı, burada geçirdiği haftalar ve üstsüz antrenmanlar yüzünden bronzlaşmış.

Charlie ve yatakta bana bakarken gözlerindeki bakış.

Eğer her şeyi mahvetmeyecek olsaydı, odanın diğer ucuna geçip bornozu çözer miydi?

Eğer her şeyi mahvetmeyecekse, ona izin verir miydim?

Bakışları ayak parmaklarımdan yukarıya, yüzümde geziniyor. Sanki o da bunu düşünüyormuş gibi. "Hepsi senin," diyor, sesi sert, kapıyı açıp yağmura doğru yürümeye başlamadan önce. Kıyafetlerini almamıştı. Ayakkabılarını bile almadı.

Odanın karşısına geçip yansımama bakıyorum. Kızarmıştım. Aç görünüyorum ama yemek için değil.

Evet. Ona izin verirdim.

Her şeyi mahvedecek olsa bile, ona izin verirdim.

CHARLIE

Maren'i uçağına yetişmesi için sabah erkenden Hilton Head'e götürüyorum.

"Gelmek istemediğine emin misin?" diye soruyor, Echo ve Narcy'yi köpek taşıyıcısına koyarken onları teselli ediyor.

Köpekleri neden götürüyor ki? Onlara göz kulak olacağımı söylemiştim. Bu beni rahatsız ediyor.

"Burada çok şey oluyor Mare," diye cevap veriyorum. Ben gidemem. Elijah bizi denetime hazır hale getirmek için haftanın yedi günü çalışıyor. Bu şartlar altında izin almak için çok az geçerli mazeret *var* ve *Hamptons'daki bir partiye katılmak zorunda* olmam bunların arasında değil.

Gülümsemeye zorluyor, yanağımdan öpüyor ve kontrol etmek için küçük ek binaya giriyor.

Bir hafta sonunu ayrı geçirmemizin en iyisi olduğunu biliyorum. Dün gece duştan çıktığımda onu yatakta yüzünde o lanet bakışla bulmak beni neredeyse mahvediyordu. Kapısından çıkıp gitmek için kendimi zor tuttum.

Ama gözden kaybolduğu an, kayıp başlıyor. Yol boyunca beynimde kükrüyor, bana onunla gitmem gerektiğini ya da onu kalmaya ikna etmem gerektiğini söylüyordu.

Evin önüne çekiyorum. Normalde yaklaştığımda içimde küçük bir elektrik yükü olurdu. Ama şimdi hiçbir şey hissetmiyorum. Yeni verandasıyla bile, hala terk edilmiş gibi görünüyor. Hâlâ olmak istediğim bir yer gibi görünmüyor.

Üst kattaki hol banyosunun fayanslarını sökmeye geri dönüyorum ve Elijah beni bulduğunda hâlâ işimin başındayım. "Maren buralarda mı?" diye soruyor. "Yeni aletleri sipariş etmem gerekiyor."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Az önce çıktı."

Gözlerini kırptırdı. "*Gitti* mi?"

"O olmak geri dön." I Umut. O da
daha iyi lanet olsun gel
Geri. I ihtiyaç onu Burada. "Onun Anne o
atma Maren'in kız kardeşi Kit için bir nişan
partisi."

"Sen gitmiyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Burada bir sürü şey oluyor. Ben de aynı şeyi yapmayacakken senden bütün hafta sonu çalışmanı isteyecek değilim." Kaşlarını çatıyor. "Ben sadece... bu biraz zor olacak gibi görünüyor
Maren."

Çenem gıcırıyor. "Miller yüzünden mi?"

"Miller kim?" Elijah tezgâha yaslanarak sordu.

Maren'in ona söylediğini varsayıyordum çünkü başka neden bana orada ihtiyacı olsun ki? "Miller Maren'in eski sevgilisi. Şu anda kız kardeşiyle nişanlı. Neden onun için zor olacağını düşünüyordun?"

"Tanrım, Charlie," diyor Elijah. "Boşanma sürecinden geçiyor ve haberler çıktığından beri herkesi ilk kez görüyor ve bu yeterince kötü değilmiş gibi, kız kardeşinin Maren'in *eski sevgilisiyle* nişanlanmasını kutlayan bir partide mi oluyor? Bu..." Başını sallıyor.

Sanırım kulağa çok fazla gibi geliyor. Maren'in milyonlarca kez umursamadığını ve Kit için mutlu olduğunu söylediğini duydum ama yine de herkesin onun yaşadıklarını izlemesi kesinlikle berbat olacak.

"Haklısın. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı ama-"

"Kardeşim," diyor Elijah inanmaz bir kahkahayla, "var. Oraya git. Onun yanında dur. Tıpkı onun senin yanında durduğu gibi."

Beni orada isteyeceği hiç aklıma gelmemişti. Yardım edebileceğim hiç aklıma gelmedi. Ama pozisyonlarımız tersine dönseydi, sırtımı yaslamak isteyeceğim tek kişi o olurdu.

Bana sormak zorunda kalmamalıydı.

Ve ben de kesinlikle *hayır* dememeliydim.

Saatime baktım. Charleston'dan JFK'ye giden bir uçağı hâlâ yakalayabilirim ama bugün Cumartesi, yani Ulrika'nın evine gitmek üç dört saatimi alacak. Her şey plana uygun giderse, partinin bir kısmını yakalayabilirim. Bir şeyler ters giderse, bütün günümü yolculuk yaparak geçirir, partiyi kaçıır ve bunu gerçekten neden yaptığımı bilen herkese, yani kendime, kırbaçlanmış bir pislik gibi görünürüm.

Ama zaten kırbaçlanmış bir pislik olduğumu biliyorum, bu yüzden sanırım bu çok da büyük bir kayıp değil.

MAREN

Anladığım kadarıyla New York eyaletinde annemin bu partiye davet etmediği kimse yok - sadece beş yatak odası olan evimizde.

"Herkes burada kalacağını sanıyor!" diye bağıyor annem, mutfakın geniş tahta zemininde volta atarken. "Nerede uyuyacaklarını sanıyorlar?"

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Anne, *Hamptons'daki evimize gelin* dediğinde insanlar onları gerçekten kalmaya davet ettiğini sanıyor."

"Ama ben değildim ve şimdi en az yüz altmış yatağım eksik."

"Eğer parti yeterince başarılı olursa," diyor Roger sırtarak, "kimsenin yatağa ihtiyacı olmayacak. Ya da sadece *kısa bir süreliğine* ihtiyaçları olacak."

Charlie de tam olarak aynı şekilde neşeli olurdu. panikliyordı. Ve muhtemelen işe yaramayacaktı, tıpkı annemle işe yaramadığı gibi, ama şimdiden onu özlememe neden oldu. "Roger, misafirlerin yarısı kırk yaşın üzerinde. Bütün gece ayakta kalmayacaklar ya da yatakları başka amaçlarla kullanmayacaklar."

"Görünüşe göre bizim yaş grubumuza senden daha çok güveniyorum, tatlım. Maren, bütün gece ayakta kalacaksın, değil mi?"

İç çektim. "Pek seçeneğim yok gibi görünüyor."

Bir saat sonra Henry geldi. Annem onu deliliğinin içine çekmeden önce beni arka verandaya çekti. "İşler nasıl, ufaklık?"

Gülümsemem aşırı parlak. O Anna Kendrick gülümsemelerinden biri, onu tutmak için kullanılan güç kokuyor. "Harika. Köpekler konusundaki yardımın için çok teşekkürler."

Sanki minnettarlığım ona acı veriyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Maren, ben senin babanım. Elbette köpeklere yardım edecektim. Bana teşekkür etmene gerek yok. Harvey sana sorun çıkarıyor mu? Bu konuda bana yalan söyleme."

Gözlerim yanıyor. Henry nazik olduğunda hep böyle oluyor ve nedenini bilmiyorum. Belki de tek derdi kilom ve gelir potansiyelim olan deli bir annem olduğu içindir ve Henry ne derse desin bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum. "Biraz hıyarlık yaptı," diye itiraf ediyorum, çoğunlukla gözlerimdeki yaşları açıklamak için. "Çok mesaj atıyor, beni Charlie'yle ilgili şeylerle suçluyor."

Henry bir gözünü kısıyor ve tereddüt ediyor, sanki Harvey'nin söylediklerinin doğru olduğunu kabul edebileceğimi düşünüyor. Sessiz kaldığımda elini omzuma koyuyor. "Ben icabına bakarım. Ondan bir daha haber almayacaksın."

Ona inanıyorum. Henry istemediği bir şeyi asla söylemez ve bunu gerçekleştirecek güce de kesinlikle sahiptir.

Annem konuşmayı kesiyor, bizi *misafir gibi davranmakla* suçlarken ellerini çırpıyor ve Roger'a taşanlar için ev bulmasına yardım etmemizi söylüyor. Daha sonra yemek şirketinin temin edemeyeceği nadir bir balık hakkında feryat etmeye başlıyor ve grubun sunduğu şarkı listesi hakkında öfkeleniyor.

O bağırmaya ya da catering müdürünü baştan çıkarmaya giderken ben de evden sıvışıp ona ne o

bir mola vermek için şehre inmek istiyor.

Köşedeki küçük, pahalı bakkala giriyorum ve tam bir diyet kola alıyordum ki - görünüşe göre satmadıkları bir uyku tulumu almam gerekiyor - biri adımı sesleniyor.

Döndüğümde elinde altılı Sapporo paketi ve küçük bir porsiyon prosciutto taşıyan, bronz tenli ve yakışıklı Andrew'u görüyorum. Bana tek koluyla sarıldı. "Şehirde olduğundan haberim yoktu."

Bunu sitem etmeden söylüyor. Sessizliği ya da mesaj atmamayı okuyan bir adam değil. Hoşuna gitmediğinde surat asıp cezalandırmıyor. Harvey'den çok daha iyi.

"Annem kız kardeşim ve nişanlısı için sürpriz bir nişan partisi düzenliyor. Birkaç saat önce geldim."

Gülümser ve Sapporo'yu kaldırır. "Ben de öyle. Arkadaşımın evine gidiyorum ve iyi bir misafir olmaya çalışıyorum. Kafamda ne getireceğime dair koca bir fikir vardı ama yarısı onlarda yok, o yüzden..." Omuz silkiyor. "Sanırım bu şekilde ortaya çıkıyorum."

Kasabanın en sevilen bakkalının yüksek sezonda bir Cumartesi günü tamamen dolu olacağını varsaymayacak bir ortak arayan tatlı talihsiz bir erkek.

"Sanırım parti bu akşam?" diye soruyor.

Sanırım onu davet etmeliyim, ama Tanrım, bu başka bir solucan kutusunun açılmasına neden olur. Birden fazla solucan kutusu. Annemin arkadaşlarının yarısı Manhattan'da tanıdıkları herkese mesaj atıp Andrew'la aramızda bir şeyler olduğunu söyleyecek ve ben buna hazır değilim. "Evet," diye cevap veriyorum. "Sadece aile ve birkaç arkadaş."

"Sonrasında burada kalacak mısın?"

Onu görmek istiyor muyum? Bilmiyorum. İşler zaten çok karışık. Bu şartlar altında cevaplaması imkânsız bir soru.

Başımı salladım. "Evet. En azından bir gün daha burada olacağım."

Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Şu anda oldukça meşgul olduğumu tahmin ediyorum, ama yarın öğle yemeği yemeyi deneyebilir miyiz?"

Ona bunun kulağa harika geldiğini söylüyorum, *ama gelmiyor* ve nedenini bilmiyorum. Andrew gibi biriyle birlikte olmak şu anda yaşadığım tüm sorunları çözmez miydi? Oak Bluff'ta Charlie'yle birlikteyken dünyanın geri kalanının var olduğunu unutuyorum. Ama var ve o dünyaya geri dönmek üzereyim. Asıl önemli olan kısmı, yani o olmadan nasıl ilerleyeceğimi bulmalıyım.

KIT VE MILLER ÖĞLEDEN SONRA GELDİLER. Türk tenli. ve Caicos'u ziyaret etti ve sevinçle parladı.

Annem Miller için büyük bir yaygara koparıyor ve yüzüğü öve öve bitiremiyor; Kit ise sanki spot ışıklarının artık onu bulamayacağı kadar küçülmüş gibi görünüyor.

Miller'ın eli Kit'in belini sarıyor, onu kendi tarafına çekip koruyor. Acaba buraya gelirken bu durumun garipliğini tartıştılar mı?

Ne de olsa burası Miller'ın beni terk ettiği yer. -Belli ki ona aşık olduğu için. Şu ana kadar bunu tamamen unutmuş olmam onu unuttuğumun kanıtı ama kimse bunu söylememe fırsat vermeyecek, söylesem de bana inanmayacak.

Kit, Miller'a çantalarını yatak odalarından birine götürüyor ve annemiz arkasını döner dönmez beni kaptığı gibi arka verandadaki salıncağa oturtuyor.

"Bu parti annemin en kötü fikri," diyor, "buna vergi ödemediği iki yıl da dahil."

Gülüyorum. "Tüm konuklara burada uyuyabileceklerini ima ettiğine inanamıyorum."

Kit inleyerek elini yüzünde gezdiriyor. "Gördün mü, annemin inanılmaz derecede kötü planlama becerilerinden bahsetmiyordum bile.

Bunu söylediğimde. Demek istediğim... bu garip bir zamanlama. Bunu yaşadığın için üzgünüm."

Dizini sıktım. "Ben iyiyim. Ciddiyim."

Tek gözünü açtı ve gözlerini kısarak bana baktı. "*İyisin*. Aslında iyiden de iyisin. Neden birdenbire bu kadar iyi oldun? Harvey'den ayrılacağını söylediğin son seferde perişan haldeydin."

Omuz silkiyorum. "Charlie'ye ev işlerinde yardım etmek güzeldi. Evde olmaktan çok daha huzurluyum ve sadece... mutluyum."

Beni bir an bile uzun süre inceledi. Kit, Henry gibi, kendi iyiliği için fazla zeki. Duygusal karmaşamı çözmek için şehir dışında biraz zaman geçirmemin yeterli olacağına inanmayacak kadar zeki. Yine de bu işin peşini bırakacak kadar nazik.

"Miller'ın yüzüğü seçmesine yardım ettiğin için teşekkür ederim," diyor elini inceleyerek. "Kendi haline bırakılsaydı ne seçerdi Tanrı bilir."

Annemin sergilemeyi planladığı, Miller ve Kit'in Everest'teki büyük çerçeveli fotoğrafına doğru başımı sallayarak, "Asıl bunun için bana teşekkür etmelisin," diyorum. "Saçına röfle yaptırdığım için memnun değil misin?"

"Bundan böyle ne zaman sen ya da annem saçımı ve tırnaklarımı yaptırmam için ısrar etseniz, evlenme teklif edilmek üzere olduğumu varsayacağım."

"Annem haftada en az bir kere diye ısrar ediyor. Ve umarım bu sana son evlenme teklifi edişim olur."

Yardım edemediğim ama kıskandığım sessiz bir neşeyle gülümsüyor. "Kesinlikle son kez olacak. Ya da en azından benim evet dediğim son sefer olacak."

Ben de bunu istiyorum. Pişman olmayacağımı bildiğim biriyle nişanlanmak istiyorum. Koridordan geri dönüp taksiye atlamak için tek bir dürtü duymadan biriyle evlenmek istiyorum.

Ben bunu asla elde edemedim, ama herkes elde edemez.

Andrew gibi biriyle evlenmek, Harvey'le *evlendiğim* gün hissettiğim son dakika dehşetini -*Aman Tanrım, bu işe nasıl bulaştım? Bundan nasıl kurtulacağım?* Heyecan verici olmayacak.

Biraz yerleşmiş gibi hissettirecek.

Everest ve evlenme teklifi hakkında konuşuyoruz ve sonunda Kit Miller'ı bulmak için yukarı çıkıyor ve ben de bu gece için hazırlanmaya başlamak üzere koridordaki banyoya gidiyorum. Aynaya baktığımda kendime gerçeği itiraf ettiğimde içimde bir boşluk hissediyorum: Son birkaç haftadır beni ayakta tutan şey yeni keşfettiğim bir olgunluk değildi. Oak Bluff'un huzuru da değildi. Charlie'ydi. Sabahları gözlerimi açtığımda onu görmenin heyecanı ve bana o orantısız sırtışını her gösterdiğinde kalbimin yerinden çıkacak gibi olmasıydı. Arka verandanın nemli yaz sıcağında birlikte yediğimiz yemekler, bisiklet gezintilerimiz ve yavru köpekler yüzünü yalarken onun gülüşünü izlemektir.

Tüm bunların ne kadarı zaten olacaktı ve ne kadarı Margaret'in benim aracılığımla geçmişinin bir parçasını yeniden canlandırması?

Geri dönmemek kalbimi kıracak. Ama kendimi onunla bir ay daha geçirdikten sonra tam olarak şu anda bulunduğum yerde bulursam bu ne kadar zor olacak?

Saat yedide parti tüm hızıyla devam ediyor ve ben cehennemdeyim.

Annemin arkadaşlarından birinin kolumu nazikçe sıkıdığı ya da bana bu gece kederli bir dulmuşum gibi baktığı her sefer için bir dolarım olsaydı... şu an olduğum kadar zengin olmazdım ama iyi durumda olurum.

Eminim hepsi de beni zerre kadar rahatsız etmeyen bir durum için gösterdikleri bu sempatinin nazik bir davranış olduğunu düşünüyorlardır. Beni rahatsız *eden* durum ise.

Benim istediğim şeylerin hiçbirini istemeyen üvey kardeşime delicesine aşığım - bir ruha nefes aldıramadığım bir adam.

Güzel bir bahçedeyim, güzel bir elbise giyiyorum, etrafım tanıdığım bir grup kadınla çevrili ama yine de çok küçük ve savunmasız olduğum ve özellikle de *yalnız* olduğum hissinden kaçamıyorum.

Bu oldukça tanıdık bir duygu.

Henry'nin Kit'i ilk kez kucağına aldığında "*Baba olduğuma inanamıyorum*" demesi çok eski *bir* anıydı. Charlie'yle geçirdiğim onca zaman boyunca bunu bir kez bile hissetmedim.

Charlie beni orada istedi. Elijah da istiyordu. Ve ben bu saçmalığa geri dönmek için ayrıldım.

"Ellie Hermann ve kocasını gördünüz mü?" diye fısıldıyor kadınlardan biri. "Birbirlerini boğazlıyorlar." Bana odaklanmadıkları için rahatlıyorum ama bu konuşmayı ben de sevmiyorum.

"Bu evlilik fazla uzun sürmez," diyor bir başkası. "Konu açılmışken... Kelly'lere olanları duydun mu?"

"Çok iyi bir forma girmişti," diyor bir başkası. "Bu her zaman çıkış yolunda olduklarının ilk işaretidir."

Sohbet birinin Birkin'ine ve kimin Ozempic kullandığına, sonra bir çiftin bir etkinliğe ne kadar para bağışladığına ve bunun sadece babasını hapisten uzak tutmaya çalıştığı için olduğuna dönüyor.

Herkesin hiyerarşideki yerini çok önemsiyorlar. Kendilerini daha da yukarı taşıyacak olsa beni merdivenlerden aşağı iterlerdi.

Kendimi hiç bu kadar dışarıda hissetmemiştim. Ama... içeride olmak istiyor *muyum*? Bu kadınların kazanmak için acımasızca savaştıkları şeyleri umursuyor muyum? Umursadığımı sanmıyorum.

Sırada benim hakkımda konuşacaklarını bildiğim *için* - "*Harvey hamile kalamadığı için ayrıldı*" ya da "*Miller'ı asla unutamadı*"- kendimi mazur görüyorum ve nefret etmediğim birini aramak için avluyu geçiyorum.

O efsanevi kişiyi bulamadan, annemin eski modellik arkadaşlarından Malia tarafından k  şeye sıkıştırılıyorum.

Beni sahnenin kenarına çekiyor, leopar desenli kaftanı kollarımın üzerinde u  şurken pazılarımı kavırıyor. "G   l   kalmalısın Maren," diyor. "Otuz yıl   nce ben de tam olarak senin durumundaydım."

Kıbarca g  l  ms  yorum. "Ben bundan daha yeni oldu  unu sanıyordum. Daha ge  en yıl boşanmadınız mı?"

Bu fikri reddetmek i  in elini sallayarak başını sallıyor. "O de  il. Boşanmaların haddi hesabı yok. Yani-" Ve şu anda dans pistinde olan Kit ve Miller'a bakıyor, sanki d  nyadaki tek insanlar onlarmış gibi birbirlerine bakıyorlar. "Tanrı'ya ş  k  r kız kardeşimle de  il. Ama en iyi arkadaşım. O benim hayatımın aşkıydı ve kız onu burnumun dibinden   ekip aldı. Beş yıl sonra boşandılar, e  er bu size biraz umut veriyorsa."

Vay canına. Tamam, Miller i  in   zg  n oldu  ğumu d  ş  n  yor. sevgili kız kardeşimin evlili  inin başarısız olmasını istedi  imi d  ş  n  yor.

"Bu benim durumumdan   ok farklı g  r  n  yor," diyorum hafif  e. "Kit i  in   ok heyecanlıyım. Başka t  rl   olmasını istemezdim."

"İşte ruh bu," diye fısıldıyor. "Bunu kendine s  ylemeye devam et ve g  n  n birinde ger  ek oldu  unu hissetmeye başlayacaksın."

Tam foto  raf  ı foto  rafımızı   ekerken g  l  msemem dalgalanıyor. Harika. Basın haberi yayınlarken bu foto  rafı kullanacak.

Maren Fischer'ın Gizli Kalp Kırıklılı  ı diyecekler. Hikayenin bir yerinde bir kaynak, Miller hayatımın aşkı oldu  u i  in gecenin   o  unu bah  enin bir k  şesinde teselli edilerek ge  irdi  imi iddia edecek. Bir başkası beni g  zyaşları i  inde g  rd    n   iddia edecek.

"Umarım   ocuk sahibi olmadan   nce başka bir adam bulmuşsundur. Bunun senin istedi  in bir şey oldu  unu biliyorum." Midem bulanıyor. şimdiden oluyor -Harvey'le ilişkimi bitireli daha birkaçı hafta oldu ama insanlar şimdiden

Sanki bir aileye sahip olmak için son şansımymış ve belki de sevmek için son şansımymış gibi davranıyor. Bu tam da şu anda ihtiyacım olmayan bir yumruk.

Tam cevap vermek için ağzım açılıyor ki bir el belimi sarıyor. Önce ele bakıyorum ama kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Çünkü o eli tanıyorum. Büyüklüğünü, sahipleniciliğini biliyorum.

Charlie'nin güzel ağzı yanağıma bastırıyor. "Onu ödünç almamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor ve Malia'nın kabul etmesini beklemeden beni ondan uzaklaştırıyor.

Dönüyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Sen geldin!" Omuz silkiyor. "İmza kokteyli kulağa hoş geliyordu."

Ona bakmadan duramıyorum. O güzel yüzüne, tatlı gamzelerine ve parlayan gözlerine. Güney Carolina'ya geri dönmemeliyim ama Tanrım, uzak duracak kadar kendime hakim olup olmadığımın emin değilim. Tüm dünyada tek istediğim, günde birkaç kez yüzünü etrafta bir yerlerde gözetleyebilmek ve ara sıra bir sebze yediğinden emin olmak. "Burada olmana çok sevindim. Kit seni gördüğüne çok sevinecek."

"Kit'in beni görmek umurunda bile değil," diyor, önce bana sonra da başka bir yere bakarak. "Ve ben buraya onun için gelmedim."

Geldi çünkü bu durum benim için zor olacaktı. Benim rahatımı bu kadar önemseydiği için geldi. Yüzümdeki gülümseme o kadar geniş ki, buradaki hiç kimse Miller'ın yasını tuttuğuma bir an bile inanamaz.

"Şimdi asıl soru şu: Neden içmiyorsun?" Annem iki bar kurmuş; biri verandada, diğeri de bahçenin arka tarafında, bizi kıyıdan ayıran devasa şimşir çitlerin yanında. Beni barın önüne çekti.

Evin yakınındaki bara gidip ikimiz için de cin tonik siparişi verdi.

Sol tarafımızdaki şampanya fıskiyesinden kahkahalar yükseliyor. Sağımızda, annemin döşediği geçici parke zemindeki dansçılar havuza düşmeye ramak kala ciyaklıyorlar.

"Burada olmana çok sevindim," diyorum ona, başımı omzuna yaslayarak. "Az önce konuştuğum kadın, Kit ve Miller'ın uzun sürmeyeceği sözünü vererek beni teselli etmeye çalıştı."

"Sensiz çok yalnızdım," diyor. "Korkunç köpeklerini bile özledim."

"Onları sevdiğini biliyordum."

"Sevgi güçlü bir kelime. Bu daha çok hıçkırık kesildiğinde onu özlemen gibi bir şey."

Bana uzattığı cin tonikten büyük bir yudum alırken gülüyorum. O kadar saçmalıyor ki. Yavrularım için ölürdü ve bunu o da biliyor.

"Neredeler?" diye soruyor, etrafına bakınarak.

"Ayak altında kalmasınlar diye onları annemle Roger'ın odasına koydum," diye cevap veriyorum. "Onları görmek ister misin?"

"Kesinlikle hayır," diyor, "ama burayı dağıtmadıklarından emin olsak iyi olur."

Yine saçmalıyor.

İçkilerimizi annemin odasına götürüyoruz ve o bana ayrı kaldığımız on iki saat boyunca neler kaçırdığımı anlatırken kucağımızda yavru köpekler, sırtımız ayakucuna dayalı bir şekilde yerde oturuyoruz.

Ona herkesin bana ölümcül bir hastalığa yakalandığını yeni öğrenmişim gibi davrandığını ve birkaç kişinin azalan doğurganlığıma atıfta bulunduğunu söyledim ve sonra Narcy cin toniğimi devirdi ve en iyi hareket tarzının annem burada olduğumuzu öğrenmeden önce ayrılmak olduğu konusunda anlaştık.

Aşağıda, daha fazla içki alıyoruz. Ulrika Charlie'yi kenara çekmeye çalışıyor ve o da benimle azalan doğurganlığım hakkında konuşmak istediğini söyleyerek mazeret bildiriyor.

Gece kurtuldu. Hayır, kurtarılmaktan daha iyi. Mutluluğumdan köpürüyorum. Eve geldiğimde yavru köpekler nasıl davranıyor? Charlie odaya girdiğinde ben de öyle hissediyorum. Sanki beni kollarına çekene kadar üzerine atlamak istiyorum. Ve evet, bu tehlikeli ve bir dizi başka kötü şey, ama bu gece sadece onu sevmek için kendime izin vereceğim.

Çünkü buraya benim için geldi ve sadece bu gerçek bile öyle geniş gülümsememe neden oluyor ki kimse kalbimin kırık olduğunu düşünemez.

Gecenin geri kalanında bir kez bile "bunu çok iyi idare ediyorsun" lafını duymadım.

Ya da belki de artık Charlie dışında benimle konuşan kimseyi dinlemediğim içindir.

Parti sabahın erken saatlerine kadar devam ediyor. İçeri girdiğimizde yataklar tamamen gitmişti, kanepeler de öyle. Charlie çamaşır dolabından büyük bir battaniye çıkarıyor ve elimden tutarak beni sahile götürüyor. Esinti serin ama u z a n d ı ğ ı m ı z d a -başım onun sıcacık omzunda ve battaniye etrafımızda- hayatımda hiç olmadığım kadar rahatım.

"Uyumak istemiyorum," diye fısıldıyorum, yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi sarkan göz kapaklarımla savaşıyor.

"Ben de," diyor beni kendine çekerek. Mükemmel bir geceydi, muhtemelen şimdiye kadarki en sevdiğim geceydi ve eğer uyanık kalabilirsem, yapabilirim...

Düşüncemi tamamlayamadan güneşin ilk ışıkları yüzüme vuruyor.

"Kahretsin," diyor, telefonuna uzanıyor ve sonra omuzları gevşiyor. "Gitmem gerek. Alarmı kurmayı unuttum."

Gitmek mi? Ama daha yeni gelmişti. Ve bir şekilde kafamda onun tekrar gitmesi konusunda kendimi iyi hissedene kadar kalacağı vardı, ama o gün ne zaman gelecek?

"Şimdiden mi?" Ben soruyorum.

"Bir saat içinde Kiawah'a giden birkaç adamla buluşacağım," diyor ayağa kalkıp benimkine yardım ederken. "Ve Elijah'tan o kadar saat çalışıp en azından orada olmamasını isteyemem."

Bütün gece uyumadığını ve öğleden sonra Elijah'a hiçbir faydası olmayacağını iddia etmek istiyorum ama bu doğru olsa bile, ondan kalmasını istemek haksızlık olur. Zaten burada olmak için Oak Bluff'taki bir gününden vazgeçti ve eve döndüğünde işe yaramaz olsa bile, yarın gitmeye hazır bir şekilde uyanacaktır.

İç çekerek onayladım. "Seni havaalanına götüreceğim."

"Biliyorsun," diyor annemin mülküne açılan kapıyı iterek, "parti bitti. Şimdi benimle geri dönmek istersen uçakta yer olduğuna eminim."

Uyumayı ne kadar özlüyorsam, Oak Bluff'un huzurunu o kadar özlüyorum. Ama öyle olmayacak.

"Gelemem. Andrew'a onunla öğle yemeğine gideceğimi söyledim." "Andrew," diyor açıkça. "Nasıl geri döneceksin? Öğle yemeğine kadar şehre mi?"

Başımı sallıyorum. "O burada. Hamptons'da. Dün ona rastladım."

Charlie geriliyor, çenesi kilitleniyor. "Yani bu bir randevu," diyor.

Omuz silkiyorum. "Sadece öğle yemeği."

"Gidip eşyalarımı toplasam iyi olacak," diyor.

Andrew'la yemeğe çıkmayı kabul ederek yanlış bir şey yapmadım. Yine de suçluyum ve aynı zamanda Charlie'nin birlikte geçirdiğimiz son dakikaları mahvetmesine sinirleniyorum. İçeri giriyoruz. O üzerini değiştirip takım elbisesini çantasına koyarken ben dişlerimi fırçalıyorum. Arabaya doğru yürürken anahtarlar için elini uzatıyor -başka koşullar altında buna itiraz edebilirdim ama sadece onun ani kötü ruh haline çare bulmak istiyorum.

Havaalanına doğru sessizlik içinde yol alıyoruz. "Sen iyi misin?" diye soruyorum. "Çok sessizleştin."

"Sadece yorgunum," diye yanıtlıyor. "Peki, ne zaman geri dönüyorsun?"

Gözlerim dalgalanarak kapandı. Dün gece parti sırasında kararın uçup gitmesine izin verdim, ama muhtemelen onu geri sarmanın zamanı geldi

İçinde. Özellikle de şimdi gidiyor olması, dünyada ondan başka ne kadar az şeyim olduğunu yüzüme vuruyor.

"Bilmiyorum. Annem kariyerime yeniden başlamam için bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyor. Sanırım mantıklı. Sonsuza kadar Güney Carolina'da saklanamam."

Bana ihtiyacı olduğunu, kariyerime geri dönmenin bekleyebileceğini söylemesini istiyorum. Bunu söyleyebilir ve bu doğru olur. Teknik olarak çalışmak *zorunda* değilim. Bu daha çok kendime bir hayat kurmakla ilgili, ne yapana kadar saatlerimi boşa geçirmenin bir yolu... ne? Evlenene kadar mı? Doğum mu yapacağım? Bir tür amaç edinene kadar mı? Muhtemelen cevabı biliyor olmalıyım, ama sanırım bunu çözmek için zamanım var. Çünkü Charlie bana ihtiyacı olduğunu ya da kariyerimin bekleyebileceğini söylemiyor. Tek kelime bile etmiyor.

İniş pistine vardık ve uçağın yanına yanaştık. Ben iniyorum, o da aynısını yapıyor. Arabanın benim tarafıma geliyor ve anahtarları bana uzatıyor.

Keşke bu kadar güzel bir geceden sonra bu şekilde ayrılmasaydık. Uzun zamandır yaşadığım en güzel geceydi.

"Teşekkürler-" Beni arabaya doğru itip öptüğünde nefesim kesiliyor. Eli çenemde, vücudu bir mıknatıs gibi benimkine yapışmış ve sanki uzun zamandır biriktiriyormuş gibi beni sertçe öpüyor ve aman Tanrım, belki ben de öyleydim, çünkü bu yapmayı asla bırakmak istemediğim bir şey. Göğsünde alçak bir gümbürtü var, beni eriten, daha sıkı bastıran, ihtiyaç duyduğum, çakıllı bir istek uğultusu-

Öpüşmeyi aniden kesiyor, nefesi hızlı geliyor, gözleri karanlık ve odaklanmış. Çenemi serbest bırakmadı. Yerinde tutuyor, beni gözleriyle buluşmaya zorluyor.

"Manhattan'ı unut. Andrew'a ilgilenmediğini söyle," diye tıslıyor. "Sonra da bana geri dön."

Ben cevap olarak tek bir kelime bile söyleyemeden gitti.

Eve sisler içinde döndüm. Sadece küçük bir kısmı uykusuzluktan.

Parmaklarım dudaklarımın üzerinde geziniyor, orada ondan bir iz arıyor ve buluyor - ağzım o kısa öpücükten dolayı şişmiş. Yol boyunca başka hiçbir şey düşünmedim.

Annem yeni uyanıyor, Kit yeni duş almış ve masaya çökmüş.

"Neredeydin?" diye soruyor annem.

Sesinde neden her zaman bir suçlama olduğundan emin değilim. Aramızda ahlakı sorgulanabilir tek kişi o.

Yine de... Birkaç dakika önce üvey kardeşimi öptüm. Belki benim ahlak anlayışım da pek iyi değildir.

İşaret parmağımın pedini alt dudağıma bastırıyorum, ağzının baskısını özlüyorum, vücudunu - ihtiyaçla sıkı, tüm kas ve güç ve ısı - benimkine bastırıyor. "Charlie'yi havaalanına götürdüm."

"Gitti mi? Veda bile etmeden mi?! Bu tam da klasik Charlie değil mi? Kendinden başka kimseyi düşünmez."

"Bu tam bir saçmalık," diye çıkışıyorum, sonunda transımdan çıkıyorum. "Sürekli başkalarını düşünüyor."

"Bunu sen de söyleyebilirsin. Düşündüğü tek kişi sensin."

"Bu doğru değil."

Dilini tıkırdatıyor. "Tabii ki doğru. Telefonlarımıza cevap vermediğinde neden seni onu kontrol etmen için seçtiğimizi sanıyorsun?"

Bu... delilik.

Yoksa öyle mi? O mektubu başkasına gösterir miydi? Başka birinin onunla kalmasına izin verir miydi? "Onun da partiye gelmesinin tek sebebi sensin. kesin," diye devam ediyor. "Kit, söyle ona. Charlie buraya partiyi önemseydiği için mi geldi, yoksa

Bu durumun Maren için zor olabileceğini düşündüğü için mi buraya geldi?"

Kit'in yüzü kızarır. Artık bu konuda kendini suçlu hissetmesine gerçekten gerek yok. Miller'a karşı artık hiçbir şey hissetmiyorum.

"Onu bu işe bulaştırma," diye tısladım. "Bu durumun zor bir yanı yok."

"Tabii ki vardı," diyor annem. "Bunu kendin söyledin. Herkesin sana kaybetmiş bir Oscar oyuncusu gibi davranacağını söylemiştin ya da buna benzer bir şey."

Öfkelendim. "Herkesin benim tepkimi izleyeceğini söyledim."

"Ve bu rahatsız ediciydi," diyor kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "bu yüzden Charlie geldi."

Ve evet... Charlie bu yüzden geldi. Ama tüm ailenin buna inanmasına ihtiyacım yok. Ve bunu bir kalıbın parçası olarak görmeme izin vermekten korkuyorum, Charlie'nin işi olmadığı halde benimle ilgilenmek için elinden geleni yaptığına dair tutarlı bir kayıt. "Ona deli olduğunu söyle, Kit."

Kit kendi kahvesini ve Miller için hazırladığı kahveyi aldı. "Bu konuşma için çok erken. Anne, Charlie bencil değil." Özür dileyen bir gülümsemeyle bana döndü. "Maren, seni hepimizden daha çok önemsiyor ve evet, burada olmasının nedeni kesinlikle, yüzde yüz sensin. Bu çok tatlı bir şey."

"Tatlı değil," diye cevaplıyor annem. "Rahatsız edici. Geri dönersen yanlış bir fikre kapılmadığından emin ol, ki kapılmamalısın. Kendini onun fetihlerinden biri haline getirirsen her şeyi mahvedersin."

"Saçmalama," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşarırken arkamı dönüyorum.

Şu anda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Neden üzgün olduğumu bilmiyorum. Charlie'ye karşı neden hiçbir şeye dönüşemeyecek bu gereksiz duyguları beslediğimi ve onun da bana karşı neden bu gereksiz duyguları beslediğini bilmiyorum.

Harvey ile gemiyi terk ettim ve bu büyük bir geri adımdı. Ama Charlie ile bir şeylere başlamak? Bu, cankurtaran salına da bir bıçak alıp fırtınalı denize atlamak gibi bir şey olurdu.

Ne yazık ki, fırtınalı denize atlamak cazibesi olan tek şey. Burada olmasa bile Margaret'i suçluyorum.

CHARLIE

Geri dönmesini istiyordum, bu yüzden geri dönmesini istedim ama sevdiğiniz insanlara en iyi hizmetin sahtekârlıkla verilebileceği zamanlar vardır.

Ve asfalttaki o an kesinlikle onlardan biriydi.

Onunla aynı şeyleri istemiyorum. Hayattan istediği şeyi ona veremem. Andrew Murray gibi sıkıcı ve işe yaramaz, ona çocuk verebilecek ama onu asla mutlu edemeyecek birine kendini teslim etmesi delilik.

Ama beni seçmesi daha da delice olurdu. Eminim bunun farkındadır ve az önce yaptığım numaradan sonra geri dönme ihtimali nedir ki?

Ve Tanrım, onu öpmemeliydim çünkü *teslim oluşunu*, ağzını açışını nasıl unutabilirim ki? Geri çekildiğimde çıkardığı o muhtaç protesto sesini nasıl unutabilirim?

Riverbend'e döndüm ve doğruca kulübeme gittim. Şortumun düğmelerini açtım ve boxerıma uzandım. Onu düşündükçe, o iç çekişin anısına şimdiden ağırlaşıyor ve şişiyorum. Onun güzel pembe ağzını hayal ederek kendimi yumrukluyorum,

Dizlerinin üzerine çöktüğünü ve sanki daha fazla istediği bir şey yokmuş gibi beni emdiğini hayal ediyorum. Sertçe boşaldım, sırtım kapıya düştü.

Belki iki saniye kendimden geçtim ve sonra gözlerim açıldı.

Hay sikeyim.

Olmamış, asla olmayacak bir şey daha.

On yıldır anlamsızca istediğim ve on yıl daha istemeye devam edeceğim bir kızı düşünerek, elime boşalmış bir pislik gibi burada duruyorum.

Kimi kandırıyorum ki? On yıldan fazla dayanır.

Duş alıyorum, biraz kestiriyorum ve eve gidiyorum, Elijah çürüyen bir süpürgeliği sökmekle uğraşırken bir kez daha bakıyor. "Çok hızlıydı."

Omuz silkiyorum. "Birkaç adamla eve döndüm."

"Zengin insanlar," diyor bıyık altından gülerек. "Maren seninle geldi mi?"

Çekici sıkıca kavıyorum. "Geri dönüp dönmeyeceğinden emin değilim."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ayağa kalkıyor. "Ne yaptın sen?"

"Sana bir şey *yaptığımı* düşündüren ne? O burada yaşamıyor ve boşanmasıyla uğraşmak zorunda." Olmam gerekenden çok daha fazla savunmaya geçtim. Muhtemelen haklı olduğu için.

"Maren burayı çok seviyor," diyor. "Ve o sadece

"Gerçekten sıçıp *batırmadığın* sürece *geri* dönmeyeceksin." Evet.

"Peki," dedim ona. "Gerçekten sıçtım batırdım."

"Aptal," o mırıldanıyor, terk etmek onun araçlar ve Süpürgelikten

uzaklaşırken.

Evet.

İkinci kata çıktım ve koridordaki banyonun fayanslarını patlatmaya geri döndüm. Ne bok yiyeceğim ben? Yapmayacağım.

Onsuz burada olmak istiyorum ama onsuz Manhattan'da olmak da istemiyorum. İşte bu yüzden bunların hiçbirini kabul etmemeliydim. New York'ta kalmalı, uzun saatler çalışmalı, her türlü mutsuz düşünceyi elimden geldiğince susturmalıyım - yeterince uzun süre boş kalırsanız, buna alışırsınız. Dolu olmanın nasıl bir şey olduğunu unutuyorsunuz.

Şimdi hatırlıyorum. Buna geri dönebileceğimi sanmıyorum. Ama yine de Maren'ın yaptığı hiçbir şeyi istemiyorum.

Akşamın erken saatlerinde Elijah bana gideceğini söylemek için bağılıyor ve ben de verandaya doğru yürüyorum. Bana Maren'ı uzak tutmak için ne yaptığımı sorduğu için hâlâ kızgınım. Tamamen haklı olsa bile.

Bana yarınki planı anlatmaya başladı. İncelemeden geçemeyen bezle sarılmış kablolar ve sızıntı yapan kanallar hakkında bir şeyler.

"Ayrıca birincil banyoyu genişletmek isteyip istemediğine de karar vermelisin," diye ekliyor. "Bunun ek bir maliyet olduğunu biliyorum, ama burayı satmayı düşünüyorsanız, kimse bu kadar küçük bir banyo istemeyecektir."

İşin kapsamı gittikçe b ü y ü y o r . *Neden elimdeki her kuruşu bu saçmalığa yatırıyorum? Bu evi istemiyorum ve içine koyduğum paraya asla satılmayacak. Bütün bu lanet şeyi-*

Önümüzde çakıllar gümbürdüyor, bir araba yaklaşıyor. Elijah da ben de yola bakıyoruz ki siyah bir şehir arabası direksiyonu kırıp yola giriyor.

Arka koltuktan iki kıpır kıpır köpek yavrusu fırlıyor, ardından Maren geliyor, gözleri benimkilerle buluşunca kızarıyor.

Bu bakış ne anlama geliyor? Onun burada olduğu gerçeği mi?

"Görünüşe göre," diyor Elijah sessizce, "düşündüğümüz kadar kötü batırmamışsın."

Echo ve Narcy merdivenlerden koşarak çıkıp ayaklarıma atlıyorlar. İsteksiz bir gülümsemeyle çömeliş ikisini de severken

Elijah Maren'i selamlıyor ve kamyonetine doğru gidiyor. Her iki kolumun altında bir köpek yavrusu, tam bana ulaştığında ayağa kalkıyorum.

"Tayland yemeği aldım," diyor, elinde bir kese kâğıdı tutuyor, bakışları kararsız. "Yemek yemediğini sanıyordum."

Burada olmasının ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Aptalca ve bencilce ama... Pistte dürüst davrandığım için çok mutluyum. Önemli olan tek şey onun geri dönmüş olması.

MAREN

Şu anda *ne* oluyor?

Arka verandadaki küçük masada Charlie'nin karşısında oturmuş, kibarca Tayland yemeğimi yiyor ve bir kadehe doldurduğu soğuk beyaz şarabı içiyorum ve sırada ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Öpücükten bahsetmedi. Tekrar yapmaya çalışmadı. Hava saatlerce süren özlemle ağırlaşıyor - kimi kandırıyorum, benim tarafımda *haftalar* süren bir özlem var - ama belki de hepsi kafamdadır.

Bunu neden yaptığını kim bilebilir? Belki de Andrew'la ilgili hayatımı değiştirecek bir hata yapmamı engellemek için bir manevraydı, gerçi onu hiç sormadı.

"Bugün Kit ile biraz vakit geçirdin mi?" diye soruyor.

Bardağımdaki buğunun üzerine bir çizgi çekiyorum. "Ben çıkmadan önce öğle yemeği yedik."

Sözler kaydedilirken bakışları benimkilere yöneldi.

İşte. Andrew'la öğle yemeğini iptal ettiğimi itiraf ettim sayılır, ama birdenbire bu konuyu orada bırakamayacak ya da cevaben ne diyeceğini duyamayacak kadar gerildim.

"Gelecek yaz evlenmeyi düşünüyorlar, ama Kit'i bilirsin... annemin bazı planlar yapmasına izin vermeyecek.

Benimki gibi korkunç bir düğün. Büyük ihtimalle sinirlenecek ve kaçacak."

"Evet," diyor. Ve biz yemeklerimizi bitirirken beş dakika boyunca konuşulan son kelime bu oluyor.

Ki bu çok garip. Hem de çok garip.

Belli ki bu sabah aklından her ne geçtiyse hemen geri dönmüş. Bu da mantıklı çünkü belli ki bu, bizim için berbat bir fikir. Uzun süremez, onun istediği gelecek ben değilim, benim istediğim gelecek de o değil ve... hayatımın geri kalanında ailemden biri olacak.

Aramızda bir şey olsaydı, haftalık aile yemeğinde birisi seksle ilgili bir şaka yaptığında suçlu bir bakış atardık. Ve müstakbel kocam, eski kocamın *her zaman* yaptığı gibi "Charlie'yle hiç birlikte olmadığına emin misin?" diye sorduğunda, ya kötü bir yalan söyleyeceğim ya da bu korkunç gerçeği kabul edeceğim. Sonunda bu o kadar açık olacak ki herkes, hatta annem bile bilecek, o noktada zavallı Roger'ın kalbini kıracak ve dökülen yemeği yalaması için yüzünü yere tutan başka bir adamla birlikte olacak.

Ayağa kalkıyorum, acelem yüzünden neredeyse sandalyemi deviriyordum. "İşin bitti mi?"

Başını salladığında, onun tabağını benimkinin üzerine koyuyorum ve hem istek hem de utançla gerilmiş bir halde mutfağa geri dönüyorum. Suyu açıp tabakları duruluyorum. Tanrım, bu ne berbat bir karmaşaya dönüştü ve muhtemelen-

Charlie mutfağa giriyor ve şarap kadehlerini yanımdaki tezgâha koyuyor.

Ve sonra... arkamda, elleri kalçalarımda.

Nefesim tamamen kesildi. Baş omzumun kıvrımına gömülüyor. Dudakları çenemin tam köşesindeki deriye, sonra daha aşağıya, boynumdaki nabız noktasına bastırıyor. Sertleşiyorum ama onu durdurmuyorum.

Elleri yukarıya, göğüslerime doğru kayarken siki elbisemin arkasına baskı yapıyor. Başparmakları, sanki çok ustalaştığı bir enstrümanmışım gibi göğüs uçlarımı sertçe tıngırdatıyor. Hava boğazımdan tek bir sığ nefesle patlıyor. Kıcıma sürtünüyor ve kendimi dik tutmak için lavabonun arkasını kavramak zorunda kalıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Duruşumu genişletiyorum - sürtünme için, içimde iten birinin sert baskısı için hiç bu kadar çaresiz olmamıştım.

"Söyle," diyor. "İsteddiğini söyle."

Yutkunuyorum. Gerçekten söylememeyi tercih ederim. Kendi payıma düşen sorumluluğu hiç üstlenmeden bunun olmasını tercih ederim ama o tam da bu yüzden bu şekilde gelişmesine izin vermiyor.

"İstiyorum," diye fısıldıyorum.

Homurdanıyor. Ses istemsiz çıkıyor, sanki havasını söndürmüşüm gibi. Eli sundress elbisemin eteğinin altından kayıyor ve başparmağı külotumun dışında klitorisimin üzerinde geziniyor.

Harvey'nin dokunuşu sert ve mekanikti, sanki eski kız arkadaşının yaşadığı bir evin ziline basıyor gibiydi. Bu... farklı. Bu Charlie, sıkı nefes alıp veriyor, başparmağını çeviriyor, küçük, keskin nefesler bırakıyor, sanki ona dokunmadığım halde elim üzerindeymiş gibi.

Harvey'nin karşısında donup kalmıştım ama şu anda uysallığın da ötesindeyim. Erimiş tereyağı gibiyim, herhangi bir şeyle sokulamayacak kadar yumuşak.

"Bunu ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyor musun?" diye soruyor kulağıma karşı.

Cevap verecek bir kelime bulamıyorum. Sadece başımı sallıyorum

Evet, sonra *hayır*.

"Her zaman" diyor. "Tanıştığımız günden beri elime boşalmanı izlemek istiyorum. Hayatımın sonuna kadar bunun anısına mastürbasyon yapabilirim, başka hiçbir şey yapmadan."

Nefesim boğazımın ortasında bir yerde donup kalıyor. Hâlâ yarı yarıya bana o kendini beğenmiş gülümsemesini vermesini ve uzaklaşırken gülmesini, bu şakayı bana yapmasını bekliyorum. Ama yine de o kesik kesik nefes alışları ve yaklaşırken bana doğru bastıran şişkinliği, eğer şaka birine yapılıyorsa, bunun ikimize de yapıldığını söylüyor.

Kolumun arkasındaki tüyler diken diken oluyor. Göğüs uçlarım elbisemin şeffaf pamuğunun altında geriliyor. "Şu haline bak, hiç zevk almıyorsun," diyor. "Şu daracık meme uçlarını dişlerimin arasına almamı nasıl da istemiyorsun."

"Siktir git," diye cevap veriyorum.

Daireler çizen başparmağı geri çekiliyor. Ben inliyorum ve o gülüyor. "Git devam et ve söyle tekrar ," o diyor, sürükleyerek benim kulak memesini dişlerinin arasına aldı. "Bana seksten hoşlanmadığını söyle." "Ben...lütfen."

"Lütfen, ne, güzel kız? Lütfen durur musun? Lütfen boşalır mısın?"

"Evet."

İşaret parmağı, başparmağının bir an önce izlediği yola devam ediyor. Şimdi daha hafif. Sanki bunu gerçekten uzatmak istiyormuş gibi. Ya da belki de saçmaladığımı anlamam için bana zaman tanıyor.

Ki öyleydin.

Seksten nefret etmiyorum. Seksten korkmuyorum. Evet, bunun bitmesini istiyorum çünkü bu... yanlış. Ama bitmesini de istemiyorum. Tabii tekrar başlamayacaksa.

Bacaklarım daha da açıldı. O kadar boşum, o kadar hazırım ki, kığımın yarığına bastırılan o kütüğe -sert, uzun, kalın- karşı sürtünüyorum.

"Oh, kahretsin, Maren. Benim için çok ıslak ve darsın. Damlıyorsun, şişmişsin, bacaklarını sikime açmak için can atıyorsun, değil mi?"

Gerçekten sorup sormadığından emin değilim ve o kadar yakınım ki cevap vermeme gerek yok.

Parmağı hareket etmeyi bırakıyor. "İtiraf et," diyor.

"Evet," diye nefes alıyorum ve külotu kenara itip iki parmağını içime sokuyor. Üç hızlı pompa, çok mükemmel bir şeye çarpıyor ve-

"Tanrım, Charlie..."

Onun müdahaleci parmaklarına karşı boşalıyorum. O kadar sert boşalıyorum ki dizlerim sanki yere düşecekmişim gibi bükülüyor, sanki dik durmaya değer tek yerim onun dokunduğu yerlermiş gibi. Bir elini belime dolayarak beni sıkıca tutuyor.

"Tam da böyle olacağını biliyordum," diyor. "Islak, hazır, itaatkâr."

Hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum. İtaatkâr olmadığımı, bunun sadece alışılmadık bir durum olduğunu iddia etmek istiyorum ama...

Kontrolü ele almasını sevdim. Ona cevap vermeme istemesi, vermezsem vermemekle tehdit etmesi hoşuma gitti.

Benim hakkımda benim anlamadığım bazı şeyleri anlamış gibi görünüyor.

Geriye doğru eğilip kıçımı kot pantolonunun delikli ön kısmına bastırıyorum ve dişlerinin arasından hava tıslıyor. "Şu anda içine girmeyi ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

"O zaman yap," diye talep ediyorum, geriye doğru gıcırdatarak.

"Bunun için çok uzun süre bekledim," diye cevap veriyor. "İlk seferimiz bir lavabonun üzerinde eğilerek olmayacak."

Beni kendisine doğru çeviriyor, eli çenemde, yüzümü kavırıyor. "Ben üst katta duş alacağım. Ben oraya gelene kadar iyi bir kız gibi yatağında *beni bekliyor* ol."

Ben daha kabul edemedim beni sertçe öpüyor ve inliyor. Onu avuçlarım. "Git," diye emrediyor.

Ona bana patronluk taslayamayacağını söylemeliyim ama çoktan dışarı çıkmış, uslu bir kız gibi kulübeye doğru yürüyorum.

Köpekler ayaklarımın dibindeyken kapıdan içeri giriyorum. Uzun günün yorgunluğuyla doğruca yataklarına gidiyorlar. Ben daha

Sabahtan beri duş almıyorum, bu yüzden daha hava bile ısınmadan güneş elbisemi çıkardım ve spreyn altına girdim. Kendimi keseliyorum, bu gecenin nasıl geçeceğini merak ediyorum. Yeni biriyle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ya bu işte kötüysen? Ya yeteneklerimi kaybettiysem? Ya Harvey'nin tavrım, bedenim ya da duygusallığımla ilgili her şikâyeti aslında biraz doğruysa?

Kulübenin kapısı çarparak kapanıyor ve suyu kapatıyorum. Çıktığımda çoktan yatmıştı. Işığı kapatıyorum, havluyu etrafımda tutarak ona doğru yürürken zorlukla tam bir nefes alabiliyorum.

Fransız cam kapılardan sızan ay ışığında, karanlıkta açıkça görülebiliyor ve bu andan ne beklediğimden emin değilim, ama bu değildi, çünkü hiçbir şeyi ciddiye almayan Charlie... sanki tüm hayatı boyunca beklediğı bir şeymiş gibi ona doğru yürümemi izliyor. Sanki dünyanın kaderi gerçekleşmek üzere olan şeye bağılıymış gibi. Sesli bir şekilde yutkunuyorum.

"Bunu yapmak zorunda
değiliz, Mare." Havluyu
bırakıyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmaya ancak bu kadar yaklaşabilirim. Tabii benden bunu istemezse, o zaman muhtemelen bunu da yaparım.

Yorganı geri çekiyor ve beni yanına çekiyor, sıcak ten sıcak tene, parmak uçları belimin kıvrımından kırımın kıvrımına doğru ilerliyor.

"Titriyorsun," dedi. "Gergin misin?"

Başımı sallıyorum. Öyleydim ama şimdi her şeyden çok beklentim var.

"Gerçekten bir şey yapmamıza gerek yok," diye fısıldıyor, artık o kadar yakın ki konuşurken dudakları dudaklarıma değiyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, ağzımı sıkıca onunkine bastırarak, "zorundayız."

Sessiz bir inilti çıkarıyor ve beni daha yakına çekmek için bir elini kalçama doluyor. Hâlâ boxer giyiyor ama karnıma ne kadar sert vurduğunu gizleyemiyor. Dudakları bir kez daha dudaklarıma değiyor ve ağzım

onunkinin altında açılıyor, çünkü açılmamasına dayanamıyorum. Eli göğüs kafesimden yukarı kayıyor ve nasırlı başparmağı sıkı bir meme ucuma öyle sert dokunuyor ki şok geçirmiş gibi sarsılıyorum. Aniden sürtünme için çaresizce ona doğru eğildim. Ona sürtündüğümde keskin bir nefes alıyor, sonra beni sırtüstü çevirip yatağa bastırıyor. Dizlerinin üzerine otururken bir elini kalçama koyarak beni buraya sabitliyor.

Bir saniye önce peşinde olduğum her şeyi reddetmek, tam olarak doğru noktada ona sertçe bastırmak ve...Oh. Tanrım.

Parmakları bacaklarımın arasına kayd. "Tanrım, Maren," diye inliyor. "Çok ıslaksın."

İrkildim. "Özür dilerim. Aslında çok uzun zaman oldu-"

"Cidden özür mü diliyorsun?" diye soruyor, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek. "Bunun ne kadar ateşli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Parmakları tenimde gezinmeye devam ederken üzerime eğiliyor ve kalın tek bir parmağını içime soktuğunda nefesim kesiliyor.

Sanki nefesini tutuyormuş gibi alnını omzuma yaslıyor. "Tanrım. Çok duyarlısın," diye fısıldıyor, benden çok kendine. "Böyle olacağını biliyordum."

Cevap veremedim beni sertçe öpüyor, o uzun parmaklarını tekrar içime sokuyor, bir noktaya, mükemmel, mükemmel bir noktaya vuruyor ve daha aşağıya indiğinde, dişleriyle bir meme ucunu ve sonra diğerini çekiştiriyor, hala o noktaya vuruyor, sıvıya dönüşüyorum ve tamamen çözülüyorum, boşalırken eline doğru eğiliyorum.

Hâlâ boşalıyorum, hayatımın en iyi orgazmını yaşadım. -Ama ben zaten çok boşum, onun zeki parmaklarından daha fazlası için çaresizim.

"Charlie," di ye yalvarıyorum, körü körüne donuna doğru uzanıp elimi ona doluyorum, "sik beni."

Neredeyse istemsizce, zar zor duyulabilen bir iniltiyle avucumun içine bir kez sokuyor ve sonra çekiliyor, öpücükler konduruyor

Göğüs kafesime, göbek deliğime, bir uyluğumun içine ve sonra diğerinin içine. "Benim için bir kez daha gel, Maren. Tıpkı böyle."

"Yapamam, Charlie. Yapamam-"

Ben tartışmamı bitiremeden dili klitorisimin üzerinde geziniyor. Omurgam boyunca karıncalanıyor ve bu acıyı katı bir arzu *acısına* ~~deniyor~~.

Yine yapıyor. Bundan boşalmıyorum ve bundan sonra da boşalmayacağım.

İki kez üst üste, ama... dili de en az parmakları kadar yetenekli ve şu anda bunları açıklamakla uğraşamayacağım kadar iyi.

Dili sert, ritmik darbeler atıyor, ardından yavaş, durgun yalamalar geliyor. Çarşafı sıkıp havayı ciğerlerime çekiyorum.

Belki bir dakika daha. O zaman ona zamanını boşa harcadığını söylerim.

O iki parmağını içime itiyor, ve aniden Sanki bunun için aç kalmış gibi ziyafet çekiyor, ne kadar ıslak olduğumu, bunu ne kadar sevdiğini, tadımın nasıl olacağını düşünerek kaç kez mastürbasyon yaptığını söylerken inliyor.

"Seni çok sert sikeceğim," diye uyarıyor. "Boşaldığın an."

Ve bunu yapan da bu. Parmaklarını sokarken bana karşı mırıldandı. Boşalırken saçlarını çekerek haykırıyorum ve iki saniye sonra üstümde hareket ediyor ve beklemiş olması gereken prezervatifi kapıyor.

Yuvarlıyor ve sonra eğilip kendini hizalıyor. Aletinin ucu sert ve küt bir şekilde bana doğru bastırıyor. Çenesi kasılıyor ve sonra sadece bir santim içeri itiyor - gözleri kapanıyor, ağzı aralanıyor. Ne kadar ıslak olsam da, beni ne kadar uysallaştırmış olsa da, yarı acı, yarı zevk veren yanıkla nefes nefese kalıyorum.

"Tamam mı?" diye homurdanıyor, çenesi kilitlenmiş. "Çok sıkısın, Mare. Çok ıslak, sıcak ve sıkı. Yavaş gitmeye çalışıyorum ama-"

Mücadele ediyor. İçine girmemek için mücadele ediyor ve ben de bunun gerçekten işe yarayıp yaramayacağını kendime sorarken bile ona bunu yapması için yalvarmamak için mücadele ediyorum.

"Evet, sadece-" Ne istediğimi ifade edecek kelimelerim yok. Belki de aynı anda hem daha fazlasını hem de daha azını istediğim içindir. Kalçalarını kavıyorum ve bir santim daha batıyor, sonra bir tane daha.

"Sikeyim evet," diye tıslıyor. "Maren, bu çok iyi."

Sanırım içimdeki tüm oksijeni dışarı itti. Çok fazla. Çok mu fazla? Hayır, alışmaya çalışıyorum ve bu-

Çekiyor ve tekrar sokuyor, sonunda dibe vuruyor. Nefesim kesildi. Ona yapışıyorum, zonkluyorum, onu sonsuza dek olduğu yerde tutmaya çalışıyorum, ama o çoktan çekip içeri itiyor, çekip içeri itiyor.

Bacaklarımı sırtına dolayarak daha fazlasını talep ediyorum ama o durup yüzünü buruşturuyor, nefesi hızla geliyor. "Yapamam... Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Çok hızlı bitireceğim."

Manhattan'daki her modelle yatmış olan Charlie özür diliyor. Özür diliyor çünkü çok hızlı boşalacak. Özür diliyor çünkü beni çok fazla istiyor.

Ama daha başlamadan önce aramızdaki şeyin farklı olduğunu biliyordum. Çünkü *biziz*, çünkü dayanamasa benimle buraya gelmezdi. Farklı çünkü ben yarın taksiye bindirebileceği bir kız değilim. Farklı çünkü o bilmese de beni sevdiğini düşünüyorum ve sanırım ben de onu seviyorum.

Tekrar hareket etmeye başladığında bakışlarımı tutuyor, beni öperken çenemi kavırıyor, vücudumun onun altında hareket edişini izlemek için doğruluyor, kalçalarımı sıkıca kavırıyor, sanki beni sikine doğru çekerken aynı zamanda içeri itiyor. Yaklaştığında duruyor ve sonra tekrar başlıyor.

Bu çok iyi. Tekrar boşalmam mümkün olsaydı, şimdiye kadar boşalmış olurdum. Kaslarım sanki yine olacaktı gibi geriliyor.

"Çok sert boşalacağım, Maren," diye inliyor. "Hepsini benim için alacak mısın?"

Yanıt olarak inliyorum, başımı sallıyorum, sırtım yatağa doğru eğiliyor. Sürtünme o kadar fazla, o kadar yoğun ki, sanki sahip olduğum her sinir ucu şu anda vurduğu sekiz ya da daha fazla santimi kaplıyor.

"Aynen öyle, seni muhteşem kız," diyor kalçalarını oynatarak. Başparmağını alt dudağıma bastırıyor, ağzımı açık tutuyor, böylece seslerimi bastıramıyorum. "Benim için tekrar gel."

Ve emrettiği gibi yapıyorum, iniltisinin, patlarken kendini içime nasıl çarptığının sadece belli belirsiz farkındayım.

"Siktir," diye tıslıyor kulağıma doğru, birkaç son, sivri darbeyle. Tekrar öpüşüyoruz, özensiz ve umursamaz bir şekilde ve sonra başı düşüyor, ikimiz de nefesimizi tutarken boynuma gömülüyor, vücudu benimkine yerleşiyor.

Köpeklerin sessiz horlamalarının, cırcır böceklerinin ve ağustos böceklerinin kakofonisinin ve dışarıda kıyıya vuran suyun farkına varmam için bir dakika daha geçmesi gerekiyor. Ay dolunay, odanın içinde altın rengi bir yol çiziyor. Ve sonra fark ediyorum ki ben, Maren Fischer -bir kere bile zar zor boşalabilen- az *önce* arka arkaya üç kere boşalmışım.

"Charlie?" Elimi başının arkasında gezdirerek fısıldıyorum. "Sanırım her şeye rağmen hoşuma gitti."

Gülüyor. "On dakika içinde daha da çok seveceksin."

Prezervatifi çıkarıyor, bağlıyor ve çöp kutusuna atıyor, sonra uzanıyor ve beni sabun, ter ve kendisi gibi kokan sıcak göğsüne çekiyor.

Nefes alış verişimiz sakinleşiyor. Elimin altında kaburgalarının inip kalkışını izliyorum.

"Havaalanındaki o gösteriden sonra seni bir daha göremeyeceğimden korkuyordum," diyor sessizce.

Dudaklarımı göğsüne bastırarak, "Burada olmamın sebebi o *numara*," diye cevap veriyorum.

"O zaman keşke bunu on yıl önce yapsaydım." Beni sırtüstü yatırıyor ve ağzını indirmeden önce uzun bir süre beni içine alıyor, kelimelerimizin söyleyemediğini bir öpücükle söylüyor.

Bu şey tek bir söz, güvence ya da geleceğe bakış olmadan yürütülecek. Ona onu sevdiğimi söylemeyeceğim ve o da bana bunu söylemeyecek, çünkü bu alışveriş önümüzdeki on yıllar boyunca, bir aile yemeğinde otururken, başka insanlarla evlendiğimizde bize çok ağır gelecektir.

Muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en kötü şey ve yapabildiğim sürece bunu yapmaya devam edeceğim.

MAREN

Evin insanlarla dolu olması ve Charlie'nin çalışmasının beklenmesi en iyisi. Çünkü aksi takdirde çok az şey başarılabilirdi.

Uykusuzum, vücudum uzun bir çürük gibi hissediyor ve sadece daha fazlasını istiyorum, ki bu geçmişte birlikte olduğum hiç kimse için söyleyebileceğim bir şey değil. Beynim kekelemeden görüş alanımdan bile geçemiyor. Sevgisinden çok - gerçi Tanrım, o da var- yüzümü izleme şekli ve söylediğı şeyler hakkında. *"Bu ev boşalır boşalmaz o şiş ağzını öyle bir sikeceğim ki," diye söz verdi bu sabah kahvaltıda.* Boşalmadan hemen önce çenesinin açılmasıyla ilgili, sanki zevk o kadar yoğun ki başka her şeyi unutmuş gibi.

Charlie olduğu için mi farklı yoksa elimde tutamayacağımı bildiğim tek erkek olduğu için mi farklı? Onu kazanmanın bir yolu yok, bana verilen bu birkaç anın tadını çıkarmaktan başka yapılacak bir şey yok.

Ve daha ne kadar zamanım olacak?

Yakında San Antonio'da olacak. Ve bundan bıktığına karar verdiği anda, bunu bir bahane olarak kullanacak.

bahane ve şikayet edemeyeceğim. O günün geleceğini hep biliyordum, değil mi?

O ve Elijah dışarı çıkarken yanımdan geçtiklerinde koridorda sıvayı onarıyor ve tüm bunları düşünüyordum. Bakışları beni yakalıyor ve mutsuz düşüncelerim yok oluyor. Anında, denemesini istediğim şeylerden, tekrar yapmasını istediğim şeylerden oluşan bir tavşan deliğine düşüyorum ve tüm bu müteahhitlerin evden çıkmasının ne kadar süreceğini merak ediyorum.

CHARLIE

Bana böyle bakmaya devam edersen, ekip bir gösteri yapacak.

Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok.

İki dakika içinde kulübende buluşalım ve sana açıklayayım.

Malamı yeterince hızlı bırakamıyorum. Kulübeye doğru ilerliyorum, Charlie'nin izleme ihtimaline karşı normal bir hızda gitmeye çalışıyorum - hevesli görünmeyi reddediyorum. Kapıyı açar açmaz çoktan içeride olduğunu, beni kendine doğru çektiğini, ağzını ağzıma dayadığını fark ediyorum.

Tişörtümü çıkarırken, "Prezervatifimiz kalmamış," diye uyarıyorum.

"Hayır, değiliz," diyor yatağın üzerine yeni bir kutu atarak. "Onları teslim ettirdim."

Başım kutudan ona doğru kayıyor. "Charlie, bu kadar büyük bir kasabada mı? Herkes bunun hakkında konuşuyor olacak."

Şortumun düğmesini açıp yere itiyor. "Hilton Head'den, iki katı fiyatına ve elli dolar bahşişle. Şimdi Maren, beni sorguya çekmeye devam etmek mi istiyorsun yoksa sırt üstü yatmak mı?"

Tabii ki sırt üstü yatarım.

Gençken balayları hakkında okuduğumu hatırlıyorum. Vespa'yla İtalya'da güneşin altında bir gezinti hayal ederdim; bu gezintide açıklanamaz bir şekilde Audrey Hepburn'e benziyordum ki bu asla gerçekleşemezdi. Öncelikle Audrey Hepburn'den 15 santim daha uzunum.

Çiçeklerle kaplı teraslarda otururduk ve kocam ben konuşurken yüzümü şefkatle tutar ve gülümserdi, sanki beni dinlemek bile onu mutlu ediyormuş gibi.

Harvey ile balayımız bunların hiçbiri değildi.

İtalya'da değildi, güneş de batmamıştı ve aslında onun için benim de peşine takılmama izin verdiği bir iş gezisiydi. Münih'te üç gün geçirdik ve sonra Frankfort'a giderken beni otelde yalnız bıraktı çünkü gerçekten bir erkekle konuşmaya ihtiyacı vardı ve benim için endişelenmezse daha kolay olacaktı.

Çiçekli teraslar yoktu ve pek sevgi de yoktu. Akşam yemeğinde bir şey sorduğumda telefonundan başını kaldırırdı, kısa süre sonra çok aşına olacağım bir bakışla: öfkeli bir kızgınlıkla. *Meşgulüm, sözümü kesiyorsun, belli ki gerçek bir işte çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, Maren.*

Hayal görmüyordum. Çok geçmeden yüksek sesle söylemeye başladı.

Orada olduğum için memnun görüldüğü tek an yatağa girdiğimiz andı ve o bile... tatsızdı. Bir hata yapıp yapmadığımı, tüm hafta boyunca sergilediği davranışların bir anormallik mi (değildi) yoksa gelecek şeylerin bir habercisi mi olduğunu (öyleydi) merak ederek çarşafın arasında kaydım ve bir şey istediğinde aniden benden hoşlanıyormuş gibi davranmasına içerledim. Benden uzaklaşır uzaklaşmaz, büyük, ciltli bir kitabın kapanması gibi yok olacağını zaten bildiğim ilgisinin ve cazibesinin aniden yeniden ortaya çıkmasına içerledim. Beni sevdiğini iddia eden adam ertesi geceye kadar tekrar ortadan kaybolacaktı, ta ki ben onun altında kalana - gelmeyene- ve neden olmam gerektiği gibi mutlu olamadığımı düşünene kadar.

Bugünlerde o haftayı çok düşünüyorum.

Riverbend'de geçirdiğimiz zamana kimse balayı demez. Charlie merdivenleri yeniden inşa ederken, yeni pencereler asarken ve şirketi adına buranın parasını ödemeye devam edebilecek kadar iş yaparken ben bütün hafta banyo zemininden fayans söküyor ya da hasarlı duvarları sıvıyorum.

Elijah, adamları tavan arasındaki döşeme ve yalıtımı tamamlayana kadar üst kata klima takmak istemiyor, bu da bu devasa ev için tek serin havanın bodrumdan geldiği ve derhal açık pencerelerden, sallanan kapılardan geri döküldüğü anlamına geliyor. Ter içindeyiz ve biraz stresliyiz. Yaklaşık her on dakikada bir bir şeyler düşüyor ve kırılıyor. Hayatımda hiç bu kadar çok küfür duymamıştım.

Yine de mutluyum. Günlerimi bu coşkulu, beklenti dolu balonun içinde geçiriyorum ve ekip ayrılır ayrılmaz Charlie beni kucağına alıp bacaklarım beline dolanmış bir şekilde evden çıkarıyor ve gün boyunca söylemek isteyip de söyleyemediği her şeyi bana anlatıyor. Sadece yarısı pis. Sanırım seçebileceği normal Manhattan modelleri ve influencer'ları olsaydı bunların hiçbirisi olmazdı, ama bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Belki onun da düşünmemeye çalıştığı bazı şeyler olmuştur.

Göğsüne sokuluyorum - Harvey'nin aksine Charlie sarılmayı seviyor. Uyandığımızda bana sarılmış, bacaklarını kalçalarımın üzerine atmış oluyor. Sırtımı karnına bastırmış, kolları beni şimdi olduğu gibi sıkıca tutmuş halde uykuya dalıyor.

"Andrew'la işleri nasıl bıraktın?" diye soruyor durup dururken.

Kaşlarım çatılıyor. Bana Andrew'u güvence istediği için mi soruyor, yoksa bu şey sona erdiğinde sırtımı yaslayabileceğim biri olmasını umduğu için mi?

Ona doğru yuvarlanıyorum. "Buraya dönmek için acelem olduğu için gelemeyeceğimi söyledim, o da güldü ve o gece restorana geldiğinde sorun çıkaracağını bildiğini söyledi. Ama hâlâ ev hakkında insanlarla konuşuyor."

"Güzel," diye yanıtlıyor. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

Onun rahatlaması elle tutulur bir şey. Ve bu yüzden benimki de öyle.

Gözlerimi kapatıyorum, ona doğru kıvrılıyorum ama bakışlarını hâlâ üzerimde hissedebiliyorum.

"Uyu Charlie," diyorum ona sakın bir gülümsemeyle. "Erken kalkmamız gerekiyor."

Dudakları başımın tepesine yapışıyor. "Yorgun değilim."

Tek gözümü açıp ona bakıyorum. "Sana bir hikâye anlatayım mı? Eskiden Kit'i böyle uyuturdum."

"Evet," diyor. "Sıkıcı bir şey olsun ama Andrew kadar sıkıcı olmasın."

Gülüyorum ve ona bir Yunan efsanesi anlatıyorum, Kit küçükken ona anlattığım türden. Tam bitirdiğimde, uyuduğunu varsayarak, beni sırtüstü itiyor.

"Üzgünüm," diye fısıldıyor, ağzı açık öpücüklerini tenime bastırarak. "Ama sesinin beni uyutabileceğini hiç sanmıyorum. Tam tersi bir şey."

Karanlıkta gülümsüyorum, gövdemden aşağı kayarken elimi saçlarında gezdiriyorum.

Bunlar hep istediğim heyecan verici, güneşli, kendinden geçmiş, orgazmik günler.

Uzun sürmez ama balayları uzun sürmez.

Sonunda, o hayatına devam ettiğinde ve ben de aile kurmak isteyen biriyle evlendiğimde, başka biriyle ikinci bir balayına çıkacağım. Yeni kocam nazik olacak, Harvey gibi olmayacak... ama bir daha asla bu kadar iyi olamaz.

CHARLIE

Çağrılar hızlı ve öfkeli bir şekilde geliyor. Yeni bir finansman turu başlamadan hemen önce hep böyle olur. Temmuz ortasındayız ve benim çoktan San Antonio'ya gidip hazırlanmam gerekiyordu. Bunun yerine, benim yerime genç VC'leri gönderiyorum, çünkü...

Kendime ev için kaldığımı söyleyebilirim -her ne kadar *Andrew* şimdilik güvende olduğumuzu iddia etse de teknik olarak her an yıkılabilir- ama *ben* bile kendi motivasyonlarıma karşı o kadar kör değilim. Başından beri kalmamın tek sebebi var.

Ağustos sonuna kadar ayrılmak zorundayım. Başka seçeneğim yok. Ve şu anda orada olmamam kötü görünüyor. Ama Maren'le böyle günler hayatta bir kez gelir.

Onunla geçireceğim bu iki ay tamamen bana ait olacak. Bir şekilde yeterli olması gerekecek.

Öğleden sonra bisikletleri dışarı çıkarıyoruz, koyun etrafını saran şerit boyunca ilerliyoruz. Hava cehennemden daha sıcak ama tepedeki ağaçlar yeterince gölge sağlıyor.

Bununla ilgili her şeyi seviyorum: esintiyi, hareketi, Maren'in omzunun üzerinden yüzünde bir sırıtışla bana bakmak için geri döndüğünü görmeyi. Şortu bisikletin üzerinde yükseliyor.

her pedal çevirişinde kışının kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Dikkatimi dağıttığı için muhtemelen kaza yapacağım ama çekişte geçirdiğim zamana değecek. Yeterince uzaklaştığımızda, onu suya doğru yönlendiriyorum ve bir battaniye seriyoruz, akşam yemeğimiz için tavuklu salatalı sandviçlerle buzlu limonata içiyoruz.

Uzun bacaklarını önünde uzatıyor ve kollarının üzerine yaslanıp uykulu bir memnuniyetle gülümsüyor. "Neden herkes burada yaşamıyor anlamıyorum," diyor. "Manhattan'daki her bir kişi eşyalarını bir arabaya atıp bu tarafa taşınmalı."

"Hayatını kazanma ihtiyacının bununla bir ilgisi olabilir, güven fonu prensesi."

Gülüyor. "Sanırım Manhattan'daki herkes buraya taşınıyorsa, burası zaten böyle olmazdı, değil mi? Milyonlarca yüksek bina ve tıkanmış bir trafik olurdu."

"New York'u sevmiyormuşsun gibi konuşuyorsun ama ben hep sevdiğin izlenimini edinmiştim."

Bana bakarken gözlerini güneşten koruyor. "Seviyorum. Yani, bazı kısımlarını seviyorum. Sanırım sadece bir molaya ihtiyacım var. Yılda birkaç kez böyle bir şeye ihtiyacım oluyor. Sessizlik, insanlar yok, trafik yok, ayakkabı giymekle ilgili kurallar yok."

"Şanslısın ki, hiç kullanmadığı kocaman bir malikanesi olan bir adam tanıyorum. İstedğin zaman gelebilirsin."

Bana doğru yuvarlanıyor. "Gerçekten yuva kuramayacağını mı düşünüyorsun? Yavru köpekleri sevmediğini söylemiştin ama sevdiğin belli. Eninde sonunda çocuklar hakkında da böyle hissedeceğini düşünmüyor musun?"

Kaskatı kesildim. Maren için yapamayacağım neredeyse hiçbir şey yok ama ona bu konuda boş yere umut veremem çünkü duruşum değişmeyecek.

"Yapmayacağımı biliyorum." Beni duyduğundan emin olmak için gözlerinin içine bakıyorum. "Son birkaç aydır işlerin senin için kolay olmadığını biliyorum. Ama işin içine çocuklar girdiğinde ne kadar kötü olabileceğini tahmin bile edemezsin."

Başını eğdi. "O zaman anlat bana. Anlamamı sağla."

Annemin kız kardeşim için hissettiği kederi nasıl açıklarsınız? Sadece kız kardeşim öldüğünde değil, teşhis konulduğu andan itibaren? Dipsizdi, sonsuzdu. En düşük noktaya ulaşmış gibi görünürdü ve sonra daha da kötüleşirdi.

"Kız kardeşim Universal'a gitmeyi çok istiyordu," diye cevap veriyorum. "Harry Potter Dünyası. Ve gittiğimizde o kadar hastaydı ki sanki-" Duruyorum, boğazımı temizliyorum. "Sanki bunu bizim için yapıyordu. Çok solgundu, terliyordu. Annem onu tekerlekli sandalyeyle itiyordu ve sanki hayatının en güzel günüymüş gibi davranıyordu ama o gece Zoe uyuduktan sonra otoparka gitti ve ben de onu takip ettim çünkü bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Dizlerinin üzerindeydi. Tanrı'ya yardım için yalvarıyor, eğer bunu düzeltirse her şeyden vazgeçebileceğini söylüyordu. Hiç böyle bir çaresizlik görmemiştim. Kız kardeşimi seviyordum ama o anda, annemin acı çekmemesi için hiç doğmamış olmasını diledim."

Zoe hastalanmadan önce annemin yüzü gülüyor ve iyimserdi, tıpkı Maren'in şimdi olduğu gibi - her denklemin olumlu tarafını bulmaya çalışırdı. Zoe'nin ölümü bunu yok etti. Bana hala gülümsüyordu ama içinde hiç neşe yoktu. Bunun benim başıma gelmesini istemiyorum. Bunun Maren'in başına gelmesini de kesinlikle istemem çünkü onun dünyaya bakış açısını çok seviyorum. Tüm ışığı geri yansıtmasını ve her şeyi daha parlak hale getirmesini seviyorum.

"Köpeklerle mutlu olamayacağını mı düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Gülümsemesi hüzünlü. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

Bu herhangi biriyle yapabileceğim bir konuşma, ama aynı zamanda... biraz daha fazlası gibi geliyor. Sanki ikimiz de bir kapıdan içeri bakmışız, arkasında ne olduğunu incelemiştik ve şimdi kapalı kalmasının en iyisi olduğunu kabul ediyoruz. Yine de odaya girmek istedim.

Tamam, gerçekten, gerçekten odaya girmek istedim.

"En iyisi bu," diyor. "Berbat bir baba olurdun."

"Hayal edebileceğinden bile daha kötü. Gerçekten kötü tarafımı saklıyordum."

Sırıttıyor. "Kötü mü? Bunun mümkün olduğundan emin değilim. Yeni doğmuş bebeklerini viskiyle beslediğini ve yüzüp yüzmediklerini görmek için onları göle atarak vücut yağlarını test ettiğini hayal ediyorum bile."

"Ebeveynliği eğlenceli hale getirmek için söylenen ilk şey bu. Belki de bunu yazarken çok aceleci davrandım." Onu sırt üstü itiyorum. Onu istiyorum -onu hep istiyorum- ama daha çok az önce yaptığımız konuşmayı unutmak istiyorum. Eninde sonunda bir sona varacağımızı unutmak istiyorum.

Yol veriyor, tam da yapacağını bildiğim gibi. Çağlar boyu sürececek bir tartışmanın ortasında olabilirdik ve eminim ki onu öpüp elimi bacaklarının arasına soksam, aynen şu an olduğu gibi olurdu: uysal, istekli, şortunun altında giydiği küçük beyaz pamuklu külotu sıırılsıklam.

Üstüne çıktım ve şortunu çıkardım. Özel mülkte olduğumuz kesin, ama yine de tekneyle biri gelirse görülebiliriz. Bu riski almaktan çok mutluyum ve fermuarıma uzanışına bakılırsa, sanırım o da öyle.

"Lanet olsun," diye tıslıyorum. "Hiçbir şey getirmedi."

Gülümsüyor. "Yapabileceğimiz başka şeyler de var. Yuvarlan."

Sadece Maren'in başını verişini düşünerek bile boşalabilirim - istekli ve aç, bunu yaparken o kadar tahrik oluyor ki, ben bitirene kadar damlıyor. Ama şu anda onun içinde olmak istiyorum. "Şu anda seni becermek için ölüyorum. Hadi kulübeye geri dönelim."

Dudağını ısırtıyor, kızartıyor. "Test sonuçlarımı aldım." Kaşlarını çatmış. "Ne?"

"Buraya gelmek için ayrılmadan hemen önce CYBE testi yaptırdım. Harvey'nin aldattığından şüphelenmiştim ama bir şeyim yoktu."

Oh. Sikeyim. Söylediği şey, hamile kalamayacağı ve benim de ondan bir şey kapamayacağım.

benden bir şey kapamaz.

Kötü bir fikir gibi görünüyor, ama şimdiden bu öneri karşısında taş gibi oldum. On yılı aşkın bir süredir prezervatifsiz seks yapmamıştım. "Öyle mi?" Soruyorum, şortumu indirmeye başlamıştım bile.

Kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Lanet olsun, bu bile harika hissettiriyor. Bu bile -sikimin ucunu onun ıslak, dar amına sürmek- delicesine iyi. O kadar iyi ki gözlerimi kapatıp bir an için başka bir şey düşünmek zorunda kalıyorum.

"Tanrım, Maren," diye fısıldıyorum.

Bacakları daha da açıldı. "Charlie," diye inliyor, o yarım yalvarışıyla.

Kelimeleri söylemesi için onu zorlamak istiyorum. Onu söylemeye ikna edebileceğim en iğrenç ifadeleri kullanarak yalvarırken Maren'in kızarmasını izlemeye bayılıyorum. Ama şimdi? Sikeyim.

Sadece ihtiyacım var.

Sözsüz bir nefesle içine itiyorum ve öylece tutuyorum. Çok ıslak, çok sıcak. Duvarları bana yapışıyor ve Tanrım, çoktan yaklaştım.

"Bu utanç verici olacak, Mare. Bu çok iyi. Yapamam..."

Gülümsüyor ve beni kendine doğru çekerek kollarını etrafıma doluyor. "O zaman devam et ve boşal. Ve sonra tekrar yap."

Tekrar ve tekrar içeri kayıyorum, durmak için çaresizim. Onu sertçe öpüyorum, yüksek sesle söyleyemediğim tüm kelimeleri harekete kanalize ediyorum. Çok geçmeden, omurgamın dibinde bir sıcaklık patlaması oluyor ve ben onun içine boşalıyorum, adını inleyerek.

O kadar mükemmel ki. O kadar mükemmel ki.

Onu sonsuza dek yanımda tutmak için neredeyse her şeyimi verirdim. Sadece onun istediği şey değil.

MAREN

Bir ay oldu. Rüya gibi, uyuşuk bir ay.

Son otuz günde tüm hayatım boyunca yaptığımdan daha fazla seks yaptım. Margaret'in odasına girdiğimde hiçbir şey hissetmiyorum... ve sanırım bunun nedeni zaten *her şeyi* hissetmem. Başım dönüyor. Coşkuluyum. Ve tüm bunların altında biraz keder var ama şu anda bunu fark etmemeye çalışıyorum.

Margaret benden her ne istiyorsa, onu elde ediyor gibi görünüyor. Aynaya baktığımda benden başka kimse yok.

Mutfağı yeniden tasarlamayı neredeyse tamamladım. Ne zaman bunun benim mutfağım olmayacağını unutsam, daha muhteşem hale getirmek için bir fikir buluyorum. Ne zaman Charlie'nin müstakbel eşinin mutfağı olacağını hatırlasam, planları parçalamak ve yardım etmeyi reddetmek istiyorum.

Annemin menajeri aradığında backsplash için fayans seçmenin ortasındaydım. Telefonumda adının parlaması bile tatsız bir şok. Heyecanlanmalıyım, çünkü muhtemelen benim için bir işi var demektir. Onun yerine, sesli mesaja geçmesine izin veriyorum. Bir ay ya da bir yıl sonra ya da kesinlikle çok geç olduğunda, mesajı hiç almamışım gibi davranmak için. Ama Charlie'nin birkaç gün içinde San Antonio'da olması gerekiyor.

Haftalarca. Sonbaharda gidecek ve ben de sonsuza kadar kalamayacağım.

"Senin için bir işim var" diyor Scott. "Marais & Wolfe'un bu yılki yüzü olmaya ne dersin?"

İyi, yüksek profilli bir iş. Aslında kıyafetleri de seviyorum. Ancak içten içe şimdiden solmaya başladım. "Ne zaman başlamamı istiyorlar?"

"Sadece ölçülerini almak için bu hafta New York'ta olmanı istiyorlar. Ayın ilerleyen günlerinde bir prova olacak ve ardından Eylül başında Barselona'da olman gerekecek."

"Barselona mı?"

"En iyi kısmı bu. Dünya çapında bir tema. Barselona'da çekim yapacaksın, sonra bazı gösterilere katılacaksın, ardından kış başında Phuket'e gideceksin ve önümüzdeki Şubat ayında da Antarktika'ya gideceksin. Çılgınca, değil mi?"

"Evet," diyorum ona, sesime biraz coşku katmak için elimden geleni yaparak. "Hem de çok."

Barselona ve Phuket'i seviyorum. Hep Antarktika'ya gitmek istemişimdir. Sanırım beni bu konuda üzen şey işin kendisi değil, tüm bu muhteşem yerleri ziyaret ettiğimde Charlie'nin geçmişimin bir parçası olacak olması.

O gece yemekte Charlie'ye "Gitmek istemiyorum," dedim.

Cevap vermeden önce bir süre tabağına bakıyor. "Eğer

sen yapmadı istiyorum için Git, sen
olmazdı. olmak Gidiyorum. Neden evet dediğinizi
anlıyorum, ama sanki

başka seçeneğim yok."

"*Çalışmadan* duramam, Charlie. Hamile kalmaya çalışmıyorum, bu nasıl görünür?"

"Nasıl görüldüğü neden umurunda ki?" diye karşı çıkıyor.

Sanırım haklı olabilir. Neden umurumda olsun ki? Sevmediğim insanlar hakkımda kötü konuşacak diye mi? Sanırım bu sorunun sadece küçük bir kısmı. Daha büyük kısmı ise buradaki zamanım sona erdiğinde dönecek bir şeyimin olmaması ve o günler hızla yaklaşıyor.

"Bu iş bittiğinde ne olacak Charlie?" Sessizce sordum. "Döndüğümde ne evim, ne planlarım, ne de işim var. Bir şeylere sahip olduğumu hissetmeye ihtiyacım var."

Onunla kalmamı önermiyor. *Neden başka bir mülk satın alıp onu çevirmediğimizi* söylemiyor. *Bu işte iyiyiz.*

Bu işte iyi *olduğumuzu* bile düşünmüyorum ama onunla geçirdiğim zamanı uzatmak için kabul ederdim.

"Ama sen mankenliği bile sevmiyorsun," diyor, "peki başka neyi seviyorsun? Hayatının bir noktasında bebeklerden başka bir şey düşünmüşsündür mutlaka."

Tabağımdaki salatayı itiyorum. En eski çocukluk anılarımda bile, sadece benden beş yaş küçük ve ele avuca sığmayan Kit'e baktığımı hatırlıyorum. Onunla ilgilenmek ve bundan zevk almak. Bir nevi modellik işine girdim çünkü fırsat çıktığında hayır demek imkansızdı. Başka ne bana bu kadar iyi ödeme yapabilirdi ki? Herhangi bir yeteneğim de yoktu.

Ama annelik benim gerçek hedefim olarak kaldı.

"Küçükken bile kendime ait bir şeyim olsun istiyordum. Başka hiçbir şeyde özellikle iyi değilim."

"Tanrı aşkına," diye inliyor Charlie. "Peki ya tasarım? Belli ki bundan hoşlanıyorsun ve bu konuda doğuştan o kadar iyisin ki insanlar sürekli olarak yenilediğin herhangi bir yeri satman için sana ulaşmaya çalışıyor. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Gerçekten zevk aldığın bir şeyde gerçekten iyi olmak?"

Bir omuz attım. "Bunun için okula gitmedim ve bu-"

"Ne gibi değil?" diye soruyor.

"Babam oldukça ünlü bir sanatçı, annem ünlü bir süper model, üvey babam ise ünlü bir zengin. Kit doktor olacak, bu onu ünlü yapmayacak ama ünlü olmaktan daha iyi bir şey. Hayattan daha büyük bir şey yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum ve modellik buna en yakın olduğum şey."

"Kendinden başka kimi etkilemen gerekiyor?" diye soruyor.

Güzel bir soru. Keşke cevap verebilseydim. "Profesyonel olarak yapmaya çalışsaydım Harvey benimle dalga geçerdi."

"Harvey'i siktir et. Hayatını olması gerekenden daha kötü hale getirmeye çalışan herkesin canı cehenneme, buna ben de dahilim," diyor, aniden sertleşerek.

Çok önemsiyor. Hiç kimsenin olmadığı kadar. Beni önemsiyor, hatta itiraf etmese de köpekleri bile önemsiyor; bütün öğünü Narcy'ye bifteğinden parçalar yedirerek geçirdi.

O en iyi koca, en iyi baba olurdu. Ve bunu umut etmeyi bırakmanın tek yolu buradan gitmek. Gittiğimde özlemim hızla kaybolacak mı? Ondan uzakta bir hafta geçirdikten sonra transa girmiş gibi uyanıp, Margaret'in elinin başından beri terazinin üzerinde olduğunu ve her şeyi kendi başlarına olabileceklerinden daha yoğun hale getirdiğini fark edecek miyim?

"Etkilendiğimiz konusunda hiç endişeleniyor musun? Ev tarafından yani."

Ağzı seğiriyor. "Etkilenmek mi?"

"Charlie, Graves malikanesinde tıpkı Margaret ve William'ın yaptığı gibi dans ettik. Sen beni William'ın George'la evlenmemesini söylediğinde Margaret'i öptüğü gibi öptün. Sen gidip Harvey'den yavru köpekleri geri aldın; William gidip George'dan broşu geri aldı. Margaret, William'ı bahçede egzersiz yaparken izlerdi, ben de seni sınav çekerken izlerdim-"

Gülüyor. "Hâlâ bakıyorsun ama seni kim suçlayabilir ki?" Bunu görmezden geliyorum. "Demek istediğimi anlıyorsun ama."

"İşte bu yüzden ateşli kızlar bir tehdittir," diye cevap veriyor. "Çünkü eğer seksi *olmasaydın*, söylediğin her şeyin oldukça tuhaf olduğunu düşünürdüm. Ama sen *ateşlisin* ve bu yüzden bu sadece tuhaf ve sevimli bir şey. Zengin erkekler her zaman performans gibi boktan işlere girmeye karar veren çocuklar yetiştirir.

ve neden biliyor musunuz? Çünkü sevimli buldukları tuhaf bir kızla çiftleşmek için baştan çıkarıldılar."

Bu çok aşağılayıcı ama gülümsemek için kendimi zor tutuyorum.

"Yani bu senaryoda sen zeki adamsın ve ben de senin potansiyel yavrularını yok eden tuhaf kızım öyle mi?"

"Birleşik genlerimizi aktarmıyoruz, o yüzden bu bir sorun değil," diye yanıtlıyor. "Ama evet."

PERŞEMBE günü, reklam müdürüyle buluşmak için New York'a gidiyorum. Annemin ısrarıyla hafta sonu kalmayı kabul ettim. Charlie beni Charleston'a götürüyor ve işlerin ne durumda olduğu ya da şehirde geçireceğim süre boyunca kimlerle görüşeceğim hakkında tek kelime etmiyor. Belki de benden uzaklaşmayı dört gözle bekliyor ve doydu - çoğu kadınla bu noktaya çok çabuk ulaşıyor gibi görünüyor ve sanki herhangi bir anlaşmamız varmış gibi değil. Bildiğim kadarıyla bu gece Smokies'e gidip dişleri olan barmenle sohbet ediyor olabilir. Umarım o o Olmaz, ama Ben de olmuştur yanlış hakkında insanlar

Daha önce.

Evlendiğim son adam gibi.

Terminalin önüne çekti ve ikimiz de arabadan indik. Beni kaldırımın kenarında karşıladı ve çantamı verdi.

"Ee," diye başladım. Sonra hiçbir şey söylemiyorum çünkü hem söyleyebileceğim bir şey yok hem de söylenecek çok şey var.

"Yani," diye cevaplıyor. "Daha sonra Andrew'la takıldığını öğrenmeyeceğim, değil mi?"

Sırıtiyorum. Konuyu açmanın bir yolunu bulmuştu, Tanrı'ya şükür. "Bilmiyorum. Dişli barmen konusunda seni uyarmama gerek var mı?"

"Maren, dişleri olan barmenle hiç ilgilenmedim."

"Güzel olduğunu söylemiştin."

"Sürekli Pink Floyd tişörtü giyiyor," diyor. "A, Pink Floyd'dan nefret ederim. B, bahse girerim onların tek bir şarkısını bile söyleyemez. Sadece moda olduğu için giyiyor."

Gülüyorum. "Bu inanılmaz derecede seçici, Charlie."

"*Daha az* seçici olmamı mı istiyorsun?" diye soruyor, ellerini kalçalarımın dolayarak.

Yüksek sesle söylemek zorunda kalmadan münhasırlığı tartışmak için ne kadar saçma, dolambaçlı bir yol. Çünkü bunu yüksek sesle söyleseydik, ikimiz de bunun uzun sürmeyeceğini ve ne kadar anlamsız olduğunu fark etmek zorunda kalacaktık.

"Hayır." Onunla tam olarak göz göze gelemiyorum. "Daha az seçici olmanı istemiyorum."

Dudakları dudaklarıma yapışıyor. "Maren," diyor. "Ne kadar seçici olsam da olmasam da, senin bana dönmeni beklemekten başka bir şey yapma şansım yok."

İçim rahatlıyor, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Hiçbir şeye varamayız ama şu anda benim olması yeterli.

KIT ve ben annemin geniş, güzel mutfağındayız, yüz bin dolarlık lav taşından masada oturuyoruz, annem elinde şarap kadehi, Kit'e neden dört yüzden az düğün davetlisi alamayacağını anlatıyor.

"Ona sen mi söylemek istersin, Maren," diyor Kit, "yoksa ben mi söyleyeyim?" "Anne," diyorum, "Kit doğası gereği isyankârdır ve Miller da onun her istediğini yapar, çünkü o çok iğrenç bir şekilde kırbaçlanmıştır, bu yüzden onu zorlamaya devam edersen, kaçır gider ve sen de Torunlarınla tanışırsan şanslısın."

"Buna cüret edemezsin," diye soluk soluğa bağırıyor annem, Kit'in etrafında dönerken kadehindeki şarabı höpürdeterek.

Kit tek kaşını kaldırarak yukarı bakıyor. "Seni buna inandıracak ne yaptım anne?" diye soruyor. "Ayrıca, tıp fakültesine geri dönüyorum, nişanım yeni bir şirket kurmanın ortasında ve seninle birlikte çalışan insanların çoğundan nefret ediyorum."

zaten davet etmek isterdim, yani kaçmak için ihtiyacım olan tüm teşviklere zaten sahibim ve senin çiçek seçimini ve yarattığın yedi renkli çılgın hayal panosunu -tamamen nefret ettiğim renklerde, eklemeliyim- kabul etmemi sağlamaya çalışman beni tam olarak uçurumdan aşağı gönderecek şey."

Annemin elleri kalçalarına gitti. "Deniz mavisini ve çikolata kahvesi bu sezonun siyahı!"

"Ben de siyahlar içinde evlenmek istemezdim," diye yanıtlıyor Kit. "Bana deli diyebilirsin."

"Peki," diyor annem ellerini havaya kaldırarak. "Madem benden çok daha zekisin, yardımımı sana zahmet vermeyeyim."

Yatak odasına doğru kaçıyor ve Kit'le ben gülüyoruz.

"Yardımlarıyla beni rahatsız etmeme olasılığı nedir?" Kit soruyor.

İhtimaller sıfır. Ulrika, bir hafta içinde planlamaya geri dönecek.

Sanki bu konuşma hiç yaşanmamış gibi. "Gerçekten kaçmayacaksın, değil mi?"

Kadın inliyor. "Hayır. Miller babamın ağlamasını izleyebilmek için düğün yapmamız gerektiğini söylüyor."

Gülüyorum. "Bu bir düğün için duyduğum en iyi sebep değil."

Gülümsemesi tatlı ve gizemli, birkaç hafta önce kıskanabileceğim ama aniden ruhumun derinliklerine kadar anladığım bir gülümseme. "Ben de öyle dedim, o da benimle herkesin önünde evlenmek istemesinin birkaç nedeni daha olduğunu söyledi, ama daha çok bununla ilgiliydi."

Kit'i tanımlamak için *aptal* kelimesini kullanacağımı hiç düşünmezdim, çünkü küçük bir çocukken bile küçük, öfkeli bir yetişkin gibi davranıyordu, ama sanki Miller onun genç, bıkkın olmayan bir parçasını ortaya çıkarmış gibi. Buna bayıldım. Manhattan'ın yarısı bu duruma kızgın olduğumu düşünüyor, oysa aslında sadece böyle olduğu için minnettarım. Eğer önce benimle çıkmasaydı,

tanışmayabilirlerdi. Birbirleri için yaratılmışlardı ve ben de bir rol oynadığım için mutluyum.

Ulrika sadece bir dakika sonra mutfağa zafer kazanmış bir şekilde döner çünkü "yüzyılın en iyi düğün planlayıcısını" bulmuştur.

Bu uzun sürmedi.

Sonra uzun tırnaklı parmağıyla beni işaret etti. "Sen buradayken sana Roger'ın arkadaşını ayarlayacağım. Cumartesi gecesi. Seni Le Bernardin'e götürmek istiyor, bu da iyiye işaret gibi görünüyor." Başparmağını işaret parmaklarına sürüyor. Demek bahsettiği işaret paraydı.

"Anne, Roger'ın bir arkadaşıyla çıkmayacağım," diyorum kararlılıkla.

"O Roger'ın yaşında değil, ama dürüst olmak gerekirse Maren, artık otuzlu yaşlarındasın. Bazı tavizler vermeye başlamanın zamanı geldi. O elli üç yaşında. Belki de elli dört. Hâlâ ikinci bir aile kuracak kadar genç ama bu konuda seçici olacak kadar da genç değil."

"Tanrım, anne," diye inliyor Kit. "Bütün bunları bir kez daha söylemeni istiyorum ki Maren'in terapistine dinletebileyim. Her şeyi açıklayacaktır."

"Roger'ın arkadaşıyla çıkmayacağım," diye tekrarlıyorum. "Kimseyle çıkmayacağım."

"İyi o zaman!" Annem oflayıp pufluyor, ellerini havaya kaldırıyor. "Taşınır, evde kalmış bir kız olur ve yaşlılığımızda bana ve Roger'a bakarsın! Bu karmaşadan kurtulmana yardım etmeyeceğim ve sana kalanı ne kadar sevdiğini göreceğiz!"

Annem odadan çıkarken Kit gülüyor. "*Seni bu beladan kurtarmaya* çalışmama ihtimali nedir?" Sırıtıyorum, tehdidin beni ne kadar rahatsız ettiğini belli etmemeye çalışıyorum, bunun benim için bir başka yol olabileceğinden ne kadar endişelendiğimi

hayat ve Margaret'in potansiyel olarak paralel yollar izler.

Miller'la Charlottesville'de yeni kiraladıkları daireyi soruyorum. Charlie'nin evini soruyor ve o n a yardım ettiğim için beni övüyor. Kendimi suçlu hissediyorum.

Övgülerini kabul ediyorum, bugünlerde vajinamla ilgili şeyler dışında Charlie'ye yardım etmek için çok az şey yapıyorum.

Ona günlüğü bulmamdan ve son dakikaya kadar Margaret'i sevdiğini kabul etmeyen William'dan bahsediyorum.

Başını eğdi. "Bu çok komik. Sen onu tarif ederken, ben Charlie'yi hayal ediyorum."

Bunu söylerken beni inceliyor gibi görünmesinden çok fazla anlam çıkarmamaya çalışıyorum.

"Peki, onlara ne oldu?" Kit o odada hissettiğim sersemlik ve kederin bir anlamı olabileceğine inanmayacak kadar pratik zekâlı. Aşk onu biraz yumuşattı - bu konuda Charlie'den daha kibar olabilir - ama yine de bunun delilik olduğunu düşünürdü.

Omuz silktim. "Okumayı bıraktım. Onların soyundan gelen kimseyi bulamıyorum ve kulüpte, çocukken 'yaşlı Bayan Ames'in orada yaşadığını söyleyen biriyle tanıştım. Ayrıca Charlie, evin eski sahiplerinden birinin eskiden arazide bulunan bu kulübede ölü bulunduğunu söyledi. Margaret'in yalnız öldüğünü öğrenmek istemiyorum."

Kit'in başı tekrar eğiliyor, sanki benim kendimde bile göremediğim şeyleri o bende görüyormuş gibi. "Sonucu kontrol edebileceğin gibi değil. Hayatının geri kalanını seni yok etmesini bekleyerek geçirmektense acı bir gerçeği önceden bilmeyi tercih etmez misin?"

Günlükten bahsediyor ama bu Charlie'yle aramızdaki şey için de geçerli, değil mi? Hiçbir şeye çok yakından bakmıyorum.

Onun yerine beni yok etmesini bekliyorum.

CHARLIE

O gece Elijah ve şehirdeki ekipten bazılarıyla akşam yemeği yiyorum. Maren'in bahsettiği barmen hepimize içki ısmarlamak için uğruyor ve bana numarasını uzatıyor. Numarayı buruşturup attığımda Elijah sırtıyor ama kimseye bir açıklama borcum yok.

Kulübeme dönüp Echo ve Narcy peşimdeyken yatmaya hazırlanıyorum ki bu eskiden beni rahatsız eden bir şeydi ama artık etmiyor. "Annenizi özlediniz mi çocuklar?" diye sordum.

Ne hissettiğinizi biliyorum.

Hiçbir zaman bir kadını sebepsiz yere arayan bir erkek olmadım, ama sadece Maren'in sesini duymak istiyorum. Gününün nasıl geçtiğini duymak ve muhtemelen Ulrika'nın ona söylediği aptalca şeyler yüzünden sinirlenmek istiyorum. Ona bardaki kızın bana numarasını verdiğini ve benim numarayı fırlatıp attığımı söylemek istiyorum.

Daha iyi bilmesem, bir bağlılık için hazır bir adam gibi davrandığımı söyleyebilirdim.

Neredesin şimdi?

MAREN

Yat, ama aklına bir şey gelmesin. Annem koridorun sonunda.

Arıyorum.

"Yatma zamanı efsaneme ihtiyacım var" diyorum ve gülüyor.

Maren'in Yunan mitolojisi hakkında ansiklopedik bir bilgisi var ve her gece bana bir hikaye anlatmasını istiyorum. Bana yüz yıl boyunca her gün farklı bir hikaye anlatabileceğinden ve bundan asla bıkmayacağımdan eminim.

Sesinin tınısını seviyorum, hikâye hüzünlü olduğunda oradaki özlemi ve mutlu biten nadir hikâyelerdeki heyecanı.

Hattın onun ucunda çarşaf lar hışırdıyor. Uzun, pürüzsüz bacaklarının çarşaf ların içinde kaydığını hayal ediyorum. "Annem sana bir efsane anlattığımı duyacak ve bir şeyler olduğunu anlayacak."

"O zaman ona kendi işine bakmasını söyle. Aslında, bunu hemen şimdi yap. Sonra kapıyı kilitle ve kıyafetlerini çıkar, bunu FaceTime'a taşıyalım."

"Sana bir efsane anlatacağım," diyor. "Ulrika'nın evden fırlayıp babanı terk etmekle tehdit etmesiyle sonuçlanma ihtimali daha düşük."

Şortumu yere itiyorum ve yatağa tırmanıyorum. "Duyalım bakalım. Hera bu sefer kime kızgın?"

Yine gülüyor. "Hayır Hera. Bu gece sana Atalanta'dan bahsedeceğim, sadece kendisini ayak yarışında yenebilecek bir adamla evlenirdi."

"Umarım sen de benzer bir şey yapmayı planlamıyorsundur," diye araya girdim. "Neredeyse *herkes* seni bir ayak yarışında yenebilir."

Devam etmeden önce bana çenemi kapatmamı söyledi.

Görünüşe göre bu adam Atalanta'ya aşık olmuş -neden olduğundan emin değilim çünkü bariz rekabetçiliği biraz itici- ve Afrodit'ten yardım istemiş, Afrodit de ona üç altın elma vermiş. Yarış sırasında elmaları fırlatmış, Atalanta her birini almak için durmuş ve o kazanmış.

Maren'e "Kolayca dikkati dağılıyor," dedim. "Kötü eş malzemesi."

"Atalanta'nın da gizliden gizliye onu istediğini ve kazanmasına izin vermeye karar verdiğini düşünmek hoşuma gidiyor," diye yanıtlıyor.

Bu senaryoda hangimizin Atalanta olduğunu sormak dilimin ucuna geliyor, ancak bu evliliğe doğru gittiğimizi ima ediyor.

"En azından mutlu sonla bitti," diyorum onun yerine.

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor. "Daha sonra kutsal bir tapınakta seks yaparken yakalandılar ve aslana dönüştürüldüler."

Bu hikayelerin çoğu mutlu sonla bitmiyor, bu yüzden şaşırmamalıyım.

"I keşke sen değildi kalmak ve bütün hafta sonu," İtiraf ediyorum.

"Aynen," diyor usulca.

"O zaman eve gel," diyorum ona, evde olanın o olduğunu hatırlamadan ya da tam bir korkak gibi davrandığımı kabul etmeden önce. "Lütfen."

"Tamam," diyor. "Yapacağım."

Ve artık nasıl göründüğüm umurumda değil, çünkü her neyse... işe yaradı ve o bana geri dönüyor.

MAREN

Çantalarımı resepsiyona bırakarak Marais & Wolfe ile görüşmeye gidiyorum. Ölçülerimi alıyorlar, ardından reklam direktörüyle konsepti tartışmam için beni bir konferans odasına götürüyorlar.

Kendisine takım elbiseli, belirsiz iş unvanlarına sahip birkaç kişi eşlik ediyor ve bana markanın yüzü olmanın neleri gerektireceğini anlatıyorlar. Standart maddeler olacak: Saç modelimi değiştiremem ve ölçülerim aynı kalmalı.

Ayrıca bir tane daha var: New York ofislerinde haftalık kilo kontrolü istiyorlar.

Evrakları elimden itiyorum. "*Haftalık* kilo kontrolü mü?" diye soruyorum.

Birbirlerine bakıyorlar. "Mankenlik günlerinden beri kilon biraz dalgalanmış gibi görünüyor. Doğru yolda olduğunuzdan emin olmamız gerekiyor."

Tanrım, bu sektörden nefret ediyorum. Annemin kendi kilosuna ve benim kiloma bu kadar takıntılı olmasına şaşmamalı. Bütün hayatı bu saçmalıklarla geçti. Ve elbette, çoğu insanın neden buna uyduğunu anlıyorum - para iyi ve iş, belirli bir seviyeye ulaştığınızda, o kadar da yorucu değil.

Ama paraya ihtiyacım yok ve bu saçmalık.

"Şu anda Güney Carolina'da yaşıyorum," diyorum ayağa kalkarak. "Görünüşe göre bu iş yürümeyecek."

Kadınlardan biri, "Ağırlık meselesini halledebiliriz," diyor. "Yasal yollara başvurayım ve-"

"Düzelttiğinde bana haber ver," diye araya girdim, çünkü hukukçu hayatımın geri kalanında iki kişilik bir örnek olduğumdan emin olmak için yeni bir yol bulmaya çalışırken burada bir saatimi boşa harcamak istemiyorum. "Ama yetişmem gereken bir uçak var."

Belki de işbirliği yapmadığıma karar verirler. Belki de hamile kalmaya çalışırken aldığım on kilonun çok itici olduğuna karar verecekler ve bu riski göze alamayacaklar. Gerçekten ama gerçekten umurumda değil. Sadece Charlie'ye geri dönmek istiyorum.

Hilton Head'e indiğimde, kiralık arabaya yaslanmış bekliyordu. Uçuş boyunca ona toplantı hakkında mesaj attım. Güneş gözlüklerini kaldırıyor ve beni kendine doğru çekerken sırtıyor, elleri kışımı avuçluyor. "Sana bu fazla kiloları ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin?" diye soruyor.

Kulübeye döndüğümüzde bana onları ne kadar sevdiğini gösteriyor ve sonra bayılıyor, ki bu mantıklı - tam bir gün süren fiziksel çalışma, bir saatlik bir toplantıdan ve özel uçakla seyahat etmekten daha yorucu olma eğilimindedir.

Uyanık yatıyorum, Kit'in sesini duyuyorum kafamın içinde, tüm hayatımı korkuyla geçirmektense acı bir gerçeği bilmeyi tercih edip etmeyeceğimi soruyor. Keşke bu soruyu tamamen unutabilseydim.

Ama Margaret ve William mutlu sona ulaşamazlarsa, bu bana Charlie ve benim hakkımda zaten bilmediğim bir şey söylemeyecek.

Burada da mutlu son yok.

Günlüğü bıraktığım yerden alıp okumak için telefonumun el fenerini kullanıyorum. Çok az şey söyleyen birkaç kayıt var - çocuklar gitmiş. George Graves ona yazıyor ve Graves yazmamasını diliyor çünkü mektupları "korkunç derecede sıkıcı" ve William'ın ona yazmayı seçerse ilginç mektuplar yazacağına bahse giriyor, ki yazmıyor.

Noel'de çocuklar geri döner, William hariç, o da teyzesinin evine gitmiştir. Verdun muharebesi ve yaklaşan savaştan başka bir şey konuşmuyorlar - ki hepsi de açıklanamaz bir şekilde bu savaşın bir parçası olmaya hevesli.

25 Aralık 1916

Tüm çocukların evde olması çok güzel olmalıydı ama doğruyu söylemek gerekirse biraz üzgündüm. William'ın en azından tatillerde bana bir mektup göndereceğini düşünmüştüm ama Sam eve hiçbir şey getirmedi ve ondan neredeyse hiç bahsetmedi. Babam William'ın hukuk fakültesini nasıl bulduğunu sordu, Sam de savaş yaklaşırken bitirebileceğinden bile şüphelendiğini söyledi.

26 Aralık 1916

Bugün on sekiz yaşıma bastım ve annem bana o broşu verdi; William'ın geçen yaz benim için bulduğu broşu. Gözyaşlarına boğuldum ve ona sevinçten ağladığımı söyledim ama öyle değildi. Aslında hiç bu kadar üzgün olmamıştım. Sam akşam yemeğinde Columbia'dan Millie adında güzel bir kızla nişanlandığını açıkladı. Dün nereye gittiğini merak ediyorduk ve işte oradaydı, ona sormak için! Annem ve babam yeni yılda kızın ailesiyle tanışmak ve ayarlamaları yapmak için Columbia'ya gidecekler. Ruby Wilson da bu hafta nişanlandı. Sanki geride bırakılıyormuşum gibi hissediyorum.

27 Aralık 1916

Hepimiz masanın etrafında oturuyorduk ki Ruth geldi ve William Howard'ın

ve onu içeri davet etmesi gerektiğini söyledi. Annem onun için bir yer hazırladı ve o bana bakarken benim tek yapabildiğim bütün yemek boyunca ona bakmak oldu.

Annem yemek yemediğim için beni azarladı ve ben de ona biraz hava almam gerektiğini söyledim. Paltomu almadan doğruca dışarı çıktım ve sadece bir dakika sonra William beni takip etti. Çok yetişkin ve ağırbaşlı olmak istiyordum ama bunun yerine gözyaşlarına boğuldum.

"Neden bana yazmadın?" diye sordum, o da beni kendine çekti ve öptü.

"Babanın izni olmadan yazamazdım, değil mi? Ve sen on sekiz yaşına gelene kadar da izin vermezdi. Geçen yaz da aynı şeyi söylemişti."

Ve işte bu yüzden o o burada ! Babamın iznini almak için bana kur yapma izni. Atlanta'dan buraya kadar gelmişti. Bu şimdiye kadarki en romantik şey.

Margaret sonraki aylar hakkında ketum davranır. William'ın romantik mektuplarını ve onu ne kadar özlediğini ima ediyor ama sanki aralarında geçenler kelimelere dökülemeyecek kadar özel. Bunu anlıyorum. Ben de Charlie'yle olan çoğu anımı birinin okuması riskini almak istemezdim, gerçi benim onunla olan anlarımın, onun William'la olan anlarından çok daha müstehcen olduğundan şüpheleniyorum.

Nisan ayında savaş ilan edildiğinde, Sam çok küçük bir törenle Millie ile evlenir ve onu Riverbend'e geri getirir. Çocukların çoğu orduya yazılır ama William, Oak Bluff'a diğer üslerden daha yakın olan Parris Island'da eğitim gördükleri için Deniz Piyadelerini seçer. Margaret onu çoğu hafta sonu görür ve en kısa zamanda nasıl evlenecekleri hakkında konuşurlar.

Turu bitti. Sam'in Millie'ye yaptığı gibi gitmeden önce onunla evlenmeyecek, çünkü en kötü durumda onu dul bırakmak istemiyor.

William'da artık Charlie'yi pek göremiyorum ama sanırım evlilikten kaçınmak için bahaneler sıraya giriyor.

William yola çıkmaya hazırlanırken Charlie uyanıyor ve bana sokuluyor. "Nasıl sonuçlandığını bilmek istemediğini sanıyordum?"

"Fikrimi değiştirdim. William'ın savaşa gitmesi dışında, bu yüzden en başta haklı olabilirdim."

Eli çıplak kalçamın üzerinde geziniyor. "Peki bana okuyacak mısın? Eğer savaşa gidiyorsa, muhtemelen ağlarım."

Sırıtişımı yastığıma gömüyorum. "Sorun değil. Kadınsı tarafla temas halinde olan erkekleri severim."

Charlie'nin eli sıkılaşıyor. "*Kadınsı* taraf mı? Gerekirse sana tam olarak ne kadar kadınsı olduğunu gösterebilirim."

Bu ihtimal beni heyecanlandırıyor ve bunu göstermemek için kendimi zor tutuyorum. "Tek söylediğim, biraz duygu göstermenin yanlış bir şey olmadığı," diye cevap veriyorum, dergiyi komodinin üzerine koyarak.

"Duygu göstermenin *kadınsı* olduğunu ima *etmenizin* oldukça cinsiyetçi olduğunu düşünüyorum."

"Ben de senin beni eleştirmenin oldukça cinsiyetçi olduğunu düşünüyorum."

Sadece ağlamanın sorun olmadığını bilmeni istiyorum."

"Ah," diye başını sallayarak beni altına aldı. "Yani bir erkek bir kadını eleştirdiğinde cinsiyetçi oluyor, ama bir kadın bir erkeği eleştirdiğinde olmuyor mu? Her cinsiyet için farklı kurallar - bunun bir adı yok mu?"

Ağzını kendime doğru çektim. Tek yaptığı üstüme tırmanmaktı ve ben çoktan ıslanmıştım. "Tartışmayı bırak. Enerjini dökülmemiş gözyaşlarına sakla."

"İşin tuhafı," diyor kalçalarımı birbirinden ayırarak, "bu tartışma enerjimi tamamen başka bir şeye harcamak istememe neden oluyor."

Hiçbir uyarıda bulunmadan içime giriyor, göğsümdeki havayı boşaltıyor, William'la ilgili tüm düşünceleri kafamdan atıyor.

Sadece Charlie var ve başka kimse yok. Başka türlü olacağını hayal bile edemiyorum.

MAREN

Önümüzdeki hafta iki önemli telefon var: Biri Marais & Wolfe'dan, sözleşmedeki tartılarla ilgili kısmı kaldırıyor. Sanırım bu iyi bir haber, ancak bugünden itibaren bir hafta sonra prova için New York'ta ve çok geçmeden de Barselona'da olmam gerektiği anlamına geliyor.

Benim için çok daha önemli olan ikinci telefon Andrew'dan geldi.

"İyi haberlerim var," diyor telefonu açtığımda. "Biraz araştırma yaptım ve o geliştirici mi? Bunu birkaç kişiye daha yapmış. Aslında eyaletin merkezindeki bazı Kızılderili arazilerini almak için bir boşluktan yararlanmaya çalıştığı için aleyhinde bir dava açıldı."

Bunların bize nasıl bir faydası olacağını anlamakta zorlanıyorum. Amerikan yerlilerinden toprak almaya çalışan bir adam, orta halli bir risk sermayedarından toprak almaktan *daha kötü* hissetmeyecektir.

"Peki bu dava onun bize bunu yapmasını engelleyecek mi?" diye sordum.

"Hayır," diyor Andrew. "Ama şu anda hikayeyi araştıran birkaç muhabirim var. Hangi hükümet yetkililerinin ona yardım ettiğini araştırmaya başladıklarında, insanlar

yeterince hızlı geri çekilemeyecek. Ayrıca orada bir temsilcim var ve personelinin durumunuzu inceleyeceğine söz veriyor. Bir hafta verin, devlet bugüne kadar söylediği her şeyi geri alacaktır."

Vay be. Andrew sık sık bir şeyin işe yaramasını *umduğunu* ya da *bunun mümkün* olduğunu söyler. Ama bunu hiç bu kadar kesin bir şekilde söylediğini duymamıştım.

"Gerçekten işe yarayacağını düşünüyormuşsun gibi geliyor," diye fısıldıyorum, afallamış bir halde.

"Yüzde yüz yürüyecek, Maren. Hayatım üzerine bahse girerim."

Sandalyeme geri gömülüyorum. Her şeyin bu şekilde çözülmek üzere olduğuna inanamıyorum.

"Bize yardım ettiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır," diyorum ona.

Gülüyor. "Aklıma birkaç yol geliyor ama hâlâ Güney Carolina'da olduğunu düşünürsek Charlie'nin itiraz edeceğini tahmin ediyorum."

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Hamptons'daki öğle yemeğimizi iptal ettiğimde duygularımı yeterince açık ifade ettiğimden şüpheleniyordum ama bu onu doğruladı. "Evet, muhtemelen ederdi."

"Bak, Maren. Bir şey söylemek zorundayım. Ününe bakılırsa, bir şeyler değişmediği sürece senin yaptığın şeylerin hiçbirini istemiyor."

Sertçe yutkundum. Çirkin gerçek bu, değil mi? Yüzleşmeye isteksiz olduğum gerçek. "Hayır, hiçbir şey değişmedi."

"Özür dilerim," diyor. "Ve ilgilendiğimi biliyorsun, ama söyleyeceklerimin nedeni bu değil: zamanını çok fazla harcamasına izin verme. Ben Kristen'ın benimkini çok fazla harcamasına izin verdim ve muhtemelen en büyük pişmanlığım da bu."

Bu da doğru. Charlie ve ben bunu yüksek sesle söylesek de söylemesek de, bu bir israf. Hiçbir yere varmayacak.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum. "Biliyorum. Bunun bittiğinin tamamen farkındayım."

"Hayatına devam etmeye hazır olduğunda, ben buradayım," diyor.

Charlie'ye Andrew'un ev hakkında söylediklerini anlatıyorum ve Charlie sadece gözlerini deviriyor. Arkadaşımın *bedavaya* kurtarmasına yardım ettiği evle ilgili bir telefon konuşmasını kıskanarak, "Bunu neden bir e-postaya yazamadığını anlamıyorum," diye homurdanıyor.

Bu adamın, arkadaşının evini kurtarmasına yardım ediyormuş gibi
İki kızı evinden çıkarmak için Tokyo ile saat 11'de Zoom'da buluşacak.

Benimle birlikte olduğu kişi -ve bir dereceye kadar, her zaman benimle birlikte *olduğu* kişi- gerçek kişi gibi hissettiriyor. Ama New York'a döndüğümüzde... o zaman kim olacak?

İki gün sonra, eyaletten evin artık istimlak edilmeyeceği haberini aldık. Hiçbir teftiş yapılmayacak.

O zaman burada olmamıza gerek yok. Tamamen kurtulduk. Charlie'nin gerçekten San Antonio'ya gitmesi, ofise girmesi gerektiğini söylemesini bekliyorum ama o hiçbirini söylemiyor.

Ama her halükarda son yaklaşıyor.

Sonunda Margaret'in son birkaç yazısını okumaya koyuldum.

10 Ağustos 1917

William'a yola çıkmadan önce birkaç gün izin verildi. Annesiyle vedalaşmaya gitti ama son gününü burada benimle geçirdi. Bu gece barakada uyuyacak, tüm erkeklerin odalarının boş olduğu düşünülürse bu çılgınca görünüyor.

Birlikte çok güzel bir gün geçirdik. Evin gölgesinde beni tekrar öptü ve sabah onu uğurlamamamı çünkü bunun çok zor olacağını söyledi. Benimle evleneceğini söyledi.

Döndüğü gün, mümkünse çardakta, gerçi annem muhtemelen kilise düğünü isteyecektir, ve bana büyükannesine ait bir yüzük verdi. Sadece küçük bir zümrüt yüzük, ama onu herhangi bir şeyi sevebileceğimi düşündüğümünden daha çok seviyorum. Şimdi suyun kenarında, metrelerce ötede uyuyor ve... neden bu son saatleri boşa harcıyoruz? Savaşın bir an önce bitmesi için dua ediyorum ama buna dair hiçbir işaret yok ve Verdun'da bir milyon çocuğun öldürüldüğünü söylüyorlar. Bir milyon. Böyle bir sayı nasıl mümkün olabilir? Eğer en kötüsü olursa, bu geceyi ondan uzakta geçirdiğim için ne kadar pişman olacağım? Sahip olduğum her şey ona aitken neyi korumaya çalışıyorum?

11 Ağustos 1917

William'ı görmeye gittim. Neden orada olduğumu sordu ve burada daha fazlasını söylemeyeceğim ama memnunum. Ne olursa olsun, bunu yaptığım için mutluyum.

BU YÜZDEN ONUNLA YATTI. Yatmış olmalı. Bir şey olmasaydı buna bayılırdım: evin önceki sahibi, malikanesini terk eden ve şu anda kulübemin bulunduğu kulübede ölen kadın. Giderek Margaret olduğundan şüphelenmeye başladım ve artık neredeyse eminim.

İleriye tarıyorum. O ve William mektuplaşıyorlar. O, William'a her gün yazarken, William'ın mektupları beşer onar gruplar halinde geliyor. Mektuplar yeterince neşeli başlıyor; en büyük sorun bitlenme, kardeşlerinden de bunu duymuş. *Bütün bunlara inanmak istiyorum*, diye yazıyor *ama... bir milyon çocuk tek bir savaşta ölüyor. Çok fazla hayat kaybedildi. Ve bu böyle oluyor, değil mi? Bir milyon çocuk evlerine, annelerine, kız kardeşlerine ve sevgililerine yazıyor, bitlerden şikayet ediyor.*

ve yağmur ve erzak ve sonra... gittiler, sanki hiç orada olmamışlar gibi. Sevdığım beş kişi orada. Artı okula birlikte gittiğim çocuklar. Hepsinin eve dönme ihtimali nedir? Tek bir savaşta basitçe alınmayacaklar mı?

Ve sonra, her şey olur.

1 Aralık 1917

Sam öldü. Bunu haftalar önce öğrendik ve şu ana kadar buraya yazmaya bile cesaret edemedim. Tatlı, tatlı Sam öldü. Onsuz bir dünya hayal edemiyorum. Babam artık çok sessiz, çok gri. Annem de öyle. Sam'in ölümü onları parçaladı ve korkarım bir daha bir araya gelemeyecekler. Millie Kolombiya'daki ailesinin yanına döndü; savaş duluydu ve ancak gelin olabilmmişti. Fransa'da bir yere gömüldü ama babam, annem iyileştiğinde ona burada da bir mezar taşı yapacağımızı söylüyor.

Margaret öğretmen okuluna gitmemeye karar verdi. Ailesinin ona ihtiyacı var. William'dan daha fazla mektup var, daha az neşeli olanlardan. En yakın arkadaşı iki bacağı da kaybetmiştir ve bu olay olduğunda William birkaç santim uzaktaydı. Kalbinin yanında Margaret'in fotoğrafıyla uyur ve şimdi evlenmiş olmayı dilediğini söyler, bu bencilce olsa da, çünkü çok azı bu durumdan canlı çıkacaktır.

Alayının Fransa'nın kuzeyindeki Belleau Wood'a doğru hareket ettiği haberini alır ve sonra her şey başlar: Margaret günlerce "Neden yazmadı?" diye sorar ve kendini postanın yavaşlığı ve mektupların aylar sonra ulaştığı haberleriyle teselli eder.

Sayfayı çeviriyorum. Daha fazla soru. Bir posta gemisinin havaya uçurulduğuna, savaşın haberlerin ulaşması için çok ağır olduğuna dair daha fazla öneri ve sonra... günlük duruyor. Boş sayfaları çeviriyorum ve arkaya doğru küçük, katlanmış bir mektup sıkıştırılmış, birçok kez okunmuş bir mektup.

Mektubu açıyorum, William cepheye gitmeden birkaç gün öncesinin tarihini taşıyor.

Sevgili Margaret,

Size şu anda teyzemin evinin tavan arasından yazıyorum ve bunu anneme bırakacağım, en kötü şey olursa Riverbend'e gönderilmek üzere.

Söylenecek çok şey var ama aynı zamanda çok az şey var. Önemli olan şu ki, seni tüm ruhumla sevdim ve sahip olduğum birkaç yıllık hayal edebileceğimden daha parlak hale getirdin. Seni ilk gece sevdiğimi biliyordum. Hatırlıyor musun? Bir sebepten ötürü benden nefret ediyor gibiydin -nedenini sorduğumu hiç hatırlamıyorum- ve ben de daha önce hiç bu kadar güzel birini görmediğimi düşünürken, seni küçük düşürmek için sarı elbisenle ilgili o şakayı yapmıştım. Çok gençtin ve bunu biliyordum, ama tüm o güzelliğini ve zekanı George Graves için harcadığını görmek beni öldürdü. Senden uzak durmak için çok uğraştım ama başaramadım.

Benim için en iyisi buydu, çünkü seninle geçirdiğim dakikalar, bir araya getirdiğim diğer tüm dakikalardan daha anlamlıydı, ama bunu okuyorsan, senin için en iyisinin bu olduğundan emin değilim.

Benim için üzülme, çünkü seni tekrar bulmaya niyetliyim. Sevdiğin efsaneleri hatırlıyor musun? Baucis ve Philemon. Hero ve Leander. Ne onlar

Ortak noktaları birbirlerini ölümdе bulmuş olmalarıydı ve biz de bulacağız.

Sevgilerimle, William

Yatağıma kıvrılıp ağlıyorum. Margaret ve William için, Sam ve Millie için, eve gelmeyen diğer tüm çocuklar için ağlıyorum. Sanırım kendim ve Charlie için de ağlıyorum, çünkü şimdiden sonun yaklaştığını hissedebiliyorum.

Sonunda kalkıp köpekleri peşime takarak dışarı çıkıyorum ve Charlie'nin bir keresinde bahsettiği, arazinin en yüksek noktası olan tepeye doğru ilerliyorum. Haklı olduğunu, mezarların muhtemelen orada olduğunu biliyordum ama bakmak istemiyordum.

Sonunda onlara ulaşana kadar çalılıkları iterek tırmanıyorum. Yedi mezar, hepsi arka arkaya. Dört çocuk, hepsi de bir yıl içinde ölmüş. 1964'te ölen Helen Ames ve ertesi yıl ölen kocası Richard. Ve son olarak 12 Eylül 1993'te ölen Margaret.

Benim doğduğum gün ölmüş.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor... Oysa eve ilk girdiğim andan beri aramızda bir bağ olduğunu biliyordum. Bazı açılardan, bu bir sürpriz bile değil.

Su kenarındaki kulübede buldukları o muydu? Uzun ve mutsuz bir hayatın sonuna, en tatlı anlarının geçtiği yerde mi veda etmişti?

Kasabaya gidip Stop-n-Shop'tan gerçekten ihtiyacım olmayan birkaç şey alıyorum. Burada olmamın asıl nedeni Martha'yla ya da Margaret'e ne olduğunu bilebilecek başka biriyle konuşmak.

Beni geniş bir gülümsemeyle ve havayla ilgili tipik yorumlarıyla karşılıyor, sonra da o sevimli arkadaşımın nasıl olduğunu soruyor.

"O iyi." Yüzüm kızardı, sonra tezgâha doğru eğildim. "Riverbend'i inşa eden insanlar hakkında bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Soruyu düşünürken ağzı büzülüyor ve kaşları çatılıyor. "Çok fazla değil. Sanırım büyük bir aileydi - savaşta kaybolmuş bir grup çocuk, belki?"

Başımı sallıyorum. "Charlie orada birinin öldüğünü söyledi. Ben sadece kim olduğunu bulmaya çalışıyorum."

Gülüyor. "Sanırım orada bir *sürü* insan öldü. Eğer kolay korkuyorsan, ben olsam fazla düşünmezdim."

Bir omuz atıyorum. "O kadar da değil. Ama Charlie birinin ölmek için kulübeye indiğini söyledi. Bu biraz garip, değil mi? Ben de kim olduğunu anlamaya çalışıyordum."

Önüne yığıdığım kâğıt eşyaları taramaya başladı. "Sanırım interneti denedin?"

Eşyaları içine atabilmesi için bir çanta açıyorum. "Evet. Hiçbir şey bulamıyorum. Ne zaman olmuş olabileceğini biliyorum ama hepsi bu."

"Peki ya mikrofilm?" diye soruyor. "Beaufort'taki kütüphaneye git ve olayın olduğu dönemdeki yerel gazetelerin mikrofilmlerini iste. Bu duruma biraz ışık tutabilir."

Ona teşekkür edip arabaya yöneliyorum, Charlie'ye mesaj atıp geç kalacağımı söylemeden önce eşyaları bagaja atıyorum.

Beaufort'taki kütüphaneci çok hevesli. "İnsanların mikrofilmi gerçekten bilmelerine bayılıyorum," diyor, ben de bugüne kadar hiç duymadığımdan bahsetmiyorum. "Gençlerin çoğu her şeyi internette bulabileceklerini, bulamazlarsa da var olmadığını düşünüyorlar."

Ancak *Oak Blufi Daily Record*'un eski kopyalarının hiçbir zaman dijital ortama aktarılmadığı ortaya çıktı.

Omuzlarım çöktü. *Bir başka çıkmaz sokak.*

"Fiziksel kopyalarım var, eğer onları taramak sizin için sorun olmayacaksa," diye ekliyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Evet, bu mükemmel olur. Bin dokuz yüz doksan üç yılının on iki Eylül'ünde ölen biri hakkında bilgi arıyorum. Yani o tarihten sonraki iki hafta olabilir mi?"

Önce doğru yılı, sonra da doğru ayı bulması bir saatini alıyor. Sonunda önümdeki masaya büyük bir kutu gazete bırakıyor. Ölümünden üç gün sonra, manşeti buldum:

Margaret Ames, 95, Mülkünde Ölü Bulundu

Oak Blufi'nin en eski sakinlerinden biri olan Margaret Ames, Pazar günü kiliseye gelmemesinin ardından Salı günü endişeli arkadaşları tarafından bulundu.

Hiç evlenmeyen Bayan Ames, beş çocuğun en küçüğüydü ve hayatı boyunca Riverbend'de yaşadı. Trajik bir şekilde, diğer dört ağabeyi de I. Dünya Savaşı sırasında ölmüş, anne ve babası Yargıç Richard Ames ve eşi Helen bu kaybı asla atlatamamışlardır. Bayan Ames'in 1960'lı yıllardaki ölümlerine kadar anne ve babasıyla birlikte yaşadığı ve daha sonra bu hafta bulunana kadar evde yalnız kaldığı söyleniyor.

Bayan Ames'in elinde bir buket kuru gülle bulunan cesedi, evin ve mülkün neredeyse tüm gün boyunca aranmasının ardından bulunmuş ve olay yerindeki bir kişiye göre "büyük bir bakımsızlık içinde" küçük bir kulübede keşfedilmiştir.

Bulunduğu yer onu bulmanın zorluğuna büyük katkıda bulunmuş, ancak cinayetten şüphelenilmiyor.

Oak Blufi Metodist Kilisesi'nin uzun süredir üyesi olan Betsy Squires, "Sadece sıcak bile onu öldürebilirdi," dedi. "Oraya neden gitmiş olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Sert ahşap kütüphane sandalyesine kıvrılıp yüzümü dizlerime bastırarak ağlıyorum. Margaret ve William için ağlıyorum, evet, ama kendim için de ağlıyorum.

Herkes mutlu sona ulaşamıyor. Bazen çok uzun bir hayatta küçücük bir mutluluk anı yaşarsınız ve ona sonsuza kadar tutunursunuz. Sanırım bunu zaten biliyordum, sadece bir istisna olabileceğimi düşünmüştüm.

Olmayacağıma eminim.

MAREN

Bütün gece mutlu başlayıp kâbusa dönüşen rüyalar görüyorum. Charlie'yle su kenarında geçirdiğimiz güzel bir an, Margaret'i terk edilmiş bir kulübede ölü olarak bulmaya dönüşüyor.

Bir bebek ağlıyor ve Margaret elimi okşayıp "O Millie'nin, bizim değil" diyor.

Kit evleniyor, ama rahip karı koca olduklarını ilan ettiğinde, kalabalığa doğru dönen Charlie ve şehir kulübü balosunda dans ettiği kız oluyor.

Yatakta dönüp duruyorum ve nihayet şafaktan hemen önce uyandığımda midem çalkalanıyor.

Charlie yanımda uyumaya devam ediyor, ben yorganı geriye atıp tuvalete koşarken yerinden kıpırdamıyor, midem boşalmadan önce tuvaletin önünde zar zor durabiliyor.

Neyse ki bittiğinde, ayakta duramayacak kadar zayıf ve titrek bir halde yüzümü serin fayans zemine bastırıyorum. Umarım grip değil de sadece gıda zehirlenmesidir. Marais & Wolfe ile olan sözleşmem ve evdeki son günlerimiz arasında bütün hafta yatakta hasta olmamı gerektirecek çok fazla şey var.

Dişlerimi fırçalamayı başarıyorum, sonra yere kayıyorum, ayakta duramayacak kadar güçsüzüm. Bir dakika sonra Charlie üzerinde tek bir kıyafet olmadan banyoya girdi. Ne kadar hasta olsam da onun nasıl bir sanat eseri olduğunu takdir edebiliyorum: sevimli, iri ve kaslı. Çok uzun sürmeden hepsi benim olacak.

Hastalık yüzünden gün kaybetmeyi göze alamamamın bir başka nedeni daha.

"Tanrım, Maren, ne oldu?" diye soruyor Charlie, yanıma çömelerek.

"Kustum," diye fısıldıyorum.

Beni kollarının arasına alıp yerden kaldırırken gülüyor. "Evet, o kısmı topladım tatlım. Hadi seni yatağına geri götürelim."

Zayıfça başımı sallıyorum, sonra yüzümü onun serin göğsüne bastırıyorum. "Seni hasta etmek istemiyorum. Başka bir yerde uyumalıyım."

"Hasta olmak için fazla güçlü ve erkeksiyim," diyor.

Sarsılarak gülüyorum. "Doktor değilim ama bu şekilde çalıştığından emin değilim."

Onunla mücadele edemeyecek kadar yorgunum ama beni tekrar battaniyenin altına sokuyor ve onunla konuşmak istesem de bitkin bir halde uykuya dalıyorum.

Bir sonraki uyanışımda güneş doğmuş, Charlie giyinmiş ve eli omzumda. "İç Maren," diyor, bana bir bardak parlak kırmızı bir şey uzatırken kaşları çatık. "Elektrolite ihtiyacın var."

İsteksizce bardağı kabul ediyorum, ama aslında sadece uyumaya geri dönmek istiyorum. "Sanırım daha iyiyim. Sadece yorgunum. Tavuk yüzünden. Yeterince pişirmediğimden endişelendim. Hiç miden bulanmıyor mu?"

Saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Sana söylemiştim. Hastalanmayacak kadar erkeğim."

Ona gönülsüz bir gülümseme veriyorum. "Ah, doğru ya. Unutmuşum."

"Eğer hasta olmasaydın, sana hatırlamanı sağlayacak çok makul ve hiç de bencilce olmayan bir yol bulabilirdim."

"Belki de yine de yapmalısın. O zaman senin sikiyle iyileştiğimi iddia edebilirsin."

"Ne olursa olsun bunu herkese söylemek niyetindeyim," diyor. "Bir şeyler yiyebilir misin? Çorba yaptım."

Kalbim bir çizgi film karakterininki gibi şişiyor. "Yemek mi yaptın?"

"Bana çok fazla kredi verme. Bir kutu Campbell's'a bir bardak su ekledim ve mikrodalgaya attım. Michelin yıldızı alacağından şüpheliyim. Ama sen burada kal, ben gidip getireyim."

Yorganı itiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım ben iyiyim. Eve gidebilirim."

Bir elini omzuma koydu. "Yatakta kal. Her ihtimale karşı. Ben hemen döneceğim."

Ayağa kalkıp kapıya doğru dönüyor ve gözlerim doluyor. Neden benim istediğim şeyleri o da istemiyor? Neden evlenmek istemiyor? Neden o koca evi çocuklarla doldurmak istemiyor? Bu konuda çok iyi olurdu, hepsinde ve bunu birlikte yapmayı tercih edeceğim başka kimse yok.

Herkes mutlu sona ulaşamıyor ama ben kendi mutlu sonuma ulaşmayı dilemekten vazgeçemiyorum.

Gün ortasında, Charlie'nin yatakta kalmam konusundaki ısrarına rağmen kalktım ve onu benimle gölün etrafında yürüyüşe çıkmaya ikna ettim. O gece, soyunup kucağına tırmanana kadar iyi olduğuma dair tekrarladığım güvencelere boyun eğmedi.

Sonunda, muhtemelen tavuk yüzünden olduğunu kabul etti.

Yatakta, uyumaya başladığımızda, yarın yapmak istediğim şeyleri listeliyorum. Bugün ne kadar az şey başardığımı telafi etmek için bir sürü şey.

Mutfak tezgahı için ölçü almayı hayal ederek uykuya dalıyorum ve ter içinde ve öğürerek uyanıyorum. Bu sefer yatakta kalıyorum, mide bulantımın geçmesini umuyorum ki Charlie yine tavuk anneyi oynamaya gitmesin - umursadığımdan değil.

Bir süre sonra geçer. Ama bu da ne? Dün öğleden sonra iyiydim ama tedbirli olmak için dün gece çok az yedim ve şimdi yine en başa döndüm.

Önce tüm felaket olasılıklarını gözden geçiriyorum ve sessizce yataktan kalkıp banyoda yüzüme su çarpıyorum. Bronz tenimin altında çizilmiş ve grileşmişim, gözlerimin altında halkalar var. Mide bulantısı için bir şeyimiz var mı diye dolabı açıyorum... ve bakışlarım yıllar önce adet günüm geldiği için aldığım tampon kutusuna takılıyor.

Hâlâ açılmamıştı.

Ne oluyor lan?

Uzun yıllar boyunca regl olmamayı *umdum*, sonra da regl olduğumu fark etmedim bile. Geciktim. Üç hafta mı? Dört hafta mı?

Oldukça geç kaldım.

Uzanıp göğüslerimi avuçluyorum. Hassaslar. İki haftadır hassaslar ve ben... Bunun ne olduğunu düşündüğümü bile bilmiyorum. Sanırım Charlie'den gördükleri ilgiden kaynaklandığını düşünmüştüm.

Bu mümkün mü? Yıllarca denedikten sonra, dünyada hamile kalmamı isteyecek en son adama mı hamile kaldım?

Bu mümkün görünmüyor. Nasıl mümkün olabilir? Doğurganlık doktoru neredeyse sonsuz sayıda test yaptı ve bana bunun kendi başıma olamayacağını söyledi. Yalan mı söyledi? Yanılıyor muydu? Yoksa bu evin yarattığı bir sihir mi?

Belki de kadınların kafalarında kurdukları hamileliklerden biridir. Tabii bunlar hamileliği aktif olarak düşünen kadınların başına geliyor, oysa ben altı hafta boyunca bunu tamamen unutmuş biriyim.

Ve yine de içimde sessiz bir sevinç var - bir mucize olduğunu söyleyen bir sevinç... bu sefer gerçekten doğru.

Tekrar uyumamın imkanı yok. Kıyafetlerimi kapıyorum ve gizlice kulübeden çıkıyorum, üstümü değiştiriyorum.

Arabaya gitmeden önce şafak söküyor.

Stop-n-Shop zaten açıktı. Martha neredeyse her zaman oradadır ve ona güveniyorum. Bu konuda pek çok fikri olacaktır ama bunları ikimizden başkasıyla paylaşmayacaktır.

Ona el sallıyorum ve mağazanın arka tarafına, hamilelik testlerinin olduğu yere gidiyorum.

Kasaya ulaştığımda gülümsüyor. "Bu ilginç bir olay."

"Muhtemelen önemli bir şey değildir," diyorum. Çünkü o heyecanlanırsa ben *daha çok* heyecanlanacağım ve ikinci pembe çizgi hiç görünmediğinde canım daha çok yanacak. Son birkaç yıldır bunu o kadar çok yaşadım ki, gerçekleştiğinde nasıl üzüldüğümü bile bilmiyorum.

"Önemli bir şey değil," diyor elimi sıkarak. "Haftalardır merak ediyordum. Sadece sır olarak sakladığını düşündüm."

Donup kaldım. "Nasıl? Nereden bilebilirsin ki?"

Omuz silkiyor. "Sende öyle bir bakış var. Kesinlikle bir kızın var."

Bunları bilmesi mümkün değil, ama evet... Sanırım haklı. Sanırım hamile olabilirim ve sanki kız olacakmış gibi hissediyorum.

Testi ana evin tuvaletinde yaptırdım. Hayatımın bu noktasında sebepsiz yere milyonlarca test yaptırdım. Adet dönemim bir gün gecikirdi ve ben de kontrol edemeyecek kadar heyecanlı bir şekilde acele ederdim. Çubuğu idrar akışının altında tutup beşe kadar sayıyorum. Saymayı bitirdiğimde testi tekrar görüş alanıma çekiyorum ve beyaz ekranın üzerinde pembeleşmeyi izliyorum. Kontrol çizgisi hemen beliriyor ve sanki hayatım buna bağlıymış gibi diğer çizgiyi bekliyorum.

"Fazla umutlanma Maren. Muhtemelen hiçbir anlamı yok ve en iyisi..."

Beynim sessizleşti. Bir dakika bile beklememe gerek kalmadı. Bir var ikinci hattı, olarak karanlık olarak ilk , neredeyse

Anında.

Ben hamileyim. Kesinlikle hamileyim.

Yıllarca mükemmel bir hamilelik geçirebilmek için her şeyi doğru yaptıktan sonra, şimdi mi oldu? İçiyordum, koşuyordum, bok gibi yiyordum. "Zaten berbat bir annesin ve daha yeni başladın," diye fısıldıyorum ve hem ağlıyor hem de gülümsüyorum. Gerçekten olacak. Belki de. Kan testi yaptırmam gerekecek. Sanırım bir doktora görünmem gerekecek. Bunu biriyle konuşmam gerekecek.

Charlie.

Tanrım. Charlie'ye nasıl söyleyeceğim?

Kaşlarını kaldırarak eve giriyor ve on kişiye yetecek kadar yiyeceklerle donatılmış masaya bakıyor.

"Kahvaltı hazırladım," diyorum ona.

Beni kendine doğru çekti. "Anlıyorum." Ağzı başımın tepesine bastırıyor. "Nasıl hissediyorsun? Tamamen iyileştin mi?"

Nefesim kesildi. *Ona şimdi söyleyebilirim. Ona şimdi söylemeliyim. Ama daha yeni uyandı ve bu bekleyebilir, değil mi? Tamamen uyanıncaya ve biraz yemek yiyinceye kadar bekleyebilir.*

"Tamamen iyi," diye cevap veriyorum.

Eliyle kıcımlı avuçluyor ve hafif bir tokat atıyor. "O zaman burada giyinik olmak yerine yatağına dönsen iyi olur. Çocuklar gelene kadar sadece otuz dakikamız var."

Gülüyorum. "Kahvaltı soğuyacak."

Karnını doyurmaktansa sevişmeyi tercih edeceğini düşündüğünü biliyorum ama isteksiz bir gülümsemeyle pes ediyor ve masaya oturuyor.

Karşısına oturuyorum, biraz meyve yemeye zorluyorum, gerçi sinirlerim iştahımı yok etmiş olabilir.

Uzun parmaklarının çatalı kaldırışını, güzel ağzının çatalın etrafında kapanışını, mavi gözlerinin benimkileri yakalayışını izliyorum. Eğer dünyada çocuğumun biyolojik babası olarak birini seçebilseydim, bu muhtemelen o olurdu ve eğer dünyada herhangi bir sonucu seçebilseydi, bu hiç kimsenin babası olmamak olurdu. Bu bir mucize ve aynı zamanda ona karşı büyük bir haksızlık - benim kesin bir şey olduğumu düşünüyordu. Sanki onu kandırmışım gibi. Umarım buna gerçekten inanmaz ama Tanrım, kim bilir?

Ona çekilme seçeneğini sunacağım. Ondan ayrılmayı hayal etmek ne kadar acı verse de, eğer bunun bir parçası olmak istemiyorsa, onu zorlamayacağım. Başka bir yere gider, tüp bebek yöntemiyle hamile kaldığımı iddia ederdim ve o da bu işe hiç bulaşmazdı. Ama biz birbirini bir daha görmeyecek iki yabancı değiliz. Tatiller, aile yemekleri ve aradaki her fırsat olacaktı. Kit'in düğünü, çocuklarının doğumu, ebeveynlerimizin doğum günleri.

Noel'de kendi çocuğunun -aynı kendisine benzeyebilecek bir çocuğun- odanın içinde koşuşturmasını izleyecek ve bu onun değilmiş gibi mi davranacak? Elbette yapmayacak. Çocuğu büyötmeye yardım etmek ve muhtemelen artık başka biriyle evli olmadığımda beni de dürüst bir kadın yapmakla yükümlü hissedecek ve bu beni inanılmaz derecede mutlu edecek, ama sadece onu inanılmaz derecede mutsuz etmeyecekse.

Belli ki öyle olacak.

CHARLIE

Maren New York'a bir sonraki yolculuğunu bir günde yapıyor ve yatma vaktinde tekrar evde oluyor. Uyumadan hemen önce en sevdiği Yunan efsanesinin ne olduğunu soruyorum.

"Orpheus ve Eurydice," diyor. "Ama biraz hüzünlü."

"Hepsi biraz üzgün. Sen nasıl oldu da ezberliyorsun?"

"Henry bana çocukken tüm Yunan mitlerini içeren büyük, renkli bir kitap vermişti. Muhteşem çizimler. Aslında hala bende. Baştan sona, tekrar tekrar okudum ve sonra Kit yeterince büyüdüğünde ona da okudum."

Ay ışığı sayesinde gülümsemesini seçebiliyorum... Kit'ten bahsederken hep gülümsediği gibi. Maren'in çocuk sahibi olma takıntısının burada başladığından şüpheleniyorum, çünkü Kit'e Ulrika'dan çok daha fazla annelik yapıyor.

"Pekâlâ, bana Orpheus'tan ve aşık olduğu her kimse, şüphesiz onu aptalca bir şey yüzünden cezalandıran bir cadı ya da tanrıça olduğu ortaya çıkan kişiden bahset."

Gülüyor. "Eurydice, ve hayır, o bir cadı ya da tanrıça değildi. Orpheus'un karısıydı, ama bir örümcek tarafından ısırıldı ve Orpheus o kadar kederlendi ki

onun peşinden yeraltı dünyasına gitti. O bir müzisyendi, bu yüzden müziği yeraltı dünyasını koruyan üç başlı köpek Cerberus'u sakinleştirdi ve bu da onun hayatta kalmasını sağladı."

İkisi de uykularında horlayan Echo ve Narcy'ye bakıyorum. "Gerçekçi olmak gerekirse, yeraltı dünyasını koruyan üç başlı bir köpeği atlatmak için bundan biraz daha fazlası gerekirmiş gibi görünüyor. Bu *senin* köpeklerinde bile işe yaramazdı ve onlar akıllı değil."

Yan tarafımı çimdikliyor. "Kapa çeneni, Charlie. Her neyse, tanrılar ona acıdı ve bir kez bile arkasına bakmaması koşuluyla karısının onu yeraltı dünyasından dışarı, arkasından takip edebileceğini söyledi, ama sonra arkasına baktı ve karısı sonsuza dek onun için kayboldu."

"Bu... yürek parçalayıcı," diye inliyorum. "Neden *bu* lanet En sevdiğin?"

"Bilmiyorum." Küçük gülümsemesinde melankolik bir şeyler var. "Belki de her zaman birinin seni bu kadar çok sevmesinin mümkün olduğuna inanmak istemişimdir. Seni o kadar çok sevecek ki, peşinden yeraltı dünyasına gidecek."

Çünkü Harvey ile bunu elde edemedi. Bunu kimseyle elde edemedi ve bunu yaşayan tüm kadınlardan daha çok hak ediyor.

Ona, peşinden yeraltı dünyasına gideceğimi söylemek istiyorum. Sorgusuz sualsiz yapacağımı biliyorum. Bunu yüksek sesle söylemememin tek nedeni, cevaben merak edeceği şey: Eğer onu almak için yeraltı dünyasına seyahat edecek kadar onun için deliriyorsam, neden sadece bağlanmıyorum?

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve o da öncekinden daha az mutlu bir şekilde uykuya dalıyor.

Bunun sonsuza kadar sürmesini isterdim. Şimdiden dağılıyor.

Gözlerim hâlâ kapalıyken uyandığımda yatağa uzanıyorum, elim Maren'in kalçasının, belinin ya da bir göğsünün yumuşak kıvrımını bulmaya hevesli. Seçici değilim. Sadece onu yanımda bulmak istiyorum. Elim çarşaflara çarpıyor ve gözlerim açılıyor.

Ne oluyor lan? Ne zamandan beri Maren benden önce uyanıyor, hem de bu hafta birkaç gün? Telefonuma uzanıyorum. Uyuyakaldım mı? Ama hayır... Saat sabahın altısı ve o çoktan gitmiş. Bu, onun dışında herhangi bir kadın için ideal bir senaryo olurdu.

Ana eve gidiyorum, onu mutfakta kahvaltı hazırlarken bulduğumda açıklanamaz bir şekilde huysuzlanıyorum.

"Neden bu kadar erken kalktın?" Hoşnutsuzluğumu gizlemeye çalışarak ama başaramayarak soruyorum. "Seninle işim bitmemiştir."

Gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle omzunun üzerinden ocağa bakıyor. "Kusura bakmayın. Kendimi iyi hissetmiyordum."

Tüm kızgınlığım kayboldu. Odayı geçip kollarımı arkadan beline doluyorum. "Neler oluyor? Kendini iyi hissetmiyorsan yemek yapmamalısın."

Yutkundu. "Hayır. Şimdi iyiyim. Geçti."

Bana bir konuda doğruyu söylemediği hissine kapılıyorum. "Neden bu kadar çok yumurta yapıyorsun?" Tavaya doğru başımı sallayarak soruyorum.

Omuz silkiyor, yumurtaları çevirmeye devam ediyor. "Bazıları senin için, bazıları benim için."

Yanlış bir şeyler var. Ne olduğunu anlayamıyorum ama onu tanıyorum ve bir şeyler değişti. "Yumurtadan nefret ediyorsun."

İşte yine o yüz ifadesi, çelişkili. Yumurta gibi aptalca bir şey için bana yalan söylüyor. "Daha fazla protein almam gerektiğini düşündüm."

"Şunu açıklığa kavuşturalım: Hasta olduğun için kalktın ve bana kahvaltı hazırlamak için buraya mı geldin?" Kızgınlığımı örtmek için gülmeye zorluyorum. "Birini mükemmel bir eş yapacaksın."

Bunu neden söylediğimden bile emin değilim. Belki de sadece uzun vadede onun istediği kişi olmadığımı kendime hatırlatmak, bunu anladığımı bilmesini sağlamak için. Ama yüzü düştü, keşke çenemi kapalı tutsaydım.

"Hamilelik sorunları bir yana," diye ekliyor sessizce.

"Benim gibi bir sürü erkek, bir kadının Hamile kalamayan bir eş ideal bir durum sayılır..." Bir süredir aklımda olan ama söylemeye cesaret edemediğim bir şeydi bu. "Tasarımı gerçekten seviyorsun. Belki bu yeterli olur. Tasarım, iyi bir evlilik. Bilirsin, çocuk sahibi olmak yerine? Çünkü cidden, çocuklar her şeyi mahvediyor."

Tam olarak kastettiğim bu değildi. Bir korkağın *"Eğer yeterli olabileceğini düşünüyorsan, o zaman yeterli olacak kişi ben olmak isterim"* deme şekliydi. Ama çocuk sahibi olmama *fikri* karşısında gözyaşlarını tutamıyor, demek ki bu durumla ilgili aptalca fantezilerim aynen devam ediyor, aptalca fanteziler.

"Gerçekten çocuk istiyorum," diyor sessizce.

Bunu zaten biliyordum. Ama yine de içime bir yumruk gibi inmedi değil. Çok uzun zamandır sahip olamayacağım bir şeyi istiyordum ve hayatımın geri kalanında da bunu istemeye devam edeceğim.

MAREN

Charlie kahvaltıdan sonra koşuya çıkıyor, Elijah içeri girip beni ağlarken bulduğunda mutfakta yalnızım. Neşeli ıslığı beni görünce aniden kesiliyor.

"Kim öldü?" diye soruyor ve ben yüzümü tekrar kapatmadan önce kasvetli gözlerle ona bakıyorum.

"Hamileyim," diye fısıldıyorum. Başka kimseye söyleyemeyeceğim bu şeyi ona neden söylediğimi bilmiyorum. İlk soruları çocuğun nesebi hakkında olacak olan ailemden herhangi birine değil. Babalığın öldürülmekten daha kötü bir kader olduğunu düşünen bebeğin babasına da.

Elijah'ın eli omzuma kondu. "Hey şimdi, o kadar da kötü olamaz. Hamile kalmak *istemediğini* sanıyordum." Başımı salladım, hala ağlıyordum. İstiyordum. Hem de çok. Ama bu şekilde değil. Beni mutlu eden diğer her şeyi kaybederek değil.

Charlie'yi kastediyorum. "Bu sadece... berbat bir durum."

"Çünkü kardeşinin çocuğunu doğuruyorsun," diyor Elijah.

"O benim *kardeşim* değil ve o... bekle, nereden biliyorsun?"

Elijah sessiz bir kahkaha attı. "Dünyada bunun *incelikli* olduğunu düşünen tek insanlar siz ikinizsiniz. Charlie ne dedi?"

Donup kalıyorum, sonra gözlerimi gömleğimin koluyla kuruluyorum. "Ona söylemedim. Söyleyebilir miyim bilmiyorum, o yüzden lütfen bir şey söyleme. Bir keresinde ne demişti biliyor musun? Kısırlığının benimle ilgili en seksi şey olduğunu. Yani, beni daha iyi hissettirmeye çalışıyordu ama aynı zamanda ciddiye." Hüzünlü bir kahkaha atıyorum ve bir hıçkırık daha tutuyor. "Gerçekten ama gerçekten çocuk istemiyor. Kendini kandırılmış hissedecek."

Beni nazıkçe bir sandalyeye götürüyor ve önümde çömelmeden önce oturmam için beni cesaretlendiriyor. "Maren, onu bundan daha iyi tanıyorsun ve ona söylemelisin. Doğru şeyi yapacağını biliyorsun."

"Sorun da bu zaten. Doğru şeyi yapmasını *istemiyorum*. Onun da benim kadar heyecanlanmasını istiyorum ama o h e y e c a n l a n m a y a c a k . Tam tersi olacak."

Charlie'yi o hayata mahkûm etmek istemiyorum, kendimi de benim istediklerimin hiçbirini istemeyen bir adamla evlenmeye mahkûm etmek istemiyorum. Bunu tek başıma yapmak daha kolay olurdu.

Ayağa kalkıyor ve ellerini başının arkasında birleştirerek yürümeye başlıyor. Cevabımdan hoşlanmadığından şüpheleniyorum ama haklı olduğumu da biliyor. "Peki, ne yapacaksın?" diye soruyor.

Gerçekten hiçbir fikrim yok. Charlie bu sabah çocuk sahibi olma konusunda nerede durduğunu açıkça belirtti ve bu her zaman durduğu yerdi. Ya ona söyleyeceğim ve onu perişan edeceğim ya da... onu bu işten sıyrmanın bir yolunu bulacağım. Eğer ayrılırsam, bir yılığına uzaklara gidersem ve bebeğı Manhattan'dan binlerce kilometre uzakta bir yerde doğurursam, bunu başarabilirim. Doğum tarihi hakkında yalan söyleyebilirim ya da sadece

Erken geldi.

Charlie buna inanacak mı? Bilmiyorum.

Ya da... Sanırım Andrew var. Benimle her şekilde birlikte olmaya hazırdı. Başkasının çocuğunu kendi çocuğı gibi gösterecek kadar beni istiyor mu? Charlie'yi bu oyuna gelecek, hoşlandığım ama çok az tanıdığım bir adamla evlenecek kadar korumak istiyor muyum? Şu an çok yorgunum.

Düzgün düşünsem bile, Charlie her görüşümde kalbimi kırarken burada daha düzgün düşünemeyeceğim.

"Barselona'ya erken gideceğim," diyorum dik oturarak. "Ve eğer Charlie'nin paçayı kurtarması için inandırıcı bir yol bulabilirsem, yapacağım şey bu olacak."

CHARLIE

Günü Elijah'la birlikte bodrumda geçiriyorum, en son su hasarını onarıyorum ve kafamda bu sabahki konuşmayı gözden geçiriyorum. Ben San Antonio'dayken ve o New York'tayken ne olacağından emin değilim. Onu başka biriyle izlemek zorunda kalırsam aklımı kaçıracağımı biliyorum. Ama ona istediği şeyleri veremeyeceğimi de biliyorum.

"Bugün neyin var senin?" Elijah soruyor. "Düşüncelisin."

"*Düşünceli* mi?" diye sordum. "Bu senin günün kelimesi takviminden mi?"

"Düşünceli ve aynı zamanda lanet olası bir pislik," diye ekliyor Elijah.

Omuz silkiyorum. "Bu sabah Maren'la garip bir konuşma yaptık. Ona bir şeyler oluyor."

"Birlikte yatmanız ve birlikte değilmişsiniz gibi davranırken karı koca gibi davranmanız gibi bir şey mi?"

İnkâr edebilirdim ama neden zahmet edeyim ki? Yalan söylediğimi anlar. Beni Maren'in etrafında gören herkes muhtemelen bunun bir yalan olduğunu anlayacaktır. Ellerimi ondan zor uzak tutuyorum. "Evet. Onun gibi bir şey."

"Bu konuşmayı hiç yapmamışız gibi davranmadan önce söyleyeceğim tek şey, başkası yapmadan önce bunu kilitlesen iyi olur."

Eğer onu kilitlemenin bir yolu olsaydı, bunu on yıl önce yapardım.

Onu aramadan önce duş almak için yukarı çıktım. O Genellikle köpekler peşindeyken alt katta bir yerlerde bulunur, ama orada olmadığında kulübeye giderim.

Kapı açılıyor ve eşikte donup kalıyorum.

Köpekler gitmiş. Yatak soyulmuş. Yatağın üzerinde tek bir kâğıt duruyor.

C^a'lie,

*5'm b oppi>g t³e dog' off ac Lo e anb ³eadi p co
şax elo a ea ly. 5'xe laced t³ese weeSs wi9^ yov ³exe-5'xe
nerex bee> ^ap iex-Svt ve Sot³ h ov cLa9 ic a>'c la'c.
5c's ti e fo' e co oce on wi9^ y li(e.*

Pvcl laxe, Paxe

Çıplak yatağa uzandım ve başımı ellerimin arasına aldım. Bu sabah söylediğim bir şey miydi? Her neyse, keşke söylememiş olsaydım.

Peki hayatına tam olarak nasıl devam etmeyi planlıyor? Başka bir adamla mı? **Andrew'** la mı?

Çok kızgınım ama onu suçlayabilir miyim? O bir süredir Başından beri ne istediği konusunda net değil. O geleneksel bir kız; evlilik, çocuk ve bir ailenin sahip olması gerekenden daha fazla evcil hayvan istiyor. Peki ben ona ne verdim? Hiçbir şey. Son on yıldır ayaklarına kapandım, ona nadiren hayır dedim, ama yine de benden gerçekten istediği şeyleri ona hiç sunmadım.

Elijah bodrumdan kapıyı açarken elimde mektupla kulübeden hışımla çıktım.

"Bundan haberin var mıydı?" Talep ediyorum. "Onun gideceğini biliyor muydun? Bu yüzden mi bu sabah burayı kilitlemem konusunda beni azarladın?"

"Gitmeyi düşündüğünü biliyordum," diyor ve kapıların arkasından çarpmasına izin veriyor. "Ne yapmasını bekliyordun, Charlie? O kirli bir sırmaş gibi davranacağın türden bir kız değil."

"Siktir git. Ona asla öyle davranmadım."

"Öyle mi?" diye meydan okudu. "Yani bu, ilişkinin nereye gittiği hakkında onunla konuşmuş olman gerektiği anlamına mı geliyor? Bir şekilde resmileştirdiniz ve ben sadece duyuruyu kaçırdım anlamına mı geliyor?"

Ona kaşlarını çatıyorum. "Her şey yolunda giderken mutluyduk ve ben bunu mahvetmek istemedim. İyi bir şeyi bozmak istemedim."

"Yaraya tuz basmaya çalışmıyorum kardeşim, ama bu bir erkeğin metresi ya da kirli bir sırrı hakkında söyleyeceği türden bir saçmalık. Kendini ona yuva kurmayan bir adam olarak tanıttın ve sanırım bir şeylerin değiştiğini bir kez bile belirtmedin. Yani, değişti mi? Çünkü eğer hâlâ o adamsan ve hâlâ bir bağlılık gösteremiyorsan, bırak da hayatına devam etsin. Eğer onunla Barselona'da buluşmak için her şeyi bir kenara bırakmaya hazır bir adam varsa, bırak gitsin."

Notu avucumun içinde buruşturdum. "Sana böyle mi söyledi?"

Orada biriyle buluşacağını mı?"

Omuz silkiyor. "Öyle bir şey söyledi ama ben pek dinlemiyordum."

Böylece Andrew'la birlikte olmak için beni terk etti. Yatağımdan çıktı ve sadece birkaç saat sonra *Andrew* için beni terk etti. Neden yapmasın ki?

Elijah haklı. Hayatına devam etmesine izin vermeliydim. Birisi için yeraltı dünyasına gitmek cesaret ister.

Ona bunu yapmayı düşüneceğimi söyleyecek cesaretim bile yoktu.

o.

MAREN

Yavruları Kit'e bırakıp Barselona'ya değil, Paris'e doğru yola çıkıyorum ve burada uzun süre kalmayacağım için çantalarımı Charles de Gaulle'deki bir dolaba bırakıyorum.

Margaret'in günlüğünü bitirdikten sonra Belleau Wood'u internetten araştırdım. Yarısı Amerikalı olmak üzere toplam yirmi bin kayıp verilmiş; Appomattox'tan bu yana ABD askerlerinin katıldığı en büyük savaş. Fransızlar bölgeye, orada savaşan ABD *Deniz* Piyadelerinin onuruna *Bois de la Brigade de Marine*-Deniz Piyadeleri Tugayı *Ormanı* adını vermişler. William'ın beşinci alayı daha sonra Fransız hükümeti tarafından Croix de Guerre ile ödüllendirilmiştir. Askerlerin çoğu yakınlardaki Aisne-Marne Amerikan mezarlığına gömülmüştür. Orada olup olmadığını görmek istiyorum. Hikayeyi bitirmek istiyorum.

Belleau'ya giden tren bir saat, mezarlığa giden Uber ise on dakika sürüyor. Çok yakın. Bir yerden diğerine gitmek çok kolay. William başka bir zamanda yaşasaydı, Margaret'e sekiz saatte ulaşabilirdi. Ya da George'u suçladığı gibi bir korkak olup hiç savaşa gitmeyebilirdi.

Ama tabii ki korkak değildi ve başka bir zamanda yaşamadı, ve her şey ben onlar için diliyorum

anlamsız. İkisi de çoktan gitmiş.
Adını mezarlık rehberinde buldum:

William Thomas Howard
Atlanta, Georgia
5. Alay

Mezarını bulmak biraz zaman alıyor. Aldığım gül buketini yanına koydum.

"Charlie'nin içinde mi yaşıyorsun yoksa bunların hepsi benim kafamda mı hiçbir fikrim yok," diye fısıldıyorum. "Margaret'in içimde yaşayıp yaşamadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Öyle sanıyorum ama Charlie bunu söylersem bana Profesör Trelawney der ya da seksi kızların nasıl bir tehdit olduğunu açıklar." Gülüyorum ve sonra hıçkırıklarımı bastırıyorum. "Ama eğer sen onun içinde yaşamaya devam edersen, benim bir parçası olmadığım bir hikaye olsa bile, daha mutlu bir hikayeye sonuçlanacağını düşünüyorum. Ve benim sonum Margaret'inkinden daha mutlu, tam olarak istediğim gibi olmasa bile."

Rüzgâr saçlarımı savuruyor ve ben de birbirinin aynısı olan mezarlara bakıyorum. Hikâyeleri mutsuz sonla biten iki bin Amerikalı çocuk.

Ailelerinin kalbini kıran iki bin çocuk.

Belki de çocukken saplantılı bir şekilde okuduğum Yunan mitleri beni yetişkinlikteki en zor gerçeğe hazırlamaya çalışıyordu: hikayelerimizin çoğu sonunda mutsuz olanlardır.

"Umarım Hero ve Leander konusunda haklısındır," diyorum ona. "Belki de başka bir hayat için beklemen gerekiyordu. Ve sanırım bir sonrakinin de bekleyeceğim."

Hatırladığım kadar güzel olan Barselona sokaklarında dolaşıyorum, ama sanırım yıkık dökük bir şehri tercih ederim.

neredeyse meşe ağaçlarıyla gizlenmiş bir malikane. Sanırım Charlie'nin gülümsemesinin ilk gördüğüm şey olduğu bir yeri, herhangi bir yeri tercih ederim. Ve bu burada olmuyor.

El Born'un daracık sokaklarında saatlerce dolaşıyorum. Bir ambulans geliyor ve geçebilmesi için kendimi duvara yaslıyorum, sonra kalabalığın arkasında salyangoz hızıyla ilerlerken arkasından yürüyorum.

Belki beni bir yerlere götürür, bir şeyleri anlamlandıran bir yerlere.

Charlie'yi seviyorum. Charlie'ye çok aşığım.

Hamile olduğumu öğrenmeden önce bir kez *olsun* "*Sahip olduklarımızla mutlu olamaz* mısın?" deseydi, muhtemelen "*Evet*" derdim. Ama bunu o zaman söylemedi ve gerçekten de... bunu söylediğinde bile uzun vadede bu işin içinde olacağını hiçbir zaman açıkça belirtmedi, ki bu çok geç oldu.

Bir sanat galerisinin garaj kapısındaki tabelada şöyle yazıyor.

BUGÜN SANA SÖYLEDİM:

MERHABA!

GÜNAYDIN.

HARİKA İŞLER

YAPIYORSUN. SANA

İNANIYORUM!!

BÜYÜK GÖT

Garaj kapısının ardındaki bu meçhul kişi bana, benim kendime karşı olabileceğimden daha nazik davranmaya çalışıyor. Bunun gözlerimi neden acıttığını bilmiyorum.

Tanrım, çok fena sıçtım. En büyük dileğimi elde ettim ama aynı derecede başka bir şey istediğimi keşfettim. Birkaç ay önce olayların bu şekilde gelişmesine çok sevinirdim ve bir yanımda çok seviniyor ama aynı zamanda çok üzülüyorum. Çünkü bir zamanlar dünyadan tek bir şey istiyordum: bir bebek. Şimdi ise birbirini dışlayan iki şey istiyorum: taşıyor olabileceğim bu bebek ve onun babası ve ikisine birden sahip olamam.

Eski bir kiliseye rastladım. Barselona'da evinizdeki her şeyden daha görkemli bir katedrale rastlamadan köşeyi dönmeniz mümkün değil. İçeride, her duvarda azizler için yapılmış muhteşem tablolar var. Resim değil, gerçek oyma ve boyama azizler. Bir tanesinin önünde bir kadın dizlerinin üzerine çökmüş, elinde bir mumla ağlıyor.

Bir çocuğun seni ne kadar kırabileceğini bilemezsin Maren.

Charlie haklıydı. Belki de bu kadın için dua ediyordur.

kardeş ya da eş, ama büyük olasılıkla bir çocuk. Elimi karnıma koyuyorum. Bu bebeği şimdiden uğruna ölecek kadar seviyorum.

Tabii ki ileride bir şeyler ters giderse, onu kaybedersem bu beni yıkacak. Tabii ki bu korkunç bir şey. Ama birini bu kadar çok sevdiğinde, dehşetin buna degeceğini anlamıyor mu?

Onun varlığından sadece birkaç gündür haberdarım ve şimdiden bu dehşete değıyor. Keşke onu tek başıma büyötmeyecek olsaydım.

Bir restorana gidiyorum, çocuğumu şimdiden hayal kırıklığına uğrattığım hissini görmezden gelmeye kararlıyım. Bu felç edici yalnızlığı görmezden gelmeye çalışıyorum. Umursamıyormuş gibi davranırsam, belki de umursamam. İşlerin böyle yürümesi gerekmiyor mu? İçimdeki boşluğu doldurmasına izin vermek için şehrin tüm zevklerini deneyimleyeceğim, sonra New York'a biraz daha az kırılmış olarak mı döneceğim?

"Bir tane, lütfen," diyorum hostese.

Anlayamayacağım kadar hızlı bir şeyler söyledi ama *kocas1 olmadığından* oldukça eminim. Görünüşe göre New York, yalnız yemek yediğiniz için size dışlanmış gibi davranacakları tek yer değil.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Uno."

Beni sokakta bir masaya götürüyor ve bu yemeğın tadını çıkarmak istesem de, sanki olan olmuş gibi hissediyorum-şimdi yürek parçalayıcı bir şekilde, dikkat çekici bir şekilde yalnız hissediyorum,

ki bu çok saçma. Kaç kişi buraya iş için geldi ve tek başına yemek yemek zorunda kaldı? Ben kesinlikle ilk olamam. Kızım ya da oğlum için yalnızlık olacak mı? Sadece benim olmam yeterli olacak mı?

Yoksa bir tür babayla daha mı iyi olurdu? Andrew gibi, konuştuğunda gülümseyecek, pastel boya resimlerine hayran kalacak ve düğününde onu evlendirecek nazik bir adam mı?

Bu soruyu sormama bile gerek yok. Tabii ki bu onun için daha iyi olur.

Andrew için bile iyi olabilir.

Yemek geldiğinde muhtemelen lezzetlidir ama kafamda olası çözümleri tartarken hiçbir şey tatmıyorum. Andrew nazik biri. İyi bir baba ve düzgün bir koca olacak. Çocuğumun hayatını daha iyi hale getirecek ve Charlie'nin paçayı sıyırmasına izin verecek, yani aslında bir sorun dışında her sorunu çözüyor. Başka birine sıırıslıkam aşığım ve sanırım bu hiç bitmeyecek.

Ağlamamak için kendimi zor tutarak yavaşça otele geri dönüyorum. Tüm bu gezi lanet bir başarısızlıktı, gerekli hayat derslerinin zamanında verildiği kendi *Ye, Dua Et, Sev* deneyimimi yaşamak için yanlış yerleştirilmiş bir kumardı ve seçimlerimden memnun bir şekilde eve dönüyorum. Ama öğrendiğim tek şey, üzgün olduğunuzda yemeğin tadının hiçbir şeye benzemediği, iyi bir yemek olsa bile ve bazen birinin iyiliği için hareket etmenin kalbinizi kıracağı.

Saate bakıyorum. Evde öğlen olmuş. Sizi hiç öpmemiş bir adama üvey kardeşinizin çocuğunu büyütme konusunda ne hissettiğini sormak için çok uygun bir saat.

Andrew'u aramak için kendimi hazırlayarak lobi kapısından içeri adım atıyorum. *En kötü hayır diyebilir, sanırım ve kızımın hatırı için bundan çok daha aşağılara ineceğim. Ben sadece-*

Bir adam yoluma çıktı. Daireler çizen iri, öfkeli bir adam. gözlerinin altında.

Son kırk sekiz saattir umutsuzca özlediğim ve görmeyi hiç beklemediğim bir adam.

"Charlie?"

Sanki başka birini bekliyormuş gibi omzumun üzerinden bakıyor ve yutkunuyor, çenesi sertleşiyor.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" diye soruyorum.

"Aylardır yerini benimle paylaşıyordun," diye ısırtıyor. "Ve seni yakalamak için üç lanet şehre uçmak gerekti, o yüzden hadi konuşalım."

Başımı sallıyorum, etrafıma bakarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor - baştan aşağı siyah giyinmiş sakın personele, arkalarındaki canlı palmiye duvar kağıdına. "Burada mı?"

"*Odanda*, Maren," diye homurdanıyor.

Bana neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyorum. Ayrılma şeklim yüzünden mi? Bunu sadece uzun bir vedayı ağlamadan atlatamayacağım için yaptım.

Bir elini dirseğime dolayarak beni cam asansöre doğru yönlendiriyor.

"Zemin," diye bağırtıyor. Beşe basıyorum ve ne kadar hıyarca davranmasına rağmen yüzümü göğsüne bastırıyorum. Çünkü hamilelik testini yaptığımdan beri tek istediğim buydu, buraya geldiğimden beri tek istediğim buydu, mumu tutan kadını gördüğümde tek istediğim buydu, tek başıma yemek yerken tek istediğim buydu. Yüzümün Charlie'nin göğsüne yaslanmasını ve kollarının şu anda olduğu gibi beni sarmasını istedim.

Öfkelendiğinde bile beni rahatlatmak istiyor. "Neden öyle gittin?" diye fısıldıyor. "Sadece söyle bana lanet olası gerçeği."

Gerçekten bu konuda yalan söylemeye devam edecek miyim? Onu bağışlamak istedim. Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. "Düşünmeye ihtiyacım vardı."

"*Andrew* hakkında mı?" diye sordu. Ses tonundaki suçlama hiç de yanlış değil.

Neredeyse gülecektim. *Andrew* yüzünden ayrıldığımı mı düşünüyor? hiçbir fikri olmamalı nasıl deli ben onun hakkında onun hakkında bile

öneriyorum. Yine de... ikimiz de Andrew'un onun sunmadığı bir şey sunduğunu biliyoruz. Belki de kıskanmak için bir nedeni vardır.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Pek sayılmaz."

Sertleşiyor ama benim katıma çıkarken hiçbir şey söylemiyor. Süitin içinde, geniş terasa, makaronlarla dolu cam pasta tabağına kaşlarını çatıyor. "Riverbend'den biraz daha güzel," diye homurdanıyor.

Öyle mi? Hiç aklıma gelmemişti. Burada bulunduğum süre boyunca tek özlem duyduğum şey, Charlie'ye kıvrılıp yatarken yanımda uyuyan gürültülü köpekler ve yetersiz kliması olan bir kulübe oldu.

Geniş verandanın kapılarını açıp dışarı çıkıyorum. Odaya bakan minderli kanepeye oturmaya başladığımda beni kaptığı gibi kucağına çekiyor. Hâlâ kızgın ama beni yakınında istiyor.

Bunu hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

"Tamam, eğer 'gerçekten' Andrew'la ilgili değilse lütfen bana bir hafta önceden burada ne yaptığını söyle."

"Buraya *Ye, Dua Et, Sev* anımı yaşamaya geldim," diyorum ona. "Hayat dersleri alacağımı ve her şeyi daha net görebildiğim bir kafayla geri döneceğimi sanıyordum. *Sen* neden buradasın?"

Andrew hakkında asık suratlı bir yorum yapmasını bekliyorum. Beni şaşırtarak saçlarımı yüzümden itiyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor. "Çünkü sensiz tek bir gece bile geçirmek istemiyorum. Ve bir daha asla gittiğini lanet bir *notla öğren* istemiyorum."

"Hiçbir şeye bağlanmak istemediğini sanıyordum." "Ben yapmadım," diyor ve kalbim sıkışıyor. "Ama görünen o ki Zaten öyleyim, yani geri almak için çok geç. Bağlandım, Maren. Buradayım. Sen bana gitmem gerektiğini söylemedikçe gitmeyeceğim ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen o zaman da gitmeyeceğim çünkü seni geri kazanmaya çalışmaya devam edeceğim."

Yüzümü omzuna yasladım ve ağlamaya başladım. Haftalardır bana bunu söylemesini ne kadar çok istemiştin, sadece şunu duymak için

Her şeyi mahvetmek zorundayken mi? Benden çok daha genç biriyle birkaç on yıl içinde fikrini değiştireceğini düşünsem bile, onu her zaman istemediğine yemin ettiği hayata mahkûm etmeyeceğim.

"Charlie, biz aynı şeyleri istemiyoruz. Bunu yapan ev, eski hüznü bir hikâyeyi canlandırmaya çalışıyor. Eninde sonunda geçecek."

Başını sallıyor. "Ciddi misin sen? Kışkandığım zaman seni öptüğüm için mi? Birlikte dans ettiğimiz için mi? Beni sınav çekerken izlemeyi sevdiğin için mi?"

"Tüm bu benzerliklerin tuhaf olduğunu kabul etmelisin," diye itiraz ediyorum.

"Hayır, kabul etmiyorum. İnsanların aşık olduklarında böyle davrandıkları hiç aklına geldi mi Maren? Senin bulduğun kadar çok benzerliğe karşılık, benim iki kat daha fazla farklılık sayabileceğim? Margaret da bir aptalla mı evliydi? William yeni bir arena futbol takımı kurmak üzere miydi? Ona bir malikane mi miras kaldı? Margaret açıklama yapmadan Barselona'ya mı kaçtı?"

"Şey, Barselona'ya gidemedi. Savaş devam ediyordu..."

Gülüyor ve başıma bir öpücük konduruyor. "Asıl noktayı kaçıırıyorsun, benim hayatım ve senin hayatın onlarınkinden çılgınca farklı ve birkaç ortak noktamız var çünkü insanlar başları döndüğünde böyle davranırlar ve en büyük anların çoğu yüzlerce kilometre ötedeki evde yaşandı. Mesela ilk öpüşmemiz. Ya da biz oraya gitmeden on yıl önce böyle hissettiğim gerçeği."

Başımı kaldırıyorum. "Hissettin mi?"

"Hissettim. Hamptons'ta seninle tanıştığım o ilk günden beri. Bunu biliyorsun. Düğün gününde benimle kaçmanı istemiştin, hatırladın mı?"

Ona bakıyorum. "Hiç... hiç öyle demek istediğini ima etmedin."

Bakışlarımı tutuyor. "Yaptığımı *biliyorsun*."

Çekiniyorum. Belki, ama bu noktada pek önemi yok. İlişkimizin gidebileceği binlerce farklı yön var ama bunu geri alamam. Keşke başka bir yol seçseydim diyemem çünkü bakın bu yol beni nereye getirdi.

Derin bir nefes alıyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Charlie, ben hamileyim."

Dondu kaldı. Elleri hâlâ üzerimde ama aniden sıcaklıklarını kaybettiklerine yemin edebilirim. "Hamileyim," diye tekrarlıyor, sanki bu bir ölüm fermanıymış gibi.

Başımı sallıyorum. "Çok üzgünüm."

"Kimin?" diye soruyor, sesi sessiz ve kontrollü. Sesli bir şekilde nefes alıyorum. "*Bu* nasıl bir soru böyle?"

"Ne nazik . soru yap sen lanet olsun
düşünmek o öyle,

Maren? Eğer dünyanın öbür ucuna uçup
Andrew - "

"Buraya Andrew'u görmeye gelmedim. Bu fikre nereden kapıldın?"

"Elijah dedi ki..." Sesi kesildi ve boşlukları ben doldurdum: Elijah Andrew'u görmeye geldiğimi ima etti çünkü bunun Charlie'yi kıskanç bir öfkeyle buraya uçuracağını biliyordu.

Charlie tekrar bakışlarımla buluştuğunda gözlerini kırıştırıyor. "Yani... bu... benim olduğu anlamına mı geliyor?"

Boğazımdaki yumruyla savaşmak için zorlukla yutkunuyorum. "Evet, salak.

O senin."

Çok donmuş. Kaskatı. Kucağından kalkıyorum ve gittiğimi fark etmiyor bile. Başını ellerinin arasına gömüyor. Şimdi ikimizin bir çocuğu kaybettiğimizi hayal ediyor. İkimiz bir otelin otoparkında diz çökmüş, Tanrı'dan bize vermeyeceği bir şey istiyoruz.

"İstedığinin bu olmadığını biliyorum," diyorum sessizce. "Ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum - en iyisi bir yıl kadar ortadan kaybolmak ve senin tüp bebek ya da başka bir şey olduğunu düşünmene izin vermek miydi?"

Andrew'un dahil olduğu çözümden bahsetmiyorum -bilmesi gerekenden fazlası gibi görünüyor. Gerçi ne dediğimi pek duymuyor gibi görünüyor, belki bunu da duymazdı. Şimdi fark ediyorum ki içimde hala farklı bir sonuç için umut besleyen küçük bir parça varmış, onun hamile olduğumu öğrendiğini ve bunu şaşırtıcı bir şekilde sorun etmediğini hayal ediyormuşum.

Bu konuda yine Maren gibi davranıyordum. Gerçekçi bir sonuç yerine mümkün olan en iyi sonucu hayal ediyordum. Kendime Andrew'u arayacağımı söylerken bile... Hala Charlie'nin bunu atlatacağını umuyordum.

Ve başaramayacaktı.

"Charlie, bu işe karışmana gerek yok. Bunu tek başıma yapabilirim."

"Yani bana söylemeyi planlamıyordun?"

Gözlerim kapanıyor. "Denedim. Geçen gün denedim ve sen çocukların her şeyi nasıl mahvettiğine dair atıp tutmaya devam ettin. Ben de düşünmek için buraya geldim."

"Bana söyleyecek miydin, söylemeyecek miydin?" diye soruyor.

"En nazik şeyi yapmaya çalışıyordum, Charlie. Bunun olabilecek en kötü sonuç olduğu konusunda oldukça açıktın, bu yüzden evet, bir süreliğine ortadan kaybolup çocuk başkasınınmış gibi davranabileceğim aklıma geldi. Muhtemelen." *Muhtemelen.*

"Düşünmem gerek," diyor ve sonra kalkıp odaya geri dönüyor ve kapıyı usulca arkasından kapatarak dışarı çıkıyor.

Aynen böyle. Ona korkunç bir haber verdim ve o da tahmin ettiğimden daha kötü karşıladı. Kendini bunun bir parçası olmaya zorlayıp zorlamayacağını mı düşünüyor? Yoksa kendini kibarca nasıl kurtarabileceğini mi merak ediyor?

Uzun bankın köşesinde top gibi kıvrıldım ve yüzümü dizlerime bastırdım, kendimi eskisinden çok daha yalnız hissediyorum

O gelmeden önce.

Ben doğmadan önce gitmiş bir babam var. Nazik ama beni gerçekten çocuğu olarak görmeyen bir üvey babam. Benimle birlikteyken kız kardeşime aşık olan eski bir erkek arkadaşım. Daha mürekkebi kurumadan beni istemeyi bırakan eski bir koca.

"Sadece biz olacağız," diye fısıldıyorum kızıma, elimi karnıma koyarak. "Ve belki de böylesi daha iyi."

Toplanmak için odaya girdim. Sabah erkenden JFK'ye direkt bir uçuş var ve önümüzdeki sekiz saati Charlie'nin istediği şeyin bu olmadığını açıklamasını dinleyerek geçirmektense havaalanında bir gece beklemeyi tercih ederim.

Hâlâ ağlıyorum ama aynı zamanda öfkeliyim, çünkü... *bu da ne?* Nasıl oluyor da hayatımdaki her erkeğin başka bir şey ya da başka birini istemesine neden olacak kadar korkunç olabiliyorum? Farklı bir kız, kız arkadaş, eş mi istiyor?

"*Düşünmen* mi gerekiyor?" Burada olmamasına rağmen talep ediyorum. "Düşünmeye mi ihtiyacın var? İstedğin kadar zaman ayır. Bütün lanet hayatını al. Zaten sana ihtiyacımız yok."

Her an daha da sinirlenerek konum paylaşımını kapatıyorum.

"Siktirin gidin," diyorum yüksek sesle. Ve bu hepsine. Babama, Henry'ye, annemin birlikte olduğu, ona ya da bana *asılan* her erkeğe. Miller'a, Harvey'e, Charlie'ye. Hepsi bana neşe getirdikleri kadar kalp kırıklığı da getirdiler ve kızımın benim onların hiçbirine ihtiyacımız yok.

Kapı çalındı.

Odanın içinde tepiniyorum, kapıyı açmadan önce zinciri yerine kaydırıyorum çünkü şansını denedi ve şimdi içeri girmiyor.

"Git buradan," dedim ona. "Buna ihtiyacım yok. Kendi param var ve senin bu işe karışmanı istemiyorum, o yüzden git buradan."

"Maren," diyor soğukkanlılıkla, "hemen şimdi şu lanet kapıyı açacaksın, yoksa üst kattan terasına atlarım ve

şu sürgülü cam kapıya bir sandalye fırlat."

Blöfünü görmek isterdim ama muhtemelen bunu yapacak ve bu sırada vücudundaki kemiklerin yarısını kıracak.

Kapının kilidini açıyorum ve yüzümdeki gözyaşlarını silerek geri çekiliyorum. "I-"

Kapıyı arkasından kapatıyor ve sonra elleriyle çenemi kavıyor. "Seni ağlattım," diye fısıldıyor.

"Her şey beni ağlatıyor," diye hıçkırıyorum. "Sen özel değilsin."

Gülüyor. "Tetiklendiğinde Kit'e çok benziyorsun, bunu biliyor musun? Ama yine de seni seviyorum." Ve sonra beni öptü. Nefesimi kesecek ve söylemek üzere olduğum her şeyin izini kaybettirecek kadar sert öpüyor. Bir saniyeliğine.

Sonra hatırladım.

"Dur." Geri çekiliyorum. "Öylece çekip gidemezsin ve geri gelip beni sevdiğini söyleyemezsin, sonra beni yeterince sevmediğine karar verip tekrar çekip gidemezsin. Benden bu kadar. Bıktım artık bundan. Yeterli olmadığımı karar veren erkeklerden bıktım. O yüzden lütfen git. Ben sadece -" Yorgunluk bir kasırga gibi içimde kükrüyor, ansızın. "Gerçekten çok yorgunum."

"O zaman uzan," diyor, beni yatağa götürüyor ve oradaki açık valize kaşlarını çatarak bakıyor. "Lanet olsun, Maren. Yine havalanmak üzere miydin? Seni daha kaç yere kovalamam gerekiyor?"

Bavulu yataktan itiyor ve ben kızamayacak kadar bitkinim. Sanırım havaalanına gitmeyeceğim. Ağlayarak uyuyacağım ve bunu yarın çözeceğim. "Beni takip etmeni istemiyorum. Yerimi paylaşmayı bıraktım."

Başımı yastığa koyuyorum ve o da yüzünü benimkine yaklaştırmak uzanıyor.

"Özür dilerim," diyor. "Öyle çekip gittiğim için özür dilerim. En iyi anım değildi. Ama çok fazlaydı ve bu konuşmayı yapmadan önce nefesimi toplamam gerekiyordu."

Söylenmesi gerekeni söylemeden önce zorlukla yutkunarak gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. "*Herhangi bir* konuşma yapmamıza gerek yok. Çocuk istemiyorsun. Hikayenin sonu."

Kaşlarını çatıyor. "Ben de senin köpeklerini istemiyordum ama görünüşe göre alıştım."

Bu yeterli değil. Deniyor ama yeterli değil. "Bunu kabul etmeni istemiyorum Charlie. Kandırılmış gibi hisseden ve hemen çekip giden bir babam vardı. Ben bunu çocuğuma yapmayacağım."

"*Bizim çocuğumuza,*" diye düzeltti. "Bizim çocuğumuz. Bak tatlım, sen yorgunsun ve benim de bunu sindirmem gerekiyor, o yüzden git uyu ve belki uyandığında daha iyi bir yerde oluruz. Seni seviyorum. Sadece alışmak için bir dakikaya ihtiyacım var, tamam mı?"

"Tamam." İçime bir şey yerleşiyor. Söylediği hiçbir şey bu konuda hevesli olduğu anlamına gelmiyor... ama en azından hevesli olacağına inanabilirim. Deneyip göreceğiz. Ve eğer fikrini değiştirirse, bununla başa çıkacağım. Daha önce de üstesinden geldim. "Andrew'u kıskandığın için buraya kadar geldiğine inanamıyorum."

Omuzunu silkiyor. "Barselona'yı seviyorum. Sibirya'ya gitseydin, önce telefonda anlamaya çalışabilirdim."

"Yine de benim için Sibirya'ya gelirdiniz."

"Nereye gidersen git, yine de senin için gelirdim," diyor, dudakları kulağıma yakın. "Yeraltı dünyasına gitmiş olsan bile."

BAŞKA ŞARTLAR ALTINDA, İspanya'da biraz daha kalabilirdik. Onu ilgilenmediği bir sürü müzeye sürüklerdim ve o da karşılığında seks talep ederdi. Ama... diğer konular daha acil.

Bir doktora görünmeliyiz. Birlikte olduğumuzu da kabul etmeliyiz. *Eğer* birlikteyssek. Charlie doğru söylüyor

Ama haberi öğrendiği andan beri yüzünde zoraki olmayan bir gülümseme görmedim. İyi bir gece uykusu ikimize de pek iyi gelmedi.

Bir sonraki uçakla New York'a dönüyoruz ve doğruca doktoruma gidiyoruz. Bir kan testi gerçekten de hamile olduğumu doğruluyor ve bir saat sonra karnımın üzerinde bir sonogram çubuğu gezdiriyor.

Charlie elimi sıktı. Ekranda hiçbir şey görmüyorum, ama sonra... bir titreşim oluyor.

"Huh," diyor doktor.

Charlie'nin eli sıkılıyor. "Bir sorun mu var?"

Dünya ikimizin de üzerine çökmeye başlıyor. En kötü tahminleri şimdiden gerçekleşiyor.

Önce ona, sonra bana bakıyor. "İşte kalp," diyor, titreyen küçük bir ışığı göstererek. "Bu ilk bebek."

Yutkunuyorum. "İlk mi?"

"Doğru," diyor sırtarak. "Ve şuradaki de ikinci bebek."

"İkizler," diyor Charlie yüzündeki renk solarken boş boş.

İkizler. Vay canına. Kazara hamile kaldığımızda *gerçekten* kazara hamile kalmak.

"En büyük korkun," diyorum ona. "Peki, öldürülmekten daha mı kötü?"

Bembeyaz kesildi. "Bilmiyorum," diyor. Bir gülümsemeyi daha zorluyor. "Ben hiç öldürülmedim. Ama evet, daha kötü olduğunu varsayıyorum."

Şaka yaptığından emin değilim.

Dairesine dönerken Marais ve Wolfe'a ölçülerimin değiştiğini ve kesinlikle çok kilo alacağımı söylüyorum. Charlie yol boyunca tamamen sessizdi.

İçeri girdiğinde, nazık ve düşünceli biri. Akşam yemeği için ne istediğimi soruyor ve ayaklarımı uzatmamamı öneriyor, sanki

Zaten doğum sancısı çekiyorum. Ama *memnun* ya da *hevesli* değil. Ve şu anda ondan gerçekten istediğim tek şey bu.

Erkenden uykuya dalıyorum ve sabahın üçünde uyandığımda artık yanımda değil.

On altı saat sonra akşam yemeğinde aileye söylememiz gerekiyordu. Artık söylememiz gerektiğini düşünmüyorum. Charlie babam gibi olmamak için elinden geleni yapıyor, hiçbir şey yapmak istemediği bir durumda kandırılmış bir adam gibi davranmıyor.

Sadece tam olarak başaramıyor.

CHARLIE

Bunu mahvediyorum.

Maren'la olan ilişki mi mahvediyorum. Hayatının çoğunda kurduğu hayali de mahvediyorum. Ve eğer kendime gelmezsem, beni terk edecek.

Karanlıkta deri koltuğumda oturmuş, bir bardak viskimi yudumluyorum. Sarhoş olmaya çalışmıyorum ve bir zamanlar yaptığım gibi bu durumdan kaçmaya da çalışmıyorum. Sadece uykuya dalabilecek kadar sakinleşmeye çalışıyorum, çünkü belki iyi bir gece uykusuyla tüm bunlar o kadar da ürkütücü gelmeyecektir.

Annem bunu görseydi beni çok hayal kırıklığına uğrattırdı. Bana Zoe'yle geçirdiği her yılın bu sayede daha zengin olduğunu, o yılları geride bırakmayı dilemenin sonunda kaybettiğin bir servete hiç sahip olmamış olmayı dilemek ya da geri dönemeyeceğin için göz alıcı bir yeri hiç görmemiş olmayı dilemek gibi olduğunu söylledi.

Panjurlardan ışık süzülürken Maren'in yanına yatıyorum ve onun uyumasını izliyorum. O yastıkta her zaman görmek istediğim tek yüz onunki. İzlediğimin farkında olmadığı her an içime çektiğim yüz.

Hayaletlere ya da öbür dünyaya inanmam. Dua da etmem. Ama gözlerim kapanır ve sessizce birine yalvarırım - anneme mi? Tanrı? Evren? - araya girmesi için.

Lütfen bunu mahvetmeme izin verme.

Uyandığımda güneş tepedeydi ve apartman sessizdi.

"Maren?" Seslendim ama cevap gelmedi. Oturma odasına girdim ama boştu. Çantası artık

Fuaye masası.

Başım panik içinde sağa sola savruluyor. Bavulu hâlâ yatak odasında ve bir not da görmüyorum ama... kesinlikle gitmiş.

Telefonumu şarj olduğu yerden alıp ona mesaj atıyorum.

Hey, neredesin?

Cevap vermiyor. Konumunu kontrol etmeye gittiğimde, artık benim için mevcut değil.

Siktir, siktir, siktir.

Ya gittiyse? Ya ona bir şey olduysa ve nerede olduğunu bilmiyorsam? Ve o hamile. *Taşıdığı benim çocuklarım. Öylece çekip gidemez. Çocuklarımin güvende olduğunu bilmeyi hak ediyorum.*

Ona olan her şey *onlara da* olacak. O susarsa, onlar da susar. Eğer yorgunsa, onunla birlikte acı çekebilirler. Sadece bilmem gerek.

Sadece birkaç saat önce somurttuğum deri koltuğa geri gömülüyorum. "Tanrım, ne kadar aptalım," diyorum yüksek sesle, yüzümü ellerimin arasına gömerek.

Baba olmak konusunda isteksiz değilim. Ödüm kopuyor. Korkuyorum çünkü onları istiyorum, onu istiyorum ve içimde her şeyin çok iyi olduğunu, sevdiğin her şeyin sana acı vereceğini ve şu anda çok fazla şeyi sevdiğimi söyleyen batıl inançlı bir şey var.

Ama onları sevmekten vazgeçemem ve onların yok olmasını dilemeyeceğim çünkü şimdiden bu üç insan -biri tanıştığım, ikisi yakında tanıyacağım- hayatımı binlerce kez güzelleştirdi

birkaç ay öncesine göre daha zengin. Hiç olmadığı kadar zengin.

Yazmaya başladım. *Maren, lütfen bana nerede olduğunu söyle. Çok üzgünüm ama panikliyorum ve...*

Mesajımı bitiremeden önce, anahtarlar ve köpekler arkalarında Maren'le birlikte bana doğru koşmaya başladılar. Çantasını ve anahtarlarını masanın üzerine bırakarak odanın öbür ucuna, onun durduğu yere doğru koşuyorum ve kollarımı ona dolayarak başımı saçlarına gömüyorum.

"Aç şu lanet konum paylaşımını," diyorum hoyratça. Sesim çatlıyor ve geri adım atmaya çalışıyor ama buna izin vermiyorum. Bir süre sonra göğsüme yaslanarak rahatlıyor.

"Sadece köpekleri almaya gittim," diye fısıldıyor. "Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum. İyiden çok daha iyiyim. Ve burada, kollarımda onunla dururken, annemin benim için istediği şeyin *bu* olduğunu biliyorum - restore edilmiş bir ev değil, ama restore edilmiş bir *oğul*, bir şeyleri yeniden sevmeye istekli biri. Hayatı bir zamanlar onunki kadar zengin olabilecek biri. "Seni seviyorum," dedim ona. "Ve onları seviyorum."

Geri çekildi, bana baktı. "Köpekleri mi?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Tamam, belki onları da. Beşinizi de seviyorum."

Gülümsemesini göğsümde hissedebiliyorum. "Güzel. Bir süre daha buralarda olacağız."

MAREN

Annemin kulüpte düzenlediği akşam yemekleri eskiden haftamın en önemli olayıydı. Ailemin yanında olmayı sevdiğimi sanıyordum ama... Güney Carolina'ya gittiğimden beri onları hiç özlemedim. Sanırım Charlie'nin etrafında olmayı seviyordum ve bunu kendime itiraf edemiyordum.

Ama Charlie bile *bu* buluşmayı kurtaramaz.

Takside Charlie'ye "Hasta olacağım," diye fısıldadım. Gözleri büyüdü. "Gerçek anlamda değil."

Rahatlama sesi o kadar yüksek ki taksi şoförü bizi kontrol etmek için dikiz aynasına bakıyor. "Belki de hamileliğin kusma aşamasını geçene kadar bu ifadeyi kullanmamalısın. Ve bu gece iyi olacak."

"Sen de en az benim kadar endişelenmelisin," diyorum ona. "Annem bunu babanı terk etmek için bir bahane olarak kullanacak. Sonra da ben annemin bir keşle ya da Tinder dolandırıcısıyla kaçmasını engellemeye çalışırken sen onu teselli ediyor olacaksın."

Dudakları başımın tepesine yapıştı. Bu sabah ona ne olduğundan emin değilim ama köpeklerle birlikte eve geldiğimden beri tamamen uyuyor. Geç kalıyoruz çünkü o anaokullarını araştırıyordu, ve ne zaman ben

"Maren, gerçekten yok" dedi.

"Gizli bir silahımız var," dedi bana.

"Var mı?"

"Bir değil iki torunumuz var."

Umarım haklıdır ama emin değilim. Annem büyükanne olacak yaşa geldiği için heyecanlanacak bir tipten çok üzülecek bir tipe benziyor. Bu aynı zamanda modellik kariyerimin ve belki de ince belimin sonu anlamına geliyor. Bunlar annemin bende en çok sevdiği iki şeydi.

Herkes annemin en sevdiği odadaki uzun masaya oturdu. En sevdiğim iki üvey babam var - artık en iyi arkadaşlarım olan Roger ve Henry. Henry'nin kız arkadaşı, Charlie'nin ilk yattığı yirmi dört yaşında bir reklamcı. Kit ve Miller, aynı zamanda eski sevgilim olan nişanlısı. Bu da Kit'i burada *birden fazla* erkekle yatmamış tek kadın yapıyor.

Bu oda şimdiden garip örtüşmelerle doldu. Ve içlerinden en tuhafını tanıtmak üzereyiz. Herkesi selamlıyoruz ama annem çoktan sinirlenmiş durumda.

"Güney Carolina'dan ayırlamadığını sanıyordum, Charlie," diyor ses tonunda bir suçlamadan daha fazlası var. "Gel Maren, yanıma otur."

Charlie elimi tutup beni yerimde tutuyor ve oda tamamen sessizleşiyor.

Annem ayağa kalkıyor, aceleyle bir şarap kadehini masadan düşürüyor ve kırmızı şarap halının üzerine saçılıyor. "Kesinlikle olmaz," diye soluk soluğa bağılıyor. "Kesinlikle olmaz."

"*BiLiYordum*," diyor Kit Miller'a. "Ve sen hiçbir yolu olmadığını söylemiştin."

"Maren, seni aptal!" diye bağılıyor annem, önündeki tabağı dramatik bir şekilde kaldırıp kırıyor. "Charlie asla kimseyle kalmıyor ve şimdi aile mahvoldu! Ben bile-"

"Ulrika," diye uyarıyor Charlie, "müstakbel karıma bir daha sesini yükseltirsen ya da ona başka bir *isimle* hitap edersen, bir aile yemeğinin mahvolduğunu görürsün."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Müstakbel *eşin* mi?"

Öfkeyle oflayıp pufluyor. "*Tabii ki*. Eninde sonunda bunu zaten yapacaktık ama çocuklarım piç olmayacak."

"Artık kimsenin bu ifadeyi kullandığını bile sanmıyorum, Charlie, ve ben istemiyorum-"

"Ne?" diye bağırır Kit. "Geri çekil lan. Çocuklar mı? Ne *çocuğu*?"

Dudağımı ısııyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum ama yine de dökülüyorlar. "Biz hamileyiz."

"Aman Tanrım," diyor Kit, sandalyesinden sıçrayıp bana sarılıyor, Roger ve Henry de peşinden. Ağladığım için kendimi aptal gibi hissediyordum ama onlar da ağlıyordu.

"Bu çok şaşırtıcı," diyor Henry, sesi çatlayarak. "Büyükbaba olacağıma inanamıyorum."

Sonra gözyaşları sel oldu. Ona nedenini söylemeyeceğim. Ona yirmi yedi yıl önce söylediği bir şeyin anısını bir leke gibi taşıdığımı söylemeyeceğim. Çünkü her ne dediyse, artık hepsini sildi.

Burada olmayan tek kişi annem. Masanın ucunda durmaya devam ediyor, solgun, yanakları içine çekilmiş. "Bu bir felaket ve hepiniz sanki-"

Roger uzaklaşıyor, sanki bizi koruyabilecekmiş gibi onunla bizim aramızda duruyor. "Ulrika, hayatında bir kez olsun bunu kendinle ilgili hale getirme. Bir bebeği olacak. Torunumuz. Her zaman bir çocuğumuz olmasını istediğini söyledin ve şimdi bir bakıma oluyor."

Charlie "torun" diye düzeltti. "İkizlerimiz olacak."

"İkiz mi?" diye tekrarlıyor annem belli belirsiz, koltuğuna gömülmüş, gözleri kuşkuyla parlıyor. "Tanrım, Maren, *çok* fazla kilo alacaksın."

"Tanrım, anne," diye soluk soluğa kalıyor Kit.

"Onu öldüreceğim," diye tıslıyor Charlie yanımda.

Ama ben gözyaşlarımın arasından gülüyorum. Hamileyim, Charlie yanımda, ailemin çoğu çok heyecanlı ve annem kilolarım hakkında endişelenmeye başladı bile.

Düşündüğümden çok daha mutlu bir son.

CHARLIE

Maren'in boşanması sonuçlandığında, Maren son derece hamiledir.

Çok daha uzun sürerdi. Harvey'nin Maren'in vakıf fonunun bir kısmını kendisine borçlu olduğu ve diğer bir sürü saçmalık hakkında gürültü yaptığı bir dönem vardı. Bu açıdan, kazara hamileliğimiz bir nimetti: çünkü doğurganlık doktorunu mahkemeye verdiğimizde, sorunları olanın Harvey olduğunu ve doktorun Maren'e onun isteği üzerine kısır olduğunu söylediğini keşfettik.

Harvey'nin bunu neden yaptığı hâlâ belirsiz. Doktoru suçlamaya çalıştı, sonra da sorunun kendisinde olduğunu düşünürse Maren'in onu terk edeceğinden korktuğunu söyledi. Benim tahminim? Hatanın kendisinde olduğunu düşündüğünde Maren'i kontrol etmesi daha kolay oluyordu. Her iki durumda da, Maren'in avukatlarının önüne koyduğu her kâğıdı, olayı kamuoyuna açıklamakla tehdit ettiğimizde hemen imzaladı.

Boşanmanın gerçekleştiği gün Riverbend'e gidiyoruz ve arka bahçede bir sulh hakimi tarafından sessizce evlendiriliyoruz, şahit olarak sadece Martha ve sıritan Elijah var.

O gece verandadaki salıncağa oturduk, Maren'in başı omzuma yaslanmıştı. "Bu muhtemelen hiç de

düğün gecesi resminiz. Düğün gecesi iç çamaşırı yok. Seks yok."

Maren doğumu New York'ta yapmak istiyor, bu yüzden onu sancılandırarak bir şey yapma riskini göze alamayız.

"Ben hiçbir zaman bir düğün gecesi hayal etmedim," diye hatırlatıyorum ona, "bu yüzden bu bana oldukça iyi bir gece gibi görünüyor."

Yukarı baktı. Benim olmadan önceki on yıl boyunca ona tapmış olmam, endişelenmesini engellemeye yetmiyor.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diyorum ona. "Durmalısın."

"Ama... Seni istemediğin bir yola girmeye zorladım, anlıyor musun?"

Elini sıkıyorum. "Beni çöldeki tozlu bir patikadan, perişan olduğum bir patikadan çekip aldın ve buraya getirdin." Önümüzde uzanan, İspanyol yosunlarıyla kaplı meşe ağaçlarıyla kaplı yolu başımla işaret ediyorum. "Dünyam o kadar boştu ki, mutluymuşum gibi davranacak enerjiyi zar zor toplayabiliyordum. Şimdi ise o kadar dolu ki en büyük korkum tek bir santimini bile kaybetmek."

Yanağıma bir öpücük konduruyor. "Artık ayaklarına yetişemediği için bir dakika içinde karının ayakkabılarını çıkarmasına yardım etmek zorunda kalsan bile mi?"

Sırıtiyorum. "O zaman bile."

Çünkü Maren kendinden karım diye bahsederken diğer her şey önemsizleşiyor.

Ve o hamile kadın *esnediğinde*, onu merdivenlerden yatağa taşıdığımı söylüyorum.

"Beni taşımıyorsun, Charlie. Son geldiğimizden beri kilom iki katına çıktı."

"Kilon iki katına çıksaydı fark ederdim, eminim *annen* de fark ederdi," diyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. "Ve benim ne kadar güçlü ve erkeksi olduğumu unutuyorsun."

Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Senin ne kadar güçlü ve erkeksi olduğunu unutmam mümkün değil, Charlie."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Biliyor musun, sen bu sesi kullandığında, seks hakkında düşünmeye başlıyorum. Fikrini mi değiştirdin?"

"Orgazm olmayacak. İkimiz için de."

"Peki," diye cevap veriyorum. "Sadece bitirmene izin vermeyeceğim. Ne zaman yaklaştığını hissetsem, duracağım."

"İkimiz de kendimizi o kadar kontrol edemiyoruz."

Bu şüphesiz doğru. "Bu ikizlere hayatları boyunca her gece düğün gecemde onlar yüzünden sevişmediğimi hatırlatacağım."

Gülüyor. "Hatırlatmalısın. Çocuklar ebeveynlerini cinsel varlıklar olarak hayal etmeye zorlanmaya bayılırlar."

"En iyisi bu zaten," diye cevap veriyorum. "Hayaletinin evliliğimizi izlemesini istemiyorum. Çünkü bu gerçekleştiğinde iğrenç olacak."

"Ne kadar pis Charlie?" diye soruyor, yanakları kızarmış ve rengi uçmuş.

"Belki sana bir kez gösterebilirim," diye teklif ediyorum.

Bunun olamayacağı konusunda tekrar ısrar etmesini bekliyorum ama onun yerine yüzünde yarım bir gülümseme beliriyor. "Bir kereden bir şey olmaz" diyor. "Ama şu ayakkabılardan kurtulmama yardım etmene gerçekten ihtiyacım var."

Yere kayıyorum, ayakkabılarını çözüyorum ve elbisesini belinden yukarı doğru itiyorum. "Hayaletine söyle başka tarafa baksın," diye uyarıyorum, kalçalarını ayırırken sırtarak. "Onun zamanında böyle bir şey yaptıklarını sanmıyorum."

MAREN

ALTI YIL SONRA

Nisan ortasında sıcak bir günde Riverbend'e varıyoruz. Arabadan iner inmez derin bir nefes alıyorum. Yılın büyük bölümünü New York'ta geçirmemize rağmen, tatillerimiz ve yaz tatilimiz hep burada geçiyor. Burası bana her yerden daha çok evim gibi geliyor.

İkizler -Charlie'nin minyon dişi versiyonları- kemerlerini çözüp köpekleri peşlerine takarak dışarı fırlarken, ben de Rosemary'yi kaldırıyorum -benim gibi sarışın ama Charlie'nin her yerde uyuyabilme yeteneğine sahip. Beş aylık bebeğimizi arabasında taşıyan Charlie eğilip başımın tepesine bir öpücük kondururken o da yüzünü uykulu bir şekilde boynuma gömüyor. "Umarım aldığın o derin nefes iyi bir nefesti, çünkü muhtemelen bu hafta sonu alacağın son dinlenme olacak."

Gülümsüyorum. "Bekle, tüm aile, üç küçük çocuk ve yeni doğmuş bir bebekle Paskalya hafta sonunun dinlendirici olmayacağını mı söylemeye çalışıyorsun? Keşke daha önce söyleseydin."

Merdivenlere doğru ilerlerken boştaki elini sırtıma koyuyor. "Annene katlanmaktan daha çok

endişeleniyorum. Kilon hakkında tek bir yorum yapar ve her şey biter."

Gülüyorum. İkizleri doğurduğumdan beri, beş yıldır böyle bir şey olmamıştı ve Charlie öyle bir öfkeye kapılmıştı ki o zamandan beri bu konu hiç açılmadı. Yine de hâlâ kızgın.

"Anneme alıştım. Sadece bizim dışımızda on kişiye ev sahipliği yapma fikri beni endişelendiriyor."

"Belki ev hayaleti ev sahipliği görevlerinde sana yardımcı olabilir."

Ona gülerek dirsek attım. Tüm olanlardan sonra bile Charlie hâlâ evin hayaletli olduğuna inanmıyor. Margaret onun inançsızlığını umursamadığı sürece ben de umursamıyorum.

Biz yokken eve göz kulak olan ve şehirdeyken bize yardım eden Martha kapıyı açıyor ve ikizler ona dalıyor.

"Kızlarım sonunda evlerine döndüler," diyor, gözleri yaşlı bir şekilde onları kucaklarken. Başımı Charlie'nin omzuna yaslıyorum, onu işe aldığımız için minnettarım. Onlara, çok ağırlaştıkları için ikizleri anne sütünden yağsız süte geçirmek isteyebileceğimi söyleyen Ulrika'dan çok daha fazla büyükanne gibi davranıyor.

O zaman iki aylıktilar.

Charlie ve ben eve girdiğimizde -yeni döşenmiş zeminleri güneş ışığında pırıl pırıl parlıyor- ikizler ve Rosemary çoktan dışarı çıkmış, nihayet bu hafta sonu kroket oynamayı planladığımız çimenli arka bahçeye doğru koşturuyorlardı. Charlie, kızların futbol antrenmanlarını yapabilmeleri için getirdiği kaleyi monte etmeye başlıyor ve bunun yerine başları dönene kadar dönüp birbirlerinin üzerine düşmeyi tercih ettiklerinde yaşadığı hayal kırıklığına gülüyorum.

Omuz silkiyor ve yanımdaki koltuğa oturuyor. "Bırakayım da sistemlerinden çıksınlar."

"Bütün hafta sonumuz var," diye gülüyorum. "Artı, bilirsın, önümüzdeki on üç yıl."

Mae uyandığında onu arabanın taşıyıcısından kaldırırken, "Gerçekten bilmiyoruz tatlım," diyor. "Sana gönderdiğim makaleyi okudun mu? Dokuz yaşına kadar seyahat futboluna katılmazlarsa, işe alınma şansları neredeyse hiç yok."

Yıllar önce buraya ilk kez birlikte geldiğim Charlie'nin - çoğu gece kendini içkiye veren ve eve kimi getirdiğini hatırlamayan Charlie'nin - bugünlerde kendini tanıyacağından şüpheliyim, ama ben tanıyorum. Charlie tam bir #KızBaba oldu, ama her zaman o tarafı vardı - tatlı ve şiddetle koruyucu ve sevdiği insanları mutlu etmeye ve mümkünse Ivy League kolejleri tarafından işe alınmalarını sağlamaya kararlı.

Mae telaşlanmaya başlıyor, minik pembe ağzı havayı emiyor. "Ben bunu beslerken sen onları Stanford'a sokmaya odaklanmaya devam et," diyorum, ayağa kalkarken onu kaldırarak.

"Stanford Ivy bile değil!" diye sesleniyor. "Makaleyi oku!" İkizler topa vurmaya başladığında o çimlere koşuyor ve ben de Margaret'in odasına çıkıyorum.

Kreşimiz.

Aynanın olduğu duvarda iki beşik duruyor - Kit'le benim aramda, evde neredeyse her zaman en az bir bebek var ve bu hafta sonu olacağı gibi genellikle iki tane. O ve Miller Ocak ayında ikinci çocuklarını dünyaya getirdiler. Sallanan sandalyeye oturuyorum, emzirme sütyenimin kapağını indiriyorum ve Mae açgözlülükle ona yapışıyor. O içerken sandalyeyi yavaşça ileri geri sallıyorum ve sonra ağzı hala aralık, doymuş bir uykuya dalıyor.

Gömleğimi düzeltirken güzel kızıma bakıyorum ve her şeyin nasıl yoluna girdiğine hayret ediyorum. Hayatımızı seviyorum, ama daha da önemlisi... Charlie de seviyor. Uyuyan çocuklarımızın başlarının üzerinden bana her gülümsediğinde, bunu gözlerinde görüyorum. Şimdiden bir çocuk daha yapmaktan bahsediyor. Gerçekten bir erkek istiyor ama beş kızla da mutlu olacağından şüpheleniyorum.

Harvard'a gitmeleri şartıyla. Tam burslu olarak.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, kızımın kollarımdaki ağırlığını, hızlı uyku nefeslerini hissediyorum ve aniden... sessiz bir memnuniyet damlası içimi rahatlatıyor. *Benim memnuniyetim* değil, gerçi ben çok memnunum.

"Teşekkür ederim Margaret," diyorum yüksek sesle. "Her şey için teşekkür ederim. Bu."

Charlie bunun benim hayal gücüm olduğunu söylerdi, ama yemin ederim omzumu okşadığını hissedebiliyorum - sanki benim sonsuza dek mutlu olduğumu görünce o da sonunda kendi mutluluğuna kavuşmuş gibi.

SON

Charlie ve Maren'in ilk tanıştıkları günü Charlie'nin bakış açısından anlatan bonus sahne için [buradan](#) (e-kitap) veya www.elizabethoroark.com adresindeki "bonus" sekmesini ziyaret ederek bültenime abone olun. Elijah'ın Aralık 2025'te çıkacak kitabı hakkında daha fazla bilgiyi bir sonraki sayfada bulabilirsiniz.

EN SEVDİĞİM SAHTE ROMANTİZM

Numara yapmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Dr. Easton Walsh en yakın arkadaşının düğününe göz kamaştırıcı bir yüzük ve herkesin Instagram'da görmek istediği bir nişanlıyla gideceğini sanıyordu. Bunun yerine, erkek arkadaşı onu bir evlenme teklifi yemeği olması gerekirken terk etti ve ona bir can simidi sunan tek adam, seçeceği son kişi oldu: Elijah Cabot. En iyi arkadaşının ağabeyi. Daha önce bir kez kalbini kırmış olan adam.

Eski sevgilisini kıskandırmaya yardım edecek... Tek yapması gereken, büyükannesini birkaç eyalet öteye düğüne götürmesine yardım etmek. Sakin ol.

Ama sahte ilişki gerçekmiş gibi gelmeye başlar ve yolculuk uzadıkça Easton için Boston'ı ve özenle kurduğu hayatını hatırlamak daha da zorlaşır -Elijah'ı dahil etmeyin. Özellikle de eski sevgilisi, ona geri dönmezse kariyerini raydan çıkarabilecek tehditler savurmaya başladığında.

Şimdi Easton karar vermek zorundadır: İstememesi gereken tek adamla ikinci bir şans için her şeyi riske atmak... ya da başına gelen en iyi şeyi kaybetmek anlamına gelse bile, güvenli oynamaya devam etmek.

11 Aralık 2025'te çıkacak. [Buradan](#) ön sipariş verin.

TEŞEKKÜRLER

Bana en iyi geri bildirimleri vermekte asla başarısız olmayan harika bir arkadaş/beta okuyucu grubum var. Maren Channer, Michelle Chen, Katie Friend, Katie Meyer, Jodi Marten ve Jen Owens... sevginiz, teşvikiniz ve önerileriniz için her zamanki gibi teşekkürler.

Valentine PR - yanlışlıkla birini atlamadan listeleyemeyeceğim kadar çoksunuz ama teşekkürler! Hayatımı milyonlarca kez kolaylaştırıyorsunuz... ve sadece sizin sayenizde bir kitabı yayınlarken yapmam gereken her şeyi yapıyorum.

Editörüm Lauren Clarke'a; menajerim Kimberly Brower'a; tasarımlar için Laura Hidalgo'ya ve düzeltmeler için Christine Estevez'e çok teşekkür ederim.

Deanna, Katie ve Sallye'ye -beni dondurulmuş G&T'leri iki katına çıkarmaya ikna edebilen tek insanlar-; saatlerce shiplap tartışabileceğim Laura Pavlov'a; ve canım istemediğinde bile kitap yazmamı sağlayacak kadar çok para harcadıkları için Patrick, Lily ve Jack'e teşekkürler -evet çocuklar, biliyorum çoğunlukla Lily.

ELIZABETH O'ROARK TARAFINDAN DA

Yaz Serisi

5 öfkeli sörfçü bağımsız romanı

Şeytan Serisi

4 komik, öfkeli, huysuz-güneşli, düşmandan aşığa romanlar

Langstrom Kardeşler

Koç-öğrenci ve en iyi arkadaşın kızı aşkları.

Paralel Seri

Küçüklüğünden beri onun hayalini kuruyordu. Ve şimdi, düğününden haftalar önce, gerçek hayatta ortaya çıktı.

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth O'Roark'ın kullanmadığı bir sürü diploması var ve huysuz, alfa kahramanlar ve onları seven kusurlu kadınlar yaratmak için tıp yazarlığını bıraktı. Yazmadığı zamanlarda, şu anda ergen olan ve zaman geçirmek için farklı bir yol bulmasını dileyen üç çocuğuyla vakit geçirmeyi seviyor. Kitap güncellemeleri, bonus novellalar ve bu ve diğer kitapların özel baskıları için onu www.elizabethoroark.com adresinde ziyaret edin.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

